

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

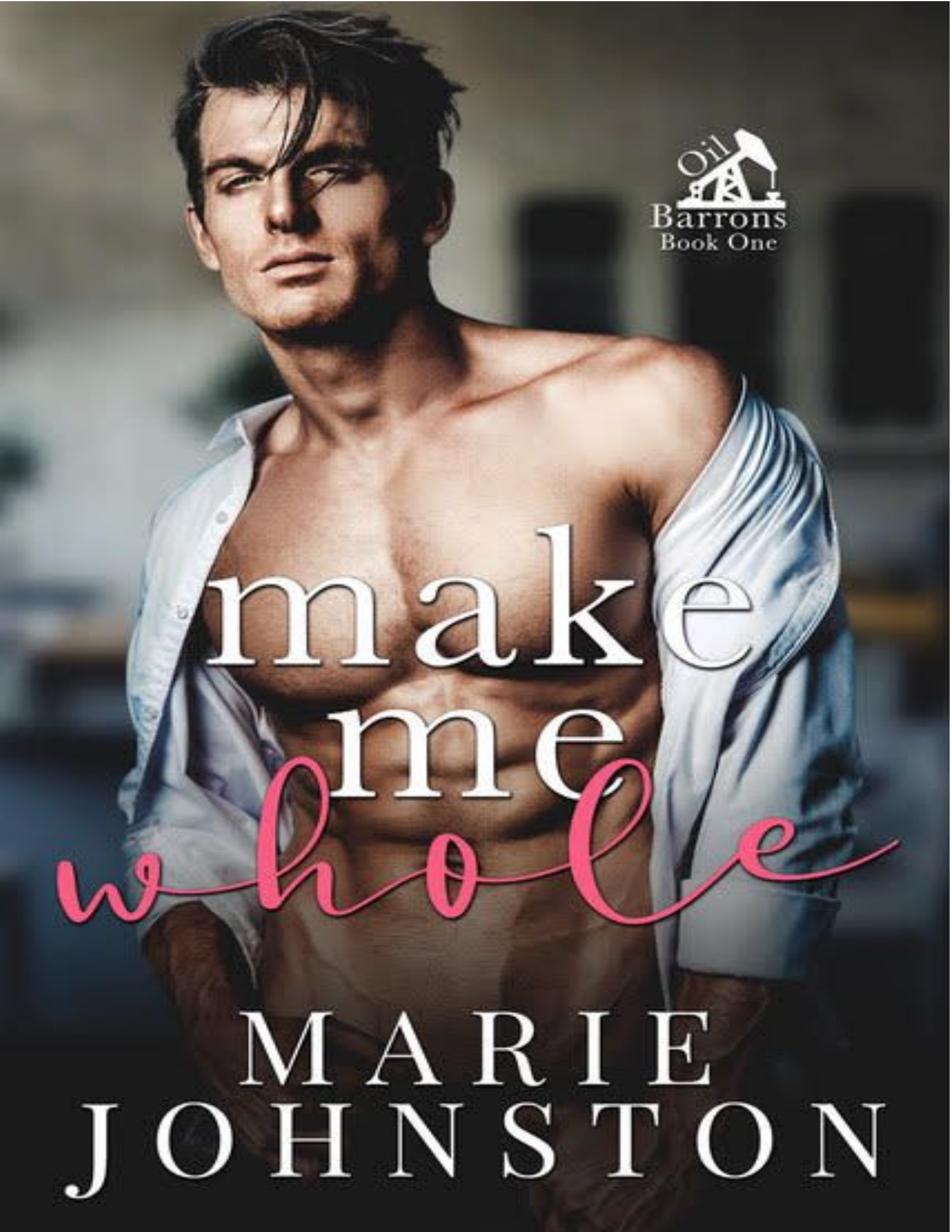
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Oil
Barrons
Book One

make
me
whole

MARIE
JOHNSTON



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.



BENİ BÜTÜN YAP

PETROL BARRONLARI, KİTAP 1



MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Copyright © 2021 Marie Johnston

Editing by Evident Ink

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services tarafından
yapılmıştır Kapak Secret Identity Graphics tarafından yapılmıştır

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster, @lanefotograf www.michellelancaster.com

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfî ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Mükemmel bir hayatım vardı. Öğretmendim. Lisedeki sevgilimle evliydim. Büyüleyici dediğimiz ama aslında sadece eski olan küçük bir başlangıç evi. Tek ihtiyacım olan iki buçuk çocuktı ve mükemmel hayalimi yaşıyordum. Sonra kocam öldü.

Cenazeden sonra bir ya da on iki ay süren bir çöküş yaşadım. Ama şimdi yeniden ortaya çıkıyorum, iyileşiyorum, yolumu buluyorum. Kim olduğumu öğrenmenin zamanı geldi.

ve sızdıran bir lavaboyu tamir edip edemeyeceğimi. Ve tüm bu süre boyunca yanımda kocamın en iyi arkadaşı Liam vardı. Bekar baba, kişisel mücadeleler ve muslukların nasıl değiştirileceği hakkında bir iki şey biliyor.

Liam'la tekrar yaşadığımı hissediyorum. Kendime güveniyorum. Yetenekli. Liam benim de en iyi arkadaşım oldu. Tabii ailem, kayınvalidem ve kasabanın geri kalanı söz sahibi olsaydı, ondan ve kötü çocuk şöhretinden uzak dururdum.

Kendime itiraf etmekte zorlandığım şeyi onlara nasıl itiraf edebilirim? Ona bir arkadaştan daha fazlasıymış gibi bakmaya başladığımı. Bana baktığında gözlerindeki sıcaklığın arkadaşça olmanın çok ötesinde olduğunu. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, Liam beni yeniden bütün hissettiriyor.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21 Sonsöz

Yazar Hakkında

Ayrıca Marie Johnston

BÖLÜM 1



Kennedy

"BUGÜN DÜŞ ALDIN MI?"

İçime bir sıcaklık yayılırken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım. Liam Barron bana bu soruyu sormaya devam ettiği sürece, birinin beni önemseydiğini biliyordum.

Pek çok insanın umurundaydı ama soruşundaki muziplik sadece umursadığını değil, benimle şakalaşacak kadar rahat olduğunu da gösteriyordu. "Evet, Liam. Duş aldım. Artık bunu bana sormana gerek yok."

"Mmm." Şüpheli alçak sesi telefondan kulağıma doğru gitti. Bir ürpertiye bastırdım. Liam'ın güzel bir sesi vardı. Bunu hep biliyordum. Bu Bugün daha belirgindi çünkü telefonu kulağıma dayamıştım, bu yüzden sesi beynime bir enjeksiyon gibiydi. Telefonu bıraktım ama o bir şeylerin peşinde olduğumu anlardı.

Askıdan başka bir pazen gömlek çıkardım. Sedir ağacının ve kullandığım yumuşatıcının esintileri etrafımı sardı. Göz kapaklarım kapandı ve içime çektim.

Özlem yüreğimi burktu ama bu duygu beni gibi alt üst etmedi. Bu bugünün kolay olduğu anlamına gelmiyordu, sadece kedere yenik düşmeden ilerlemeye devam edebiliyordum.

"Kenny." Liam bana Kennedy yerine Kenny demeyi başıarabilen tek kişıydi. Kocam bile bana bir lakap takmamıştı ama Derek'in kuzeni ve en iyi arkadaşı olarak Liam kendini hayatımdaki diğerk herkesten ayırma ihtiyacı hissediyordu. Sanki bunu yapmak için çok çalışması gerekiyormuş gibi.

"Ben iyiyim." Son birkaç aydır annemi ve kayınvalidemi endişelendirmemek için bunu söylüyordum ama bu sefer ciddi idim. Bugün zordu ama yapmam gereken bir şeydi. Batıramayacağım bir şeydi. "Gerçekten öyleyim."

"İyi uyudun mu?"

"Artık bunu yapmak zorunda değilsin." En başta beni kontrol etmek zorunda kalmasından nefret ediyordum ama yine de bırakmasından korkuyordum. Ve ona tam zamanında aradığını söyleyemezdim. Liam sadece karanlık bir yerde benimle kalmayı değil, aynı zamanda beni diğerk tarafa geçirmeyi de biliyordu.

"İşler nasıl?" diye sordu, .

Askıdan lacivert bir polo tişört daha çıkardım. Gizlice gömleği kokladım. Kokuların anıları göz açıp kapayıncaya kadar ortaya çıkarması ne tuhaf. Derek'in bana sıkıca sarıldığı zamanki vücut ısınısını neredeyse hissedebiliyordum.

işten eve. Özlemişim. Hem de çok. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ama onları kırıştırarak uzaklaştırdım. Askıyı dikkatlice yere bıraktım.

Liam ne yaptığım hakkında en ufak bir fikre sahip olsaydı, hemen yanıma gelirdi. Başka biri ne yaptığımı bilseydi, beni vazgeçirmeye çalışırdı. Annem endişelenir ve kendimi fazla zorladığımı düşünürdüm. Kayınvalidem bana evi sonsuza kadar olduğu gibi tutmamın sorun olmayacağını söylerdi.

Belki de öyleydi ama bu yerle ilgili farklı bir şey yapmam gerekiyordu. Bir zamanlar var olan ve bir daha asla olmayacak bir anıt gibi değil, benimmiş gibi hissetmeye ihtiyacım vardı. Ve bunu şimdi yapmam gerekiyordu. Kocamın evini boşaltmak Tabutunun toprağa izledikten bir buçuk yıl sonra dolabın yan tarafına geçmek, motive olduğumda yapmam gereken bir şeydi. Bekleyemezdim. Korkunun oluşmasına izin veremezdim.

"İş iyi."

"Mmm." O gümbürtü.

Poloyu yavaşça katladım ve hediye yığınının üzerine koydum. Saklamak istediğim her şeyi saklayacaktım. Bu işe ilk başladığımda, dolabın Derek'in tarafını toplayacağımı ve sonunda her şeyi askılara geri koyacağımı düşünmüştüm. Belki de hâlâ öyledir. "Ne? Sorun değil."

"Kenny, bir kadın iyi dediğinde özel bir dedektife dönüşüp neyi yanlış yaptığımı bulmam gerektiğini söyleyen Derek'ti."

Dudaklarım kıvrıldı. Liam kimseyi dinlemezdi. Derek farklıydı. Liam'ın büyükannesi Gin, diğer tek istisnaydı. Kasaba Liamın bu tavrını yadırgıyordu ama ben anlıyordum. Coal Haven'ın en varlıklı ve güçlü adamlarından birinin gayrimeşru oğlu olan Liam, zor bir başlangıç yapmıştı. Annesini henüz bebekken trajik bir şekilde kaybetmiş ve ailesinin geri kalanı onun bu dünyadaki varlığına içerlerken onun ailesi tarafından büyütülmüştü. Derek hariç herkes. "İş iyidir. Gerçekten. Marion'la çok iyi anlaşıyorum ve o da tecrübelerime saygı duyuyor." Çoğu zaman.

"Ama yine de sadece öğretmene *yardım* ediyorsunuz, değil."

İçimi çektim. Kadınlar konusunda bu kadar kötü olmasına rağmen Liam inanılmaz derecede anlayışlı bir arkadaştı. Noel tatili bittikten hemen sonra, eskiden öğretmenlik yaptığım okulda yardımcı personel olarak işe girdim.

Öğretmen olmak

Son üç aydır üçüncü sınıf öğretmeninin yardımcısı olarak çalışmak güzeldi. İyi bir öğretmendi, yetkin ve becerikliydi. Ama daha önce yaptığım şey yardım etmek değildi. Ben öğretmendim, yardımcı değil.

"Her şeyi ettim. Cezamı çekmeli ve merdiveni tekrar tırmanmalıyım. Bir açılış için beklemeli ve bir yılı aşkın süredir hayattan uzak kalmamın aleyhime kullanılmamasını ummalıyım."

"Her şeyi etmedin; bunun için fazla iyisin. Yas tutuyordun ve seni anlayacaklardır."

Patronumun ne kadar anlayışlı olacağını sadece zaman gösterecekti. Bir sınıf dolusu çocukla ne yapacağını düşünmek zorunda kalan oydu.

Banyoda hıçkırıklarına engel olamayıp gittiğimde. Faturalarım *taşınma zamanı* demeden önce tam zamanlı bir öğretmenlik işi bulabilecek miydim?

Bugün bunu düşünmek istemedim. "Çocuklar nasıl?"

"Henüz eve gelmedim, ama Büyükanne Gin onların tam bir cehennem olduğunu söyledi."

Kahkahalarım, askıdan bir gömlek daha çıkarma görevini biraz daha az acı verici hale getirdi. Beş yaşında iki çocuk, huysuz bir büyükanneye karşı mı? "Büyükanne Gin'in tam bir cehennem olduğunu söyleme ihtimalleri daha yüksek gibi geliyor."

Güldü, sonra sesi ciddileşti. "Burayı yakında satışa istiyor. Önümüzdeki birkaç ay içinde mesela."

Liam'ın büyükbabası birkaç yıl önce ölmüş ve büyükanne Gin bocalamaya başlamıştı. Liam, kalan borçlarını ödemek için büyükbaş hayvanları tasfiye etmesine yardım etmişti. Daha sonra Coal Haven'daki evine taşınmış ama Williston'ın dışındaki bir petrol sahasındaki işine neredeyse üç saat uzaklıkta gidip gelmeye başlamıştı.

Liam her ay yirmi gün çalışıyor, ardından on gün izin yapıyordu. Bu on günlük süreler boyunca Büyükanne Gin'in yaşlılar için bir apartman dairesine taşınmasına yardım etmiş ve evinde iyileştirmeler yapmıştı. Evi en yüksek fiyata satmak Büyükanne Gin'in başını sokacak bir ev tutmasına yardımcı olacaktı. Karşılığında, Liam çalışırken çocuklarla birlikte evde kalmakta ısrar etmişti.

"Bu kadar çabuk mu?" Göğsümde bir panik kıvılcımı alevlendi. Liam'ın evde olduğu o on gün boyunca yanımda bir arkadaşım vardı. Sadece aramakla kalmadı, uğradı da. Sakinleştirici bir nefes aldım. Nerede yaşarsa yaşasın, Liam ve çocuklar her zaman yanımdaydı.

Yine de düzenli ziyaretlerini özleyeceğim.

Derin kıkırdaması telefonda yankılandı ve endişemi hafifletti. "Geri taşınalı üç yıldan fazla oldu Kenny."

"Biliyorum, sadece... Etrafta olman güzeldi." Bir seferde sadece on günlüğüne de olsa. "Buraya ne yaptığına bir bak." Büyükannesi ve büyükbabasının arazisindeki eski çiftlik evi, eskisi kadar bakımlı değildi. Liam'ın büyükanne ve büyükbabası onu büyütmek ve altın yıllarında bir çiftlik işletmek için çalıştıkları için olabiliirdi. Sonra büyükbaba Bob

hastalandı ve işler

dağılmıştı. "Eli ve Owen'la daha fazla birlikte olabildiğin zaman çok güzel olacak."

"Biliyorum. Daha okul öncesi ve sonrası

Henüz bir sorun yok. Payton'dan tam velayeti aldıktan sonra kreş bulmak yeterince zordu. Bu yüzden eve taşınmak çok işe yaradı. Büyükanne Gin benim ona yardım ettiğim kadar beni de kurtardı. Ama Coal Haven'da anaokuluna başlamalarını istemiyorum. Benim yaşadığım saçmalıklarla uğraşmak zorunda değiller."

Tüm bu saçmalıklar tek bir adamdan kaynaklanıyordu. Cameron Barron gücünü göstermekten ve gayrimeşru oğluna Liam'ın doğmamış olmasını nasıl dilediğini göstermekten hoşlanıyordu - Liam'ın doğumuna neden olan ilişkiyi Cameron'ın yaşamış olmasına aldırmadan.

Cameron onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve arkadaş, aile ve tanıdık çevresindeki herkesin de aynı şekilde davranmasını bekliyordu. Cameron'a karşı gelen tek kişi Derek'ti.

"Hepinizi özleyeceğim." Onunla ve çocuklarla birlikte olmayı seviyordum. Onlar için ben Dul Kennedy değildim. Ben Kenny'ydim, babalarının arkadaşıydım, onları arada bir yeşil fasulye yemeye zorlayan ama aynı zamanda banyo zamanı banyoyu mahizin veren.

Liam onları utanmadan beni Kanepeden Kalkıp Duş Alan İnsanlar diyarına geri getirmek için kullanmıştı.

"Bugün ne yapıyorsun?" Evde olduğu her hafta sonu aynı soruyu sorardı. Bugün Cumartesi'ydi ve beni motive edecek Pazartesi'den Cuma'ya işim olmadığında endişelendiği için, iyi gittiğimi öğrenmeden tatmin olmazdı.

Henüz duş almamıştım ama tek nedeni bütün gün evde çalışmayı planlamış olmamdı.

Belki de Derek'in kıyafetlerini topladığım içindir.

"Yetişmem gereken bazı temizlik işleri var. Geçen sonbahar benim için tırmıklamıştın ama Bruce gelip yapmadan önce çimlerin ihtiyacı olup olmadığına bakacaktım." Derek'in babası Bruce'a çimlerin bakımını üstlenebileceğimi söylemiştim.

Artık tüm karlar erimişti, ama bir gün işten eve geldiğimde çimlerime özenle bakıldığını görürsem şaşırmam.

Bruce Barron benimle ilgilenme konusunda Liam'dan sonra ikinci sıradaydı. Derek'in annesi Willow ve Bruce her hafta beni kontrol ediyor ve tıkanmış bir çöp gibi her türlü tamiratla ilgileniyorlardı. Yapılması gerekeni yaptılar. Özellikle de kendimi ve evimi ihmal etmem çok kötü bir hal aldığımda.

Lise yıllarımın çoğunda hasta olduktan sonra güçlendiğimi düşünmüştüm. Ta ki kendimi yalnız ve tek kişilik bir evi idare edemez halde bulana kadar. O günler kalmıştı. Bitmek zorundaydı. Bu dolap temizliği de bununla . Kimse bunu benim için yapmayacaktı, bu yüzden planlarımı kimseye anlatmadım.

"Başka ne yapıyorsun?" Liam sordu.

Kaşlarımı çattım. Liam'ın saçmalık ölçeri ne zaman bu kadar hassaslaşmıştı? "Ben... süpürüyorum."

Kapı çalındı. Yerimden sıçradım ve katlamakta olduğum bordo poloyu yere düşürdüm. Bunu beni rahatsız etmezdi. Derek etiketin kaşındırdığından şikâyet etmiş ama kesmeyi reddetmiş, dolayısıyla da hiç giymemişti.

"Seni sonra arayabilir miyim?" Liam'la telefonu kapatmak istemiyordum. Tüm bu dolap temizleme süreci boyunca benimle konuşmasını istiyordum.

"Burada biri var."

"Bekleyeceğim."

"Liam. Ben iyiyim." Yerden kalktım, bir elimle telefonu tutarken diğer elimle gömleğimi aşağıya çektim. Eskiden genişti ama işyerine geri döndüğümde iştahım da artmıştı. Ben de öğretmenler odası ve onun sürekli şekerleme geçidi sayesinde kasıtsız kalori kısıtlamasından aşırı lezzet yüklemesine geçti.

Kapıda kimin olduğunu kontrol etme zahmetine girmedim. Burası Coal Haven, Kuzey Dakota, nüfus 2200. Kapıda kimin olabileceği konusunda herhangi bir sürpriz yoktu. Posta olabilir. Annemden başka bir teslimat.

Hala markete gidemeyecek kadar içine kapanık olduğumu düşünüyordum. Son bir yıldır kuru gıda teslimatı alıyordum. Hayatım boyunca yiyebileceğimden daha fazla pirincim vardı. Ama muhtemelen Bruce'du. Hafta sonu için henüz uğramamıştı.

Kapıyı hızla açtım, aklım Bruce'a ne söyleyeceğim konusunda dönüp duruyordu. Derek'in eşyalarını topladığımı öğrenirse bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum. Daha önce hiç aramamıştı ve belki de bunu işe başlarken düşünmeliydim. Ya da belki Bruce'un ne kadar iyi olduğumu fark edeceğini ve gelmeden önce aramaya ya da mesaj atmaya başlayacağını umuyordum.

Kapımın önündeki adam Bruce değildi.

Bruce'un iki metre boyunda olduğu yerde, bu adam birkaç santim daha , omuzları daha genişti ve göğsü bir çeyrekliği sektirecek kadar sertti. Pişmanlık duymayan sırtışı tamamen Liam'a aitti.

Keyiften neredeyse güçlü kollarına elimi kalçama attım; normalde bunu yapan bir kız değildim. Ama o beni yakalayacaktı. Liam düşmeme izin vermedi. "Sana inanamıyorum!"

Liam telefonuyla konuştu ama bana sırtıttı. "İnan buna."

Ona alaycı bir şekilde baktım ve telefonu . Telefonu eşofmanımın cebine soktum. Ahh. Duş almamak için onca gün varken.

Liam'ın yanında genelde utangaç değildim. Beni en kötü halimde görmüştü. Artık orada değildim ama saçlarım dağınık bir şekilde toplanmıştı ve modaya uygun değildi. Saç telleri gözlerimin üzerinden boynuma doğru sarkıyor, Derek'in cenazesinden sonra haftalarca atmaya kıyamadığım kuru çiçekler gibi cılız görünüyordu. Üzerimde, dar tişörtün altında gerektiği kadar gizlenmeyen eski bir spor sütyeni vardı. Ve eşofmanlarımın çamaşır makinesinden geçirilmesi gerekiyordu, dün gibi.

Ben ona duş aldığım konusunda yalan söylemiş gibi , Liam ise kaslı kalçalarını saran yıpranmış bir kot pantolon ve pazularının esnemeyi başardığı zeytin yeşili, uzun kollu, waffle desenli bir gömlek giymişti. Kesinlikle duş almış görünüyordu.

İçeri girdi ve lacivert Coal Haven Drillers şapkasını çıkarıp Derek ve benim için düğün hediyesi olarak yaptığı kaynakla yapılmış "The Barrons" tabelasına astı.

"Bana gerçekten ne yaptığını söyleyecek misin?"

Yüzümden bir tutam saç . Zar zor hareket etti. "Nasıl oldu da -? Neyse boş ver. *İyi*," diye vurguladım ve kaşlarımı çattım.

Bir şeyler uydurmayı, geçen yıl boşaltılması gereken bodrumda nihayet söylemeyi ve yatak odamdan uzak durmayı düşündüm ama bu Liam'dı. Hayatıma girip her şeyi ele geçirmede. Ona güveniyordum.

Cesaretimi kaybetmeden önce döndüm ve yatak odasına gittim. Küçük oturma odası ve dar koridor boyunca peşimden ayrılmadı. Ev elli yaşın üzerindeydi, onlarca yıl çiftliklerinde yaşadıktan sonra buraya taşınan bir çift tarafından inşa edilmişti. Tarzı da bunu yansıtıyordu. Küçük odalar minimum metrekareye sıkıştırılmış. Ebeveyn yatak odası sadece birkaç tane daha ana kattaki diğerinden daha büyük.

Yatak odama girdim ve yatağın yanında durdum. Kollarımı kavuşturmaya çalıştım ama sonunda kendime sarıldım. "Zamanın geldiğini düşünmüştüm."

Liam'ın yontulmuş çenesi esnedi. Bir elini şapkalı saçlarında gezdirdi ve sert hatlarına çocuksu bir yumuşaklık verecek kadar karıştırdı. Nefes almak için bir an durdu ve yavaşça bıraktı. Böyle anlar bana onun sadece kocamın kaybıyla başa çıkmama yardım etmediğini, en iyi arkadaşının yasını tuttuğunu hatırlatıyordu. "Emin misin?"

"Çevrimiçi destek grubumdan öğrendiğim birkaç ipucu, istediğim her şeyi saklamam için kendime izin vermemdi. Benim bir çöp kutum var." Yatağın üzerindeki mavi Rubbermaid'e doğru başımı salladım. "Ayrıca kendime çok fazla bırakma izni verdim."

"Başka ne... Grubunuzun adı neydi?"

"Seksi, Genç ve Dul." Genç ve duldum. Tam olarak seksi hissetmiyordum ama benim yaşımdakilerin deneyimlerini okumak

Kritik. "Ama son seansımızda terapistle de konuştum. İkisi de gerçekten hiçbir şeyin anormal olmadığını ve yanlış yapamayacağını söyledi." Bu da bir şeyler yapmam gerektiği anlamına geliyordu ve çok uzun süre hiçbir şey yapmadıktan sonra kendimi kanıtlamaya hazırdım, çoğunlukla da kendime.

Liam ve ben yerdeki gömlek ve pantolon yığınınına baktık. Katlanır kapıları açmış, kucak dolusu almış ve yere atmıştım. Derek'in teker teker asarken yaptığı titiz işi geri almaktan daha kolaydı.

Dudağımı ısırdım. Liam'a yardım etmek isteyip istemediğini sormalı mıydım? Bir şey saklamak isteyip istemediğini sormalı ? O ve Derek kardeş gibiydiler.

Liam ellerini zayıf kalçalarının üzerine koydu. Bu duruş omuzlarının daha da geniş görünmesine neden oldu. "Büyükanne Gin'e dörtte orada olacağımı söyledim, o yüzden birkaç saat. Yardım etmek için ne yapabilirim?"



Liam

Mavi çantanın kapağını aşağı ittim. Yarısı dolu değildi. Kennedy, Derek'in bir çift kargo şortunu saklamıştı. Romantik bir randevudan sonra Missouri Nehri boyunca yürürken evlenme teklif ettiği şortlardı bunlar.

Aynı şekilde, satış elemanı olarak çalıştığı böcek ilacı tedarikçisinin logosunu taşıyan beyaz yakalı gömleği de. Ayrıca Black Hills'te geçirdikleri balayında aldıkları bir çift boxer'ı -bunların ne anlama geldiğini bilmek istemezdim-, çok sevdiği bir Drillers şapkasını, kullanmadığı kolonyasını ve büyük büyükbabalarından birinden aldığı bir cep saatini de saklamıştı. Muhtemelen kasabayı kuran Büyükbaba Barron'du.

-Aynı zamanda ama umurumda değildi. Bob Pewter'ı tek büyükbabam olarak görüyordum.

Çantayı kaldırdım. "Bunu aşağıda ister misin?"

Dolabın boş yarısına bakıyordu. Benim yardımımıla verimli, neredeyse acımasız olmuştu. Onu acele ettirmek istemedim ve eğer her şeyin yerine asılmasını istiyorsa, bunu hemen yapardım.

Baş ve işaret parmağıyla dolgun alt dudağını yokladı. "Eşyalarımı buraya taşımalıyım."

"Aceleye gerek yok." Bir zamanlar kederinde bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim. kaybetmişti. Beni. Annesi ve kız kardeşi. Kayınvalidesi. Büyükanнем Gin dışında kimseyle ne kadar endişeli olduğumu konuşmamıştım. Bruce amcam beni Derek hayattayken olduğundan daha az seviyordu. Muhtemelen Derek'in ölümü için beni suçlayamamaktan nefret ediyordu. İlk başta hepimiz Derek'in bir araba kazası geçirdiğini düşünmüştük. Öyle de oldu - tarım ilacı hakkında konuşmak için bir çiftçiyle buluşacağı köy yolunda anevrizma geçirdikten sonra.

Derek'le başımızı belaya soktuğumuz onca şeyden sonra, bizim çalıştığımız bir işte çalışırken beyindeki küçük bir damarın patlaması sonucu hayatını kaybetmişti.

çocukken gülüp geçerdik. Ama on iki yaşında iki çocuk bizi canlı canlı yutabilecek bir nehirde at sürerken, her birimiz yirmi iki yaşına geldiğimizde onun bir satıcı, benim de bekar bir baba olacağımızı düşünmemiştik. Ya da o yirmi beş yaşına geldiğinde ölmüş olacaktı ve ben de başka bir arkadaşımı daha gömmek zorunda kalmamak için dul eşinin kendi başının çaresine bakmasını sağlayacaktım.

Kenny'nin görüntüsünü içime çektim. Her zaman çekici olmuştu. Son sınıfın ilk gününde yeni bir çömez olarak ortaya çıktığında, ona yaklaşmayı planlamıştım. Ama Derek araya girmişti ve o zamandan beri arkadaş zonu altındaydım.

Kremsi teni yeniden sağlıklı bir ışıltı kazanıyordu. Yüzü sürekli soluk kalmak yerine artık kızarabiliyordu. Ve kalçaları, onları yeniden görmek güzeldi. Aylarca, kendini tüketmişti. Üzerinde oturmaktan başka

ve çörekleri dudaklarından zorla geçirirken ne yapacağımı bilemedim. Çok az konuşmuştu ama en azından kapıyı açtığı için minnettardım.

Bugün büyük bir olaydı. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ve evi aradığımda, Büyükanne Gin bunu biliyordu. Kenny'nin iyi olduğunu düşündüğümde eve gelmemi söylemişti. Çocuklar odalarını topladıkları ve mutfağı süpürdükleri için bir film kazanmışlardı. Onları özlemiştim. Eve, yanlarına gitmek istiyordum. Ama Kenny için biraz daha bekleyecektim.

"Evet," dedi Kenny sonunda. "Sanırım için yeterince şey yaptım." "Bence dışarıda bir akşam yemeğini hak ettin.

Benimle. Sen şanslı bir ."

Güldü, başı geriye eğildi ve ince boğazını ortaya çıkardı. "İlçedeki tüm bekar kadınları kıskandırırdım ama şu anda canım insanlarla birlikte olmak istemiyor."

İlçedeki hiçbir bekâr kadınla ilgilenmiyordum. Geçmişimi ve Cameron Barron'ın en büyük utancı olduğumu bilenler ya bu yüzden beni becermek istiyorlardı ya da becerip beni terk etmek istiyorlardı. Cameron Barron'un banka hesaplarıyla gelmedim. Ailesinden miras kalan petrol parasının hiçbirini ya da

Rafinerinin CEO'su bana gelecekti, ne de o ve kardeşlerinin işlettiği büyük çiftliklerden elde edilen kârlardan herhangi biri. Ve bu sorun değildi. Cameron Barron ya da ailenin geri kalanıyla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Zaman ayırmaya degecek tek kişi Derek'ti ve o da gitmişti. "Biraz pizza alabilirim."

Bakışlarını bana çevirdi, sıcak kahverengi gözleri sorguluyordu. "Eve gitmen gerekiyor."

"Büyükanne Gin'le konuştum bile. Film izliyorlarmış."

Başını iki yana salladı. Bu hareket topuzunu başının yarısına kadar düşürmeye yetmişti. Zengin kahverengi saçlarının düğümü gün boyunca gevşemişti ve düşüşünü izlemekten fazlasıyla keyif almıştım.

Kollarını kavuşturdu ve bir kalçasını dışarı attı. Gözlerimi göğüslerinin kollarının üzerine düşme şeklinden çektim. Kenny bir süredir yasak bölgedeydi.

Sonsuzluk. Hiçbir şey değişmemiştir - programım ve beni birileriyle çıkmaktan, birileriyle yatmaktan ve önceki iki faaliyetin neden olduğu tüm sıkıntılara katlanmaktan alıkoyan küçük çocuk dışında. Kenny benim güvenli bölgemdi.

"Ben duş alacağım. Sen pizzayı al, ben de senin buluşalım." Kaşları çatıldı. Söylemediği bir şey vardı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Alt dudağını endişelendirdi. "Yok bir şey. Evinize gitmeden önce mezarlığa uğrarım diye düşünüyordum."

Derek'in kıyafetlerini temizlemişti ve şimdi onu unutmadığını gerekiyordu. Niyeti çikolata rengi gözlerinin derinliklerinde yazılıydı. Derek'le düzenli olarak konuştuğunu bana ilk kez söylediğinde, sanki devlet sırlarını itiraf ediyormuş gibi fısıldamıştı.

Bu bilgi konusunda bana güvenmeye devam etti ve ailesine ya da kayınvalidesine söylemediğine bir his vardı içimde.

"Acele etmeyin. Ne zaman gelersen gel, çocuklar çok heyecanlanacak." Ama gözümü saatten ayırmazdım. Derek öldükten üç ay sonra onu soğuk istirahat taşımak zorunda kaldı. Telefonuna cevap vermemişti ve evde de değildi. Onu orada buldum. İşten ayrıldıktan sonra oraya gitmiş ve saatlerce ağlamıştı. Sonunda, sağlıklı düşünemeyecek kadar üşümüştü. Bugün iyi görünüyordu, ama konu Kenny'ye gelince Şansını dene.

"Teşekkür ." Derek'in kolonyası, yumuşatıcı ve kendi kokusuyla yanımdan hızla geçti: güller ve vanilya.

İçime çekmemem gerekiyordu ama Williston'da bir kaynakçı arkadaşımın evinde bir yatak odası kiralamıştım. Vardiyalarımızın sonunda yanmış kumaş, sıcak metal ve ter gibi kokuyorduk.

"Kanada pastırmalı pizza mı?" diye sordu omzunun üzerinden. "Ananaslı."

Döndü, gözleri kısılmıştı. "Yapma. Sen. Cesaret etme." Sırıttım ve ona gerçekten cesaret edebileceğimi gösterdim.

Son bir kararlı bakışla banyoya girip gözden kayboldu.

Birkaç dakika bekledim. Duş perdesinin halkaları takırdadı. Su akmaya başladı. Lavabonun altında havluları sakladığı dolap gıcırdayarak açıldı. Onu göremeyeceğim bir yerde yıkılmıyordu. Bu hakkıydı, ama okulda bir yardımcı uzman açığı olduğunu duyurmasının üzerinden sadece dört ay geçmişti. Üç ay önce de ilk iş gününe gitmişti. Derek bir buçuk yıl önce ölmüştü ama Kenny ancak iş ilanından bahsettiğinden beri eski haline benzemeye başlamıştı.

Dušta yıkılmayacağından emin olana kadar gitmeyecektim. Eğer duşu atlatabilirse, o zaman Mezarlık ziyareti.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapattım. Bazen benim de bir ana ihtiyacım olduğunu unutuyordum. Derek ve ben yan yana büyümüştük. Büyükannem ve büyükbabam, Bob ve Ginny Pewter, beni çiftliklerinin yanında büyütmişlerdi.

Bruce ve Willow Barron. Bruce ve Willow ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, aynı yaştaki iki çocuğun birlikte takılmasını engellemek beyhude bir çabaydı.

Ailemin çiftliği feshedilmişti. Arazi Gin'e aitti ama ben ona yardım etmek için eve taşınmadan hemen önce kiraya vermişti. Bruce ve Willow'la bir anlaşma yapmıştı, anne babası emekli olduktan sonra çiftliği Derek'in sürdüreceğini düşünüyordu.

Bruce benden nefret ediyordu çünkü Cameron ona bunu emretmişti. Aynı şekilde kız kardeşleri, teyzem Kira da. Çocukları da bunu öğrenmişti ve kuzenlerim yerine düşmanlarım vardı. Derek dışında sadece bir kuzenim benimle konuşuyordu ve onun da babamı kızdırmak için bunu yaptığından şüpheleniyordum. Derek yapmamıştı. Onun en iyi arkadaşı olduğuma dair inancı, ailesinin nefretinden daha güçlüydü.

Derek için şeyi yapardım ve buna dul eşinin hayatta kalmasını sağlamak da dahildi.



Coal Haven'in ismiyle müsemma tek bar ve ızgarasına, The Rattler Brewhaus'a girdim. Yarı aile restoranı, yarı kabadayı barı ve söylentiler doğruysa geleceğin bira fabrikası. Coal Haven'da duvar dibi barlar vardı.

Bir pizza fırınından biraz daha fazlası, ama alkol ve yiyeceği bir arada bulabileceğiniz hiçbir yer yok. Rattler'ın uzun vadede hayatta kalmasının anahtarı, kömür madenine, kömür gazlaştırma tesisine ve petrol rafinerisine gidip gelen aç vardiyalı işçiler olacaktı. Kasabanın geri kalanı, ızgara yapmak zorunda olmadıkları mükemmel terbiye edilmiş bir biftek için daha büyük bir kasabaya bir saat yolculuk yapmak zorunda kalmamanın avantajını kullanıyordu.

"Bakın petrol sahaları ne kusmuş!" Bağırış tam ben karşıya geçerken geldi. Kapıyı açıp hostes önünden geçtim. Sesi tanıdım. Holden Barron. Benimle konuşan diğer tek kuzenimdi. Yeterince arkadaş canlısıydı ama motivasyonunu bilmiyordum ve temkinli davranmaya devam ettim. Hâlâ o Barron'lardan biriydi.

Çiftlik sahibi kasıla kasıla bana doğru geliyordu. Kot pantolonu ekimden dolayı hâlâ tozluordu. Bir inek/buzağı işletmesi işletiyor, bir yandan da buğday ve arpa gibi küçük tahıllar yetiştiriyordu. Yabancılaşmış ailemin geri kalanı gibi, onun dokunduğu her şey altındı. Holden'ın otlakları, ona bir sürü inek kazandıran ineklerle doluydu.

Kelle başına üç buçuk bin. Tahıl ambarları doluydu ve biraz paraya ihtiyacı olduğunda piyasayı kontrol eder ve bir yükü asansöre götürürdü.

Kasabada kalabilseydim, belki büyükannemle büyükbabamın çiftliğine yardım edebilirdim. Aile işletmemizin kapanmasını engelleyebilirdim. Ancak Büyükbaba Bob'un hastalığı ve kötü emeklilik planlaması arasında fazla bir seçenek yoktu. O zamana kadar iki küçük çocuğum olmuştu ve King Oil'in Williston dışındaki tesislerinden birinde kaynakçılık yaparak kazandığım işe ve avantajlara ihtiyacım vardı. Babam Coal Haven çevresinde iş bulmamı imkânsız hale getirdiği için zamanımı Williston ve burası arasında bölüştürmek yapabileceğim tek . Ayrıca, çocuklarımın bir yerde büyümesini istedim.

sırf kibirli bir pislik öyle dedi diye arkadan başlamıyorlardı.

Holden beni sırtımdan alkışladı. Birkaç adamla birlikte buradaydı. Üvey kardeşim Stetson, barın derinliklerindeki bir masadan bana bakıyordu. Benden bir yaş büyüktü. Bu da Cameron için doğumumu karısına açıklamayı çok daha zorlaştırmıştı.

Masadaki üçüncü adam Holden'ın bir çalışanıydı. Teknik olarak çiftliği hâlâ Kira teyzem işletiyordu ama Holden olmadan bunu yapamazdı, onlar da Colt olmadan yapamazlardı. Adam Holden'dan daha yaşlı, daha huysuz ve pek de arkadaş canlısı değildi. Kısa kara sakalı ve yoğun bakışlarıyla kadınları cezbederdi. Halam onu babama iyilik olsun diye bana suikast düzenlemesi için tutabilirmiş gibi görünüyordu ama Colt'tan edindiğim tek izlenim, onun da benim gibi yalnız kalmak istediği idi.

Neşeli bir ruh hali içinde olmadığımı anlamadan önce Holden'a sırttım. Stetson burada olmasaydı beni selamlarken bir gösteri yapmazdı. Holden ve Stetson yakınlardı ama bu Holden'ın adamı kızdırmasına engel olmuyordu.

Holden ve Stetson arkadaş ve kuzenlerdi, tıpkı Derek ve benim olduğumuz gibi. Sert bir özlem acısı gülümsememi kararttı. "Nasılsın?"

Kot pantolonundan daha tozlu olan beyaz ve lacivert kasketini düzeltti. "Güzel. Seni bir süredir görmemiştım."

"On günüm için geri döndüm. Nasıl...?" Ben yokmuşum gibi davranan teyzem

Var mı? Sokakta yanından geçsem zar zor tanıyacağım kız kardeşi? Hatırlayabildiğim kadarıyla resimde hiç yer almayan babası? Onun ve kız kardeşinin farklı babaları vardı ve ikisi de ortalıkta yoktu. Holden'la aynı soyadını paylaşıyordum ama başka pek az şey vardı. Kime soracağımı bilemediğim için "İşler nasıl?" diye sordum.

"Bugün tarlaya girdim." Bir omzunu kaldırdı. "Nisan ortasına kadar ekim yapılacak.

Şimdiye kadar iyi bir yıl geçirdik."

"Çünkü daha yeni başladı," diye belirttim.

"Şimdiden yaşlı bir çiftçiden mi bahsediyoruz?"

"Başka bir yolu var mı?" Bu her zamanki şakalaşmamızdı. Hızlı ve yüzeysel.

Holden geldiği masaya bakana kadar güldü. Stetson'ın bakışları bir lazere dönüşüp bizi yakıp kavurunca kaskatı kesildi. "Seni görmek güzeldi. Yabancılık çekme."

Kaşlarımı kaldırdım ama başımı salladım. "Görüşürüz."

Yabancı olma. Pizzaları almam gereken bara doğru neredeyse homurdanacaktım. Neyse ki Holden ve Stetson'ın karşı tarafındaydı. Orta yaşlı barmen beni görünce çenesini kaldırdı ve koşarak uzaklaştı. Aslen Coal Haven'lı değildi ama kim olduğumu bilecek kadar sık pizza siparişi veriyordum.

Cüzdanımı çıkarıyordum ki boğucu bir ses "Ho-ly shiit" dedi.

Tek sorun barda kadınlarla tanışmaktan kaynaklanıyordu. Bazı çiftler için işe yarayabilirdi ve Eli ile Owen başıma gelen en iyi şey olsalar da, tıpkı böyle başlayan çalkantılı ve kısa bir ilişkiden kaynaklanmışlardı.

Döndüm, hızlı bir fırça atmaya hazırlandım. Dilimde öldü.

Mezuniyetinden, şehir dışına çıktığından beri görmediğim bir yüzdü bu. "Laney? Ne zaman-?" Soruyu kestim ama garip olacak kadar geç değil. Kardeşine ne olduğunu duymuştum. Bütün kasaba Delaney Granger'ın Coal Haven'a ne zaman ve neden döndüğünü biliyordu. "Ne kadar süreliğine döndün?"

Kristal mavisi gözleri karardı ama keten saçlarını savurdu. "Kalmak için buradayım. Neyin peşindesin?" Yanındaki boş tabureye vurdu.

Başımı salladım. "Kusura bakmayın, sadece pizza alacağım."

"Bir içki için kalabilirsin." Başını gibi görünen bir şekilde eğdi. Coal Haven'dan yakıcı bir kovboy kız olarak ayrılmış ve sofistike bir kadın olarak geri dönmüştü. Bronzlaşmış omuzları kabarık bir bluzla açıkta bırakılmıştı,

Dışarıda bahar olsa da, gökyüzünde tek bir bulut bile yokken havanın seksen derece olduğunu düşünmemi sağlayacak kadar sıkı bacaklarını gösteriyordu.

Bir süre için Kenny kadar yasaklanmıştı. Laney Granger da Derek için neredeyse benim kadar yasaktı ama bu Derek'in onunla çıkmasına engel olmamıştı. Ta ki son senemizde Kenny'ye çıkma teklif etmek için Laney'den ayrılana kadar. Laney ve Derek çıktıkları süre boyunca bana zar zor tahammül ediyormuş gibi davranmıştı. Erkek arkadaşının zamanını almıştım.

Bu gece beni gördüğüne sevinmiş gibi gözleri parlıyordu ama bana asıldığı izlenimine kapılmadım. Laney eskiden açık bir kitap gibiydi. Bu gece, korunuyordu.

"Yapamam. Çocuklarım beni bekliyor."

Çocuklarım olduğundan bahsettiğimde bazı kadınların gözlerinde panik dolu bakışlar belirdi. Benim yaşımda çocuklu bir adam yük demektir. Bende vardı. Diğer kadınların gözlerinde kalpler büyüdü ve çocuklarımın kalbime giden yol olduğunu düşündükleri gibi hastalıklı bir hisse kapıldım. Öyleydiler, ama çoğu kızın düşündüğü şekilde değil. Onların etrafına getirdiğim tek kadın Kenny'ydi ve öyle de kalacaktı. Eli ve Owen'ın annelerini anlamaya yetecek kadar duyguları vardı, hayatlarına başka kadınların girmesine gerek yoktu.

Laney beni inceledi, gözlerinde hafif bir merak vardı. "Seni aile tipi hayal etmemiştim."

"Sadece ben ve onlar, ama evet." Yakın zamanda Yılın Babası ödülünü göstermezdim. Bunun için bir erkeğin ayın en az yarısında evde olması gerektiğine eminim.

Üzerinde çalışıyordum.

İnsanlar durumumu yargılayabilirdi ama Eli ve Owen'ın içine doğdukları durumdan daha iyiydi. Hayatlarının ilk yılında anneleri Payton onları beni kontrol etmek için kullanmıştı. O zamana kadar birlikte değildik ve ben onun kuklası olmayı reddettim. Ertesi yıl, kovulmadan önce çalışabilmek için onu bulana kadar onları günlerce yanımda bırakmıştı. Ya da

Çocuklarımın nerede olduğunu öğrenmek için onu takip etmek zorunda kalana kadar onları arkadaşlarına bırakırdı.

İkinci doğum günlerinden önce Büyükanne Gin ile uzun bir konuşma yapmışım.

Payton'ı bir sonraki görüşümde, haklarından feragat etmesi için gerekli belgeleri ve benimle mücadele etmek isterse avukatımın iletişim bilgilerini vermişim. Payton kendini tatmin etmeyen herhangi bir şey için çaba sarf etmekten nefret ederdi. Evrakları imzaladı ve o zamandan beri ondan haber alamadım.

"Karın yok mu?" Laney sordu. "Zamanım yok."

"Coal Haven'da zamandan başka bir şey yok." Beyaz Pençe'sinden bir yudum alırken acısını yuttu.

Barmen pizzalarımıla çıkageldi. "Sana toplam getireyim, tatlım."

Siparişimin listesini yaparken garip bir sessizlik çöktü. Laney'e "Ailen nasıl?" diye sordum.

Dudaklarını dişlerine vurdu. "Şeftali gibi." Bir yudum daha.

Erkek kardeşini sormalıydım ama ailesini sorduğumda takındığı sert tavır bu tekrar düşünmeme neden oldu.

Tezgâha birkaç yirmilik uzattım ve üstünü elimle salladım. "Sizinle konuşmak güzeldi."

"Bir ara arayı kapatmamız gerekecek."

Bu fikri hemen reddetmedim. Laney benim bir numaralı hayranım değildi ama bunun babamla hiçbir ilgisi yoktu. Genç ve bencil olmanın bir ürünü olarak kişisel ama sosyalleşecek durumda değildim. "Bir seferde sadece on gün şehirdeyim."

Biraz daha yaklaştı ve yumuşak çiçek kokusu yayıldı. Bath & Body Works losyon fıçısına dalmış gibi koktuğu liseden sonra, boğucu bir parfüm bulutu bekliyordum. "Arayı kapatmanın uzun süreceğini sanmıyorum."

Benimle flört mü ediyordu? Gürültücü, iğrenç, ergen Laney, Derek hariç herkesi korkutmuştu, ama o da benim gibi onun yanında büyümüştü.

Granger'ların arazisi benimkiyle onunkinin sınırındaydı. Derek'le ondan ayrılmaktan nasıl korktuğu hakkında şakalaşırdık. Lastiklerinin kesildiğini ve köpeği Bruster'ın Petunia gibi bir isme tepki verdiğini görürdü.

Bu Laney kendine güveniyordu ve bana kalıcı bir şey aramadığını söyleyecek kadar mesafeliydi, eğer bir şeyle ilgileniyorsa. Bana kendimi hatırlatıyordu. Etrafımız Barrons'larla çevriliyken tanıdık ve muhtemelen arkadaş canlısı bir yüz.

Arayı umursamam. Başka bir zaman. Pizzalar soğumadan eve dönmek istiyordum. Eli peyniri olabildiğince uzağa dizmeye bayılıyordu ve çocukların Kenny'yi neredeyse nasıl yakaladıklarını kaçırmak istemiyordum.

"Numaran hâlâ aynı mı?" diye sordu ben arkamı dönerken. Tereddüt hissi yeniydi. Laney etrafı boğa güreşçileriyle çevrili bir boğa gibiydi. Kendisi amacına ulaşana ya da karşı taraf pes edene kadar zorlamış ve meydan okumuştı.

"Bu farklı." Payton'ı hayatımdan çıkardıktan ve oğlanlardan uzaklaştırdıktan sonra değiştirmek zorunda kalmıştım. Hayatındaki rastgele erkekler beni arayıp avukatmış gibi davranıyorlardı. Ya da uykum kaçana ya da işimi etkileyene kadar baş belası oluyordu. Bunları sıraladım.

Laney telefonu tuşladı ve bana gerçek olmaktan çok uzak bir gülümseme verdi. Sırf yetişkin Laney'nin gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmek için telefona cevap verebilirdim. Derek'i kaybetmek, anlamlı ilişkilerle dolu olması gereken hayatımdaki boşluğu ortaya çıkarmıştı. Şu anda kimseyle çıkmakla ilgilenmiyordum ama çocuklarımin oyun parkında yaptıklarını da yapamazdım - birinin yanına gidip "Arkadaşım olmak ister misin?" diyemezdim.

Pizzaları bir yol açmak için saban gibi kullanarak barın içinde ilerledim ve eve, çocuklarıma ve Kenny'ye ne kadar hızlı dönebileceğimi hesapladım. Laney'nin biriyle takılmak istemediğini umuyordum. Başka bir arkadaş işime yarayabilirdi. Hayatımda daha fazla dramaya ihtiyacım yoktu.

BÖLÜM 2



Kennedy

LIAM'ın on günlük tatili sona ermişti ve bu gece Williston'a gidiyordu. Dört günlük bir hafta sonu olduğu için, ona çocukları yatıracağımı ve sonra Büyükanne Gin'in devralabileceğini söyledim. Onu rahatlatacak küçük bir şey.

Liam beni öğleden sonra için davet etmişti.

Çakıllı yoldan çıkıp iki otlaktan geçerek bahçesine giden kıvrımlı araba yoluna girdim. Yıllar önce olsa dönmezdim. Bir sonraki çiftliğe varana kadar devam ederdim. Bruce ve Willow'un yeri.

Oraya gitmek zorunda olmadığım için içimde bir rahatlama hissettim. Orada, Dul Kennedy olacaktım. Liam'la ne kadar çok birlikte olursam, Kenny olmaya o kadar çok değer veriyordum.

Eli büyük dükkânın açık olan büyük kapısından dışarı fırladı ve eskiden ahıra bitişik olan ağır kapılarına tırmandı. Ben kasabaya taşınmadan önce ahır yanmıştı ve Derek'in söylediğine göre çiftliğin sonunda iflas etmesinin en büyük nedenlerinden biri de buydu.

Owen dükkândan çıktı ve Eli'ı taklit etti. Küçük kırmızı Hyundai'min motorunu metal dükkânının içinden duymak imkansızdı. Beni izliyor olmalılar.

Eli el salladı. Küçük şapkalar taktıklarında tek yumurta ikizlerine benziyorlardı. Ama değillerdi. Eli'nin saçları Liam'ın kestane kahverengisinden bir ton daha açıktı ve Owen kirli sarıydı, muhtemelen annesinin doğal saç rengiydi. Liam onunla çıktığında Payton'ın saçları ağartılmış ve morla boyanmıştı. Saçlarını beğenmiştim. Geri kalanı bir şişe boyayla düzeltilemezdi.

Zamanında görkemli olan iki katlı çiftlik evinin yanına park ettim. Şimdi, soyulmuş ve yıpranmış ahşap dış cephe kaplamasının vinil veya çelik ile değiştirilmesi gerekiyordu. Liam yeni bir boya mı yaptırsa yoksa ucuz bir dış cephe kaplaması mı yaptırsa diye düşünüp duruyordu. Verandanın merdivenleri çökecekmiş gibi gıcırdıyordu ama Liam onları sağlamlaştırmıştı. Sundurmayı yıkıp yeniden inşa edene kadar çocukların sundurmanın geri kalanında oynamasını engellemişti.

her şeyi. Pencereler orijinaldi ve dışarıda tuttukları kadar içeri de kum alıyordu. Kurak bir yılda rüzgârlar şiddetlendiğinde, içerideki pencere pervazlarında küçük toprak yığınları oluşuyordu. Liam bunları değiştirmekten de söz etmişti.

Bir sürü proje ve aniden çok az zaman. Bir parçam Liam'ı pencereleri boyamaya ve değiştirmeye, güverteyi yeniden inşa etmeye ve belki de biraz peyzaj düzenlemesi yapmaya, eski çiçek tarhlarını yeniden açmaya ve arkadaki kulübeyi onarmaya teşvik edin, hepsi onu burada daha uzun süre tutmak için. Ama bencillik edemezdik. Zamanı ve parası kısıtlıydı ve burada kalmak için iyi nedenleri vardı.

çocuklarını Coal Haven'dan taşımak. Mantıken, babasının gölgesinden uzakta daha fazla kariyer seçeneği olduğunu ve çocuklarının Liam'ın annesinin geride bıraktığı skandaldan uzakta okula başlayabileceğini anlıyordum. Ama ben kalmasını istiyordum.

"Kenny!" Eli en üst basamaktan aşağı atladı, beni soluk soluğa bırakacak kadar tökezledi, sonra toparlandı ve garaj yolunda koşmaya başladı. "Tahmin et

Ne?" Liam'ın ona aldığı yeni oyuncak kamyon hakkında bir şeyler geveledi ama peltek konuşması yüzünden takip etmek zordu. R'ler de onun için zorlayıcıydı. Ve L'ler.

Owen dışlanmayı reddederek aramıza girdi. Konuşması bir amfi profesörü kadar netti. "Ve bir canavar kamyonum var. Adı

GhostStorm ve 3 metre yükseğe zıplayabiliyor."

Her biri bir elimi tuttu ve beni dükkâna doğru sürükledi. Bez antam arabada beklemek zorunda kalacaktı. "3 metre yüksekliğindeki toprak yığınlarından zıplayabiliyor mu?"

"Hayır. Kamyon ." Boştaki elini havaya kaldırdı ve görünmez bir nesnenin düşüşünü izliyormuş gibi yaptı.

Ah. Oyuncak bu zıplamaları yapabiliyordu çünkü Owen onu fırlatmıştı. "Baban ne yapıyor?"

"Kaynakçılık," diye
yanıtladı Eli. "Uh-oh. Ne
kırıldı?"

"Hiçbir şey."

Liam yirmi gün günde on saat kaynak yaptı. Bir şeyler bozuk olmasa neden kaynak yapsın ki?

Dkkâna ekildim. Snk ışığa uyum sağlamak için göz kırparken Liam'ı bulmak zor olmadı. Açık kapıdan gelen ışığın en zor nüfuz ettiği uzak köşeden kıvılcımlar uçuşuyordu.

Liam'ın elindeki fener karardı. Yüz siperini başının ştne şekilde çevirdi. "Hey. Vakit geldi mi? Öğleden sonra elimden katı."

Ekipmanını, üzerinde çalıştığı metal parçasının yanındaki çalışma tezgahının üzerine koydu. Kalın eldivenlerini indirdi ve yüz siperini çıkardı. Sonra da iyice yıpranmış deri önlüğünü silkti.

Tekrar göz kırptım ama bunun ışıkla bir ilgisi yoktu. Williston'daki bir bar ve ızgaranın logosunu taşıyan uzun kollu mavi tişörtü göğsüne ve sırtına yapışmıştı. Yakanın etrafında tek tük delikler toplanmıştı ve nlğn ulaşamadığı kollarda da birkaç küçük delik vardı. Liam düzeltti Omuzları sanki kumaşı derisinden ayırmaya çalışır gibiydi ama bu hareketin tek yaptığı kaslarını dalgalandırmak oldu.

Liam'ın sırık gibi ocuk olmadığını biliyordum ama hiç böyle bir kanıtı sahip olmamıştım.

Elini saçlarında gezdirdi, aynı etki. Pazuları şişkin ve kasları dalgalanıyordu.

Beynim bir resim çekti, sanki bir gün libidomu yeniden harekete geçirebilecek bir erkeğe başvurmam gerekebilirmiş gibi.

da bu değildi. Biriyle çıkmak radarımda değildi, bunun ötesindeki aktiviteler .

Gerçi son zamanlarda düşünüyordum... Kendimi zihinsel olarak bir silkeledim.

Terapistim bir gün biriyle çıkmayı düşünmenin yanlış bir şey olmadığını söyledi. Çıkmanın kendisinde yanlış bir şey yok. Hazır olmamakta yanlış bir şey yok. Hala hazır hissetmezken biriyle çıkmanın yanlış bir tarafı yok. Henüz o noktaya gelmemiştim.

Ama Liam'ın evinde bunu düşünmeme gerek yoktu. "Sen çalışıyorsan ben de çocuklarla oynayabilirim."

"Hayır. Duş almam ve eşyalarımı toplamam gerekiyor." Eli metal bir sandalyeye oturdu ve Liam onu kovdu. "Bu senin için değil."

"Ama bu bir sandalye!" Eli sanki bir film setindeymiş ve ölüyormuş gibi davranmak zorundaymış gibi kollarını uzattı.

"Bizim için değil."

"Bunu sen mi yaptın?" Yaklaştım. Üç tane metal sandalye vardı. Tezgahın üzerindeki metal parçası, arkılığı oluşturan üç parçaya benzemeye başlamıştı.

Liam kollarını kavuşturdu. Göğsü her zaman bu kadar geniş miydi? "Bu sadece bir hobi."

Gözlerimi onun işinden ayırmadım. Bu onun terli, kesik vücudunu görmekten daha kolaydı. "Orada burada birkaç şey yaptığını biliyordum, düğün hediyemiz gibi, ama bu sandalyeler hızlı projeler değil."

"Bir , ev tamiratına ara vermek istediğimde ya da tekrar yola çıkmadan önce başka bir projeye başlamak için zamanım olmadığında bu işle uğraşıyordum. Sonra Williston'da oda kiraladığım arkadaşım bunları atıyordu.

Geçen sene. Ona eski püskü şık bir kaynak saçmalığı yapması gerektiğini söyledim. O da bana haber vermeden onları kamyonetimin kasasına yükledi."

Ağzımın köşesi kalktı. Bir makyaj, ama kaynakla. "Ve sen de 'Ne olacak ki? "Eski püskü şık bir kaynak yapabilirim."

Sırıttı ve bu tüm barakayı aydınlattı. Uzun zamandır bana endişe dolu gözlerle bakıyordu, gülümsemesinde bunun olmadığını görmek güzeldi. "Birkaç proje yaptım. Görmek ister misin?"

"Ona gösterebilir miyim baba?" Owen dükkânın diğer köşesine koştu ve ağır bir kanvas örtüyü çekti. Liam onun yanında durdu ve örtüyü kaldırmasına yardım etti.

Onu çocuklarıyla birlikte izlemek beni asla başaramadı. Kalbimde her zaman var olan bir çekişme vardı. Derek ve ben çocuk istiyorduk. Bir gün.

Gerildim, duygu tsunamisinin beni ikiye katlamasını bekledim. Ama öyle olmadı. Liam ve çocuklarla birlikte olmak bana korktuğum kadar çok şey kaçırmadığımı hissettirdi. Belki bir gün yine böyle bir şey yaşayabilirdim.

Zula ortaya çıktı ve umutlarımı bir kenara bıraktım. İncelikle kaynaklanmış lamba kaideleri. Duvara asmak için özel portmantolar. "Yaşa, Gül, Sev" yazan bir tabela.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" İlkel değillerdi, basit de değillerdi. Tabela gibi tasarımlar. Bunlar usta bir el gerektiren karmaşık işlerdi.

"Evet." Bir elini saçlarının arasından geçirdi, ta ki saçlarının bir kısmı durana kadar. Benim uzun süre düş almadığım ve saçlarımın cansız bir şekilde sarktığı zamanların aksine, saçları ne kadar dağınık olursa o kadar seksi oluyordu.

Az önce Liam'ı seksi olarak mı tarif ettim?

Isı vücudumda gıdıklanıyor, unutulmuş yerlere doğru ilerliyordu. Bu sadece bir gözlemdi, daha fazlası değil. Baraka da sıcaktı.

"Sadece oyalanıyorum," dedi utangaç bir ifadeyle.

Lambanın yanına çömeldim. Metal, şekerleme gibi şekillendirilebilirmiş gibi kıvrılıyor ve sağlam bir tabana dönüşüyordu. Metal, antika bir görünüm vermek için fırçalanmıştı. "William Robert Barron, bu oyun değil. Bu bir sanat eseri."

"Bu bir lamba, Kenny."

Eli tabelanın üzerine eğildi. "Wiv, waff, wuv."

Okuyamadı. Liam ona ne yazdığını söylemiş olmalı. "Evet. Yaşa, gül, sev." L'leri vurgulamadım ama içimdeki öğretmen onu nazikçe düzeltmek zorunda kaldı. Yanımda dururken ilk seferinde onu duymadığımdan endişelenmiş gibi bir bakış attı. "Bunları satacak mısınız?"

"Hayır. Onları düğün hediyesi olarak falan . Williston'daki arkadaşlarımın çoğu yuva kuruyor." Kaşları önce bir an için birbirine yaklaştı. Onları satmayı düşünmüş müydü? Yaptığı iş konusunda kendine güveni yok muydu? Böyle bir işi yapabileceği ve Williston'da aynı zorlu işi ikizleri olduğu, eve taşındıkları ve işe gidip geldikleri halde sürdürebileceği ama insanların yine de onun gibi bir adamın dedikodularından daha değerli olduğunu düşünerek alay edecekleri konusunda endişeli miydi?

"Çiftçi pazarı denemek için mükemmel bir yer olur," dedim. "Coal Haven'da sadece birkaç stant var."

Başımı salladım. "Gerçekten büyüyor." Belli ki geçen yıl gitmemiştim. "Marion sürekli bundan bahsediyor. Hem ürün hem de el sanatları satın alıyor. Bayan Z bile övgüyle bahsediyor."

"Hâlâ öğretmenlik mi yapıyor?"

"Asla emekli olmayacak ama ihtiyacı var. Her neyse, Marion şimdiden gitmek için sabırsızlandığını söylüyor ve ilk pazarın Haziran başına kadar olduğunu sanmıyorum."

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Buna birkaç aydan daha az bir var."

"Bir günlük pazar kurmaya yetecek kadar malınız var. Eminim Willistonda vardır ama burada bir tane yaparsanız yardımcı olabilirim." Kafamda fikirler dönüp duruyordu ama

Dikkatli ol. Bu onun olacaktı, benim zaman geçirmek için yapacağım bir şey değil.

"Bu saçmalığı kimse almaz."

"Bu saçmalık değil baba," diye cıvıldadı Owen. "Bu bir sanat."

"Onu güzel bir şeye dönüştürmüşsün." Çömeldiğim yerden kalktım, elimi sandalyenin arkasında gezdirmek istedim. Metalin bu kadar akıcı görünmesini nasıl sağlıyordu? Acemi bir kaynakçı değildi ama bunlar onun ilk parçalarıydı ve işlevsel oldukları kadar görsel olarak da çekici olmaları gerekiyordu. "Bu gerçekten çok iyi."

"Yok, biliyorum. Yani, teşekkürler. Sadece... Burası Coal Haven." Omuz silkti ama dikkati parça koleksiyonundaydı. "Evi listelemeden önce yapmam gereken bazı onarımlar için fazladan nakit kullanabilirim."

"Sadece düşünmek için bir şey. Bunlar paylaşılmayacak kadar güzel."

Kasaba ve nasıl karşılandığı konusunda ihtiyatlıydı, ancak Coal Haven'daki herkes Barron'du ya da herkes onu vahşi tarafa dokunan bir olarak görmüyordu. Arkadaşlarımla ve komşularımla sadece bu parçaların ne kadar kaliteli olduğunu değil, aynı zamanda arkasındaki adamın ne kadar harika olduğunu da göreceklere inanmak zorundaydım. Tıpkı benim gibi.



Liam

Bir motorun mırıltısı dikkatimi çektiğinde, ÇOCUKLARIM ön kapıda vedalaşmak için kollarıma . Büyükanne Gin erken gelmeye mi karar vermişti?

Bir parçam temelli gitmekten nefret ediyordu. Yine de Büyükanne Gin ve tabii ki Kenny için geri dönecektim. Geri taşınmayı düşünmüştüm ama para sorun oluyordu. Kömür madeninde çalışarak yılda yirmi bin dolar daha fazla kazanıyordum.

Haven, Cameron'ın etkisinden uzakta iş aramak zorunda kalmayı daha kolay tolere edilebilir kılan bir gerçek.

Ev, işe gidip gelmenin ve ekstra kiramın yakmadığı ekstra fonların çoğunu tüketiyordu. Büyükanne Gin'in yaşlılar için olan dairesini karşılayabilmek için evi satmam gerekiyordu. Ona, ben yokken çocuklara bakması karşılığında ödemeleri yapacağımı söylemiştim. Çok az maaş alıyordu ama gururu ona daha fazla ödeme yapmama izin vermiyordu. Bu yüzden ipoteğini ve faturalarını da ödedim ve arazi kirası da yiyeceklerini karşıladı. Büyükbaba Bob ona köhne bir ev ve ihtiyacı olmayan dev bir dükkândan başka bir şey bırakmamıştı.

Kenny mutfakta ev yapımı makarna ve peynir yapıyordu, oysa ben bir zamanlar dükkânın yanında duran ahırın bir kopyasını inşa etmeye yetecek kadar Kraft kutusu stoklamıştım.

Kenny'nin ev yapımı versiyonuna bayıldım.

Eli önce arabanın sesini duydu ve kapıya doğru koşmak için kendini benden ayırdı. Owen da onu takip etti. "Kim geldi?"

Doğrudum ve pencereden dışarı baktım. Tanıdık kırmızı beyaz bir F250 evin önünde hantalca duruyordu. Hay Allah.

"Komşular yüzünden," diye peltekçe konuştu Eli.

"Burada bekle." Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan . Bruce sohbet etmek için uğramadı. Her zaman bir şeylere takılırdı. Ne zaman Büyükbaba Bob hayattayken, sığırlar meraya giriyor ya da daha kötüsü saman balyalarını kemiriyordu. Bruce her şeye eleştirel yaklaşırdı. Bob Dede ne zaman ot biçtiğinden sığırları otlakta ne kadar süre tuttuğuna kadar her şeyi yapardı.

Bunun çocuklarıma yansımaları istemedim. Bruce araziyi kiraladıktan sonra, Willow'u da bahane ederek Büyükanne Gin'i rahatsız etmek için nedenler buldu. Bruce zaten beş yaşındaki çocuklar gibi davrandıklarında çocuklara sert bir konuşma yapan tek kişi kendisiymiş gibi davranıyordu. Muhtemelen benim boktan bir baba olduğumu düşünüyordu, tıpkı benim onun sadece Büyükanne Gin'in ne zaman satış yapacağıyla ilgilendiğini düşündüğüm gibi.

Bruce kamyonetinden indi, sert bakışları Kenny'nin arabasındaydı.

"Kennedy burada mı?" diye homurdandı, kara kaşları gözlerinin üzerinde ağırlaşmıştı. "Bu gece çocuklara o bakıyor." Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi cevap verdim.

Ama değildi.

Bruce'un kaşları daha da çatıldı ve yüz ifadesine kaşlarını çatmayı da ekledi. Derek öldükten sonra Kenny'yi terk etmediğimi bilmeliydi. Bunu yapamazdım.

Ne kadar sık konuştuğumuzdan ya da ne zaman bahsetmediyse Kenny'yi suçla. Bruce'dan bok almaya ihtiyacı yoktu.

Willow elini göğsünün yanında çırpı. Gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum. Dişi kahverengi bakışları Derek'inkilere o kadar benziyordu ki. "Bence bunu yapmamalı."

Ses tonundaki skandal sinirlerimi bozdu. "Onların etrafında olmaktan hoşlanıyor."

"Bedava bebek bakıcılığı almak için kendine böyle mi söylüyorsun?" Bruce yaklaştı. Ben ona kamyonetine geri dönmesini söyleyemeden Evimden uzaklaşırken, "Oğlum öldüğünde bebek sahibi olamamanın ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun?" diye tısladı.

Bir nefes çektim. Bu düşüktü. Çocuk istediklerini ve Derek'le kaybettiği şansın yasını tutmanın yas sürecinin bir parçası olduğunu biliyordum.

Bruce'un bunu bana karşı kullanmaya hakkı yoktu. "O bir yetişkin. Bir ilkokulda tam zamanlı öğretmenlik yapıyor. Yoksa evinde tek başına kalmasını mı tercih edersin?"

Willow'un eli tekrar çırpındı. Derek'in ailesi umutsuzca eski kafalıydı. Bruce ona ne kadar yüksek olduğunu söylediğinde Willow sıçradı. Kilisedeki yemekte ne yapacağından mali durumlarına kadar her konuda ona danışırdı. "Mesele o değil Liam. Burada kalmayı planlamadığını hepimiz biliyoruz. Ginny'nin satmayı düşündüğünü duyduk. Sonra ne olacak? O bağlandıktan sonra çocukları ondan alacaksınız."

Kenny çoktan bağlanmıştı. Hepimiz birbirimize bağlıydık, aynı düz parçaya sıkışmış Lego figürlerinden oluşan rengarenk bir ekip gibi. Hareket etmek

Bunu değiştiremezdim. Evine ne kadar sık uğrayabileceğim dışında. Ve ne kadar sık uğrarsam uğrayayım çocuklar yanımda olacaktı. Ama arayabilirdik.

Göğsümde küçük bir çatlak açıldı. Coal Haven'dan tamamen taşındığında arkamda bırakacağım boşluğa dair bir ipucu.

Bruce beni değerlendirdi. "Kenny ile ne yapıyorsun?"

Ona "Bu da geçer" demekten ve sevdiği işi bırakıp "kendine bakması" için onu cesaretlendirmekten daha fazlasını yapıyordum. Kenny'nin çöküşü sırasında yaptığı son şey kendine bakmaktı. Bir yanım, iyi niyetli kayınvalidesi olmasaydı dibe bu kadar sert vurur muydu diye merak ediyor. Atlatması için elinden tutmamışlardı; onu boğmuşlardı.

Annesi de yardımcı olmamıştı. O bir kolaylaştırıcıydı. Hiçbir şey yapmamasını sağlayan biri. Ama onun motivasyonu biraz daha açıktı. Kenny, ne öğrenmeden önce teşhis edilmemiş Lyme hastalığından muzdaripti. Annesi Kenny'nin üzerine titremeyi öğrenmişti ve bunu unutamıyordu.

"Seni " demek bana bir şey kazandırmazdı. Beklediklerinden daha nazik çalıştım. "O benim de arkadaşım."

Willow, Kenny'ye arkadaşım demeye hakkım yokmuş gibi dudak büktü.

Öfkem alevlendi. Ağzımı açtım ve ne söylediğimin canı cehenneme-

Paravan kapı gıcırdayarak açıldı. "Willow, Bruce, merhaba! Mesajına hemen cevap veremediğim için özür dilerim. Çocukları yatırdıktan sonra yapacaktım." Kenny verandaya çıktı, yüz ifadesi her zamanki gibi hoştu ama sanki beni ve kayınvalidesini yargılıyormuş gibi hızlı bir bakışını yakaladım. içine girdiği gerginlik seviyesini fark edemedi.

Verandamda duran Kenny ona şu anda yaşadığı sıkışık, modası geçmiş şeyden daha çok uyuyordu. Soyulan dış cephe kaplaması, güneşli gülümsemesinin etrafında o kadar da bitkin görünmüyordu.

Kapıyı kapatarak çocukları içerde ve haklı olarak etrafta dönen düşmanlığı fark etti.

"Ne zaman istersen bizi ara." Willow'un ses tonu bir seksen derece değişerek kadınsı ve sevgi dolu bir hal almıştı.

Bruce'un bakışları üzerimde derinleşti ama sözlerini Kenny'ye yöneltti. "Liam'la çitler hakkında konuşmaya geldim."

Karnımda erimiş kurşun gibi ağır bir korku birikti. "Ne olmuş onlara?"

"Tamir edilmeleri gerekiyor. Sığırlarımı yaz için salmam gerekiyor." "O zaman tamir et." Aynı tartışma, farklı gün.

Kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Derek eşek gibi davrandığında aynı hareketi ve ben de onu taklit eder ve ona Bruce derdim. Onun gülüşü "*Seni becermek* hala kulaklarımda değerli anılarımdan biri olarak çınlıyor. "Araziyi kiralıyorum; lanet çiti tamir etmeme gerek yok."

"Bruce," diye nazikçe azarladı Willow, bakışları çocuklarımla yüzlerini dayadıkları ekrana kaydđ. Ona karşı yumuşamaktan ve eşi söz konusu olduğunda nadiren sergilediği uyumsuzluktan nefret ediyordum.

"Araziyi sığırlarınız için kiralıyorsunuz," dedim düz bir tonda, işe yaramayacağını . "Çitin onarılmasını istiyorsanız, onarın. Tabii yetmiş yaşındaki kadının yapmasını istemiyorsanız."

Büyükanne Gin de yapardı. Ve sonra kadar çok ağır kesici ilaç alırdı ki ya uyuyamazdı ya da çok iyi uyurdu.

"Eğer Ginny arazisine bakamıyorsa, belki de satma zamanı gelmiştir."

İlk tepkim ona asla satmayacağımızı söylemek oldu. Ama burası benim değildi ve son birkaç yıl bana bunun böyle olduğunu göstermişti. tutması pahalı. "Dur tahmin edeyim. İlk teklif eden sen mi olacaksın?"

Beni etrafta görmek, kalıp araziyi satın almaya karar vereceğimden endişelenmesine neden olmuş olmalı. Bir yanım, masraflarımı ödemeleri ve bakımı karşılayacak şekilde yeniden düzenleyip düzenleyemeyeceğimi görmek istiyordu. O zaman kardeşinin skandal bir ilişkisini hatırlatmakla kalmaz, onun ve kardeşlerinin Coal Haven çevresindeki tüm arazileri almasının önündeki engellerden biri olurdu.

Bruce kendini tam boyuna çekti -benden iki santim daha kısa- ve ellerini kalçalarına koydu. "O zaman malzeme masraflarını ve

ödeme süresini uzatır."

İyi bir anlaşma yapmıştı. Büyükanne Gin'in sırtı duvara dayanmıştı. Bruce'a bir sözleşme imzalatmalıydı.

el sıkışma yöntemi, ama avukat tutacak parası yoktu. Bu konuda beni rahatsız etmemişti.

Kenny'nin bakışları içimi yaktı, sessiz ve sözsüz bir destektir bu. Derek'in ailesinin benim hakkımda ne düşündüğünü benden daha iyi biliyordu. Derek'le ilk çıkmaya başladığında, benimle olan arkadaşlığından vazgeçmesi için onu kullanmaya . Kötü etki falan.

Bu doğru olabilirdi ama yıkıcı fikirlerin yarısı Derek'e aitti. Bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. bir cehennem zebanisiydi, ama uyum sağlamak daha iyiydi, bu yüzden suçun çoğunu ben üstlendim. Kenny ne kadar ısrar etse de bana farklı davranmamış ya da benden uzak durmamıştı.

Kuş sesleri çınlıyor, gergin sessizliği kesiyordu. Kenny bizi izliyordu. Eli ve Owen da bizi izliyordu ve milyonlarca soruları olacaktı. Büyükanne Gin için bir karmaşa bırakmayacaktım. "Tamam."

Aradaki farkı kendi paramla kapatmak zorunda kalacağım. Büyükanne Gin masrafları karşılıyor. Belki bazı parçaları dükkanımda satmayı deneyebilirim.

Bruce'un bakışları Kenny'ye kaydı. "Bizi aradığından emin ol Kennedy."

Ses tonu bana onunla ne hakkında konuşacağını söyledi. Nasıl iyi olmadığımı. Ben bir kullanıcıydım. Benden uzak dur. Sanki onu yaşayanlar diyarına geri sürüklemeye yardım etmemişim gibi. Sırtım eve dönük olduğu için öfkemin alevlenmesine izin verdim.

yüzümde. Kenny ve çocuklarımla ne kadar üzgün olduğumu bilmelerine gerek yoktu.

Bruce ve Willow oğullarını kaybetmişlerdi ve ben de onlarla birlikte yas tuttum. Ama iş özel hayatıma gelince, tek arkadaşımı elimden almaya çalışmışlardı. Derek'le olduğu gibi Kenny'yle de işe yaramayacaktı.

BÖLÜM 3



Kennedy

Kanepede arkama . Ayak bileklerimi kolçağın üzerinden geçirip telefonu göğsüme yasladığımda, yaptığım telefon görüşmesinin sesi kulaklıklarımda yankılanıyordu.

Liam cevapladı. "Bugün duş aldın mı?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Az önce yaptım. Nedenini bilmek ister misin?" "Çünkü su ısıtıcın çalışıyor."

Yüzümü buruşturdum ama gülümsemem kaybolmadı. "Çok erken."

Su ısıtıcı . Bruce, geçen yıl sıcak su olmamasını görmezden gelip duş almamaya başladıktan sonra değiştirmişti ve daha sonra sızdıran su ısıtıcısı sayesinde bodrumdan yükselen küf kokusunu rahatlıkla görmezden gelmişti.

"Umm..." Kulaklıklardan gelen sesi, telefonu kulağıma dayadığım zamankinden samimiydi. "Williston'a gittiğimden beri duş almadığın için cevap vermediğin sürece bana ulaş."

Gideli iki buçuk hafta olmuştu. Konuşmam o eve dönene kadar bekleyebilirdi. Beklemeliydi. Ama onunla ileri geri mesajlaşmak beni huzursuz ediyordu. Onun sesini duymak istiyordum.

Patlamış mısırlı tavana bakıp sııttım. "Garajı temizlemeye başladım."

"Garajı hiç kullanmıyorsun. Neden temizleyesin ki?" Ses tonundaki merak, büyük bir projenin üstesinden gelmeyi seçtiğimi öğrendiğinde beklemediğim kadar şaşırmısından daha hoştu. Bu kavramı 'a açıklayabilmeyi, onun hayatımın bir parçası olmasını istediğimi, hayatımı ele geçirmesini istemediğimi söyleyebilmeyi diledim ama bir yanlış anlamadan dolayı incinme riskine girmektense onun bu girişimlerini görmezden gelmek daha kolaydı. Bruce ve Willow yas tutuyorlardı ve ben onların stresini arttırmak istemiyordum.

Ancak onların "yardımcı" tavsiyelerinin yarattığı stresle başa çıkmak zorundaydım ve hedefim garajdı. Evin arkasında, sokağa açılan bağımsız bir binaydı ve kullanılabilir bir binadan çok bir barınaktı. Garajın içi Önceki sahipleri tarafından atılmış eşyalar. Eski bir çim biçme makinesi. Yarıısı kırılmış bahçe cüceleri. Tırmıklar, kürekler, çapalar, hepsinin sapları kırıktı. Bir arabanın ancak sığabileceği genişlikteydi, içine park etmek ve sonra ağır kapıyla boğuşmak çok rahatsız ediciydi.

"Temizlik yapıyorum çünkü muhtemelen içinde düzeltmem gereken bir şey yok." Coğunlukla doğru. "Burası bir çöplük ve öyle de kalacak. Ama oradan başlayıp eve geçeceğim ve belki buradaki bazı onarımları kendim yapacağım."

Islık çaldı. "Kenny kendine bir HGTV programı bulacak."

"Şaşırabilirsin." Kıkırdadım. Başka kimseye söylemeyi planlamıyordum. Derek'in ailesi işi kendileri yapmayı teklif edeceklerdi. Su ısıtıcısına, bodrumdaki halının kaldırılmasına, çöp öğütücünün değiştirilmesine ve çim bakımına ek olarak Bruce geçen yıl oturma odasına yeni bir tavan vantilatörü takmış ve küvetin giderini açmıştı. En kötü zamanlarımda birkaç fatura ödemesini atladığımda mali durumumu düzenlemek için nasıl devreye girdiğinden bahsetmiyorum bile. Bozuk olduğunu söylediğim her şeyi tamir etmek için ben isteyken içeri girmekte bir sakınca görmüyordu; başından beri yaptığı şey buydu.

Annem bana çok erken çok fazla şey yapmamamı söylerdi. O zor biriydi beni hasta bir gençten başka bir şey olarak görmeye başladı.

yas tutan bir dul. Kız kardeşim beni ve dramımı aşmıştı. Ve benim iş arkadaşları anlamadı. Ya bekârdılar ve zaten her şeyi kendileri yapıyorlardı ya da evliydim ve en azından manevi destekleri vardı.

Lise üçüncü sınıftan beri Derek'le birlikteydim. Benden bir yaş büyüktü ve son yılımda bir saat uzaklıktaki Bismarck'taki üniversiteye gitmişti ama her boş anını benimle geçirirdi. Ben de aynı üniversiteye gitmişim ve yurttan kalıyordum. Diplomamı aldıktan hemen sonra evlendik. Dünya benim hayatıma devam ettiğime, işime geri döndüğüme ve belki bir gün yeniden biriyle çıktığıma tanık olacaktı. Hayatımda ilk kez tek başıma yaşamaya çalıştığımı görmesine gerek yoktu.

"Hayır," Liam. "Yapabileceklerin beni şaşırtmayacak."

Soğuk bir gecede yanan sıcacık bir ateş gibi sıcaklık yayıldı ama kızarana kadar devam etti. Karnımda ısı birikti ve daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdandım.

Ayın o zamanı mıydı? Adetlerim hep düzensizdi. Çocukken geçirdiğim hastalıktan mı yoksa başka bir sorundan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Yüzümü yelpazeledim. Liam'ı iltifattan daha fazlası için aramıştım. "Hey, sen yokken büyükanne Gin ve çocuklarla takılıyordum."

Derin kahkahası ateşi körükledi. "Bana söylediler, inan bana. Bence sen onların gözünde bir süper kahramansın."

Paskalya haftalar önceydi ama yine de renkli yumurtalarımız vardı ve yumurta avı yaptık. Yumurtaların içine para ve şeker koydum ve onları herhangi bir yere saklamadım. Çocuklar *aramak* zorunda kaldı. "Ben de en az onlar kadar eğlendim."

Evdeki sessiz gecelerle barışık olmaya çalıştım. Ama parçalanmışım. Bazen Liam'ın çocuklarını kendi başıma başa çıkana kadar iyileşme sürecimi atlatmam için kullanıyormuşum gibi hissediyordum. Yine de bundan daha fazlası olduğuna emindim. Onların yanında olmayı seviyordum ve onlar da benimle vakit geçirmekten başka bir şey yapma ihtiyacı hissetmiyorlardı.

Annem etrafımda çırpınırken, kronik Lyme hastalığımın dolaylı sürekli acı çektiğim ve ne kadar yorgun konusunda endişelenerek büyüdüm. Fretting

Gördüğümüz bir sonraki doktorun benim bir çocuktan daha fazlası olduğuma inanıp inanmayacağı konusunda

drama eğilimli genç bir bayan. Ablam ev işlerinde benim payıma düşeni ben uyuyordum.

Tedaviye başladıktan kısa bir süre sonra Derek'le tanışmıştım. Bana masaj yapmıştı.

Lisedeyken sırt çantamı taşırdı, sonra da

Evlendikten sonra market alışverişi. Hayatımdaki herkes tarafından şımartılmıştım.

Bir projeyi tek başıma yapmak istediğimde annemin iyi niyetli endişeleriyle karşılaşana ya da Bruce'un bunu zaten yapmış olduğunu görene kadar ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemiştim.

İstediğim son şey nankör görünmektir. En azından Willow'la yaptığım telefon görüşmesini ve Liam'ın hayatımda istikrarlı bir varlık olmadığına dair endişelerini dile getirişini düşünene kadar öyleydi. Üstüne üstlük, Bruce'a çimlerimi biçmek istediğimi söyleyecek kadar cesur ki geçen cuma işten eve geldiğimde bitmiş olduğunu gördüm. Göğsüm ağırlaşmıştı, sanki boğuluyordum, alışık olmadığım bir duyguydu.

Yapabilirdim, lanet olsun. Bu yüzden Liam'ı aradım. "Aslında bir sebepten dolayı arıyorum."

"Ah, Kenny. Aramak için bir nedene ihtiyacın yok."

"Petrol ülkesinde bekâr bir adamsın. Bir şeyleri bölmek istemem."

Kıkırdadı ve sesi alçaldı. "Peki bu ne olabilir?"

Özellikle."

Liam'ın güçlü bedeninin meçhul bir kadınıkiyle sarmaş dolaş olduğu görüntüler zihnimde alevlenirken yanaklarımdan ateş fişkırdı. Adını tam olarak söyleyemeden tükürdüm. "William Robert Barron, eğer bana *özellikle* bir şey tarif ettirirsen, ikimiz de pişman oluruz."

Onun derin kahkahaları beni rahat bir alana demirlemişti. Onun pişmanlık duymayan kişiliği ve o iki küçük oğlu, uzun ve karanlık bir tünelin sonundaki ışığım olmuştu.

"Burada kadınlardan çok daha fazla uygun erkek var," dedi. "Ve takılacağım konusunda eskisinden çok daha . Payton bana bu dersi verdi."

İçimden rahatlama gibi bir şey geçti. Bir kadınla birlikteyken onu rahatsız ettiğimden mi korkuyordum? Yoksa ben mi onun bir kadınla birlikte olmasından korkuyordum? Bencil bir arkadaş olmak istemedim. Liam benim sahip olduğum destek ağına sahip değildi. Belki de sadece onu koruyordum.

Derek ve ben Payton fiyaskosu boyunca oradaydık. Başından beri dramdan başka bir şey yoktu. Payton para babası istiyordu. Liam bunu itiraf etmemişti ama o da kendine ait birini istiyordu. Büyükbabası hastaydı, hastaneye girip çıkıyordu. Büyükanne Gin kocasının evindeydi. Başucunda. Liam, onu istemiyormuş gibi davranan bir kasabadan uzakta yeni bir işte çalışıyordu ve yalnızdı. Payton gibi biri için biçilmiş kaftandı.

Liam şu anda çok farklı bir durumda değildi. Onun tekrar kullanılmasından nefret ediyorum.

Utanmadan konuşmayı daha güvenli bir zemine çevirdim. "Seninle Eli hakkında konuşmak istiyorum. Konuşma terapisinden gerçekten faydalanabileceğini düşünüyorum."

"Ama o beş yaşında. Konuşma şekli normal değil mi?"

"Bir dereceye kadar, ancak bazı çocuklar erken müdahale ile çok gelişebilir."

Bir an sessiz kaldı. Haddimi aşmış mıydım?

"Gerçekten bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, gerçekten ." Eli'nin birkaç sessiz harfi doğru söyleyemediğini fark etmiştim ama bunu dile getirecek kafa yapısına sahip değildim. Hayatta kalmaktan başka bir şey yapmıyordum. Ama şimdi, lisedeyken Lyme hastalığı teşhisi konulduğundan beri ilk kez gelişebileceğimi düşünüyordum. Her zaman ihtiyaç duymak yerine insanlara yardım edebilirdim.

"Sonbaharda okula gittiğinde alay konusu olur mu?"

"Yani, bazı çocuklar onunla alay etmek şöyle dursun, asla farkına bile varmazlar. Diğer çocuklar acımasız olabilir. Asla bilemezsin. Kendi iletişim yeteneği için,

Yine de en azından bir tarama yaptırması gerektiğini düşünüyorum. Böylece sonbaharda okula başlamadan önce standartların altında olup olmadığını öğrenmiş oluruz. Öğretmeniyle en başından iletişim kurabileceksiniz."

"Büyükanne Gin'in yapabileceği bir şey mi, yoksa evdeyken benim yapabileceğim bir şey mi?"

Neden çok iyi biliyordum. Sınırlı zamanının zaten çok fazla talebi vardı. "Düşünüyordum da-"

"Bir kadının bunu söylemesi hiç iyi olmadı."

"Yine tam adını kullanmak zorunda mıyım? Oraya öylece gitmedin." Kahkahası dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Tam bir pislikti ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Her zaman öyleydi. "Her neyse, sigorta genellikle terapiyi öder. Belki sen gitmeden önce Bismarck'ta onu muayene ettirmeyi deneyebilirsin.

Çocukları Williston'a taşıyın. Eminim onların da hizmetleri vardır ama Bismarck'ta başlarsanız, siz ya da Büyükanne Gin onu götürürken ben de onu randevulara götürmeye ya da Owen'ı eğlendirmeye yardımcı olabilirim."

Liam homurdandı. "Bu daha kritik olabilir." Bir nefes verdi. "Bunu yapar mıydın?"

"Tabii ki."

"Ama senin kendi işin var."

"Tarama ve değerlendirme kadar yaz gelmiş olacak. Yaz okulunda öğretmenlik yapmak için başvurduğum ama o dersler sabahları." Yazın çocuklarıyla evde kalmayan ya da ikinci bir işte çalışmayanlar için çok cazip bir işti. Çok fazla başvuru olurdu.

Liam ve çocuklar hayata geri dönmeme yardımcı oldular ama beni motive eden en önemli şey mali durumdu. Bruce, hayat sigortası parası bittiğinde ve ipotek ödemelerini karşılayamadığımda beni yanlarına taşımaktan bahsetmişti. Artık bağımsız bir yetişkindim ve öyle davranmaya başlamanın zamanı gelmişti. Paraprofesyonel iş, geçim masraflarını karşılamaya yardımcı oluyordu ama tam zamanlı bir öğretmen kadar maaş vermiyordu ve yaz boyunca da ödeme yapmıyordu. Paraya ihtiyacım vardı.

"Teşekkür Kenny," dedi sessizce.

"Biz bir tür ekibiz," dedim hafifçe, takdirinin neredeyse gözlerimi yaşarttığını gizlemek için. Bu adam. Sevdikleri için kadar çok şey yaptı ki. Ben de bu iyiliğe karşılık vermek istedim.

"Düşünüyordum da..."

"Uh-oh," diye taklit ettim. "Bunu söyleyen bir adamdan hiç iyi bir şey çıkmaz."

"Ha ha, ukala," dedi gülümsememi genişleten bir ses tonuyla. "O zaman çiftçi pazarı, ciddi olduğumu göstermek için satacak daha fazla ürünüm olmasını istedim."

Ağzım açık kaldı. "Bismarck'a gidip ikinci el dükkânlarını gezmeye ne dersin? Bakalım neleri elden geçirebileceksin. Çocukları da alıp eğlenceli bir yerde yemek yeriz ya da parka gideriz." Her cümleyle birlikte heyecanım daha da arttı. Benim kasvetli evimde ya da onun cıvıl cıvıl evinde takılmak başka bir şeydi. Ama her şeyi bir kenara bırakıp başka bir yere gitmek?

Kendimi. Muhtemelen meşguldü. Onun zamanı üzerinde hak iddia edemezdim.

"Kendine bir randevu bulmuşsun."

Kalbim tekledi. "Bir randevu" beynimde yankılandı. *Saçmalamayı bırak.* "Senin için ne zaman uygun olduğunu söyle."

"Cumartesi," dedi tereddüt etmeden. "Seni dokuzda alırım. Yemekten önce işlerimizi halletmemiz gerekecek. Çocuklar için sopanın ucundaki havuç bu. Owen'ın teşvike ihtiyacı var."

"Tamam. Görüşürüz o zaman. Oh, Liam." Elim telefonun etrafında sıkıştı. Neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyordum ama duramıyordum. Telefonu kapatmak istemiyordum ama Liam'ın beni ne kadar çok sevdiğini bilmesi gerekiyordu.

sadece bu aramada benim için yaptı. Eli'nin konuşması ve çiftçi pazarı fikri konusunda beni ciddiye almıştı. İlişkimiz tek taraflı değildi ve bunu bilmesi gerekiyordu. "Arkadaşlığınıza her zaman değer verdim ama benim için gerçekten çok şey ifade ediyorsunuz. Teşekkür ederim. Her şey için."

"Aynen Kenny. Büyükanne Gin dışında benim bir pislik olduğumu düşünmeyen tek kişinin hayatımdan çıkmasına izin vermeyeceğim." Sesi hafıftı ama sözleri öyle değildi.

Onun için üzüldüm. O özel bir adamdı ama çok fazla insan ona farklı hissettirmişti. "Senin ne kadar iyi bir adam olduğunu göremeyen insanlar seni tanımıyor demektir."

"Bu bizim küçük sırrımız olmak zorunda."

Bu bir sır olmamalıydı. O ve Derek çocukken başlarını bir sürü belaya sokmuşlardı. Derek bana bütün hikayeleri anlatmıştı. Bir taş ocağında off-roading.

Nehirde buzda balık tutmaya çalışırken dört tekerlekli bir aracı kaybetmek. Atlarını Tasty Queen'in servisinden geçirmek. Derek söz konusu olduğunda, *erkekler erkektir*. Liam'a gelince, o hiçbir işe yaramayan biriydi. "Cumartesi görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum."

Kapattı ama ben tavana bakmaya devam ettim. Kafamda Cumartesi için geri sayım başlamıştı. T eksi üç gün. Yalnız, hafta sonunu evde yalnız geçirmek zorunda olmadığım için mi heyecanlıyım, yoksa günü Liam'la geçirmek için sabırsızlanıyor muydum, bilemiyordum.

Tavana baktım. Kemiklerime farklı bir his sızdı. Bir ağırlık, muhtaçlık. Isı, bacaklarımın arasında birikene kadar vücudumu sardı.

Alt dudağımı ağzımın içine çekerek, patlamış mısır tavanında Orion takımyıldızını andıran bir desene . Sıkı bir çizgi halinde üç büyük ve etrafına serpiştirilmiş birkaç tane daha belirgin kütle.

Bu günün geleceğini biliyordum. Hormonlarımın yirmili yaşlarımın ortasında olduğumu ve çok uzun süredir kullanılmayan bir cinsel dürtüye sahip olduğumu hatırladığı gün. Çok uzun zamandır istenmeyen bir cinsel dürtü. Kafasını kaldırmayı düşündüğü birkaç kez, yatağında bir gözyaşı birikintisine dönüşmüştüm. Bu konuda bir şey yapmayı reddetmişim. Derek'in kollarının beni sardığı anı.

Beni öptü, boşalırken çıkardığı iniltiler. İçimdeki boşluğu yırtıp açmışlardı.

O anı bekledim. Gözyaşları için. Deliğin daha da açılmasını.

Sadece bacaklarımı makaslamak istememe neden olan sabit bir zonklama kaldı.

Özlem oradaydı. Kocamı özlemiştim. Eğer orgazm olacaksam, bunun onunla olmasını istiyordum. Onunlayken güvendeydim. El üstünde tutulurdum. Ama o gitmişti. Orada

sadece bendim ve şu anda benim için neyin işe yaradığını ve yaramasını isteyip istemediğimi merak ediyordum.

Kennedy Barron kimdi ve azgınlıkla nasıl başa çıkıyordu? Fiziksel rahatlamaya ihtiyacım olduğunu hissetmek daha fazla soruyu gündeme getirdi.

Azgınlıkla başa çıkabiliyorsam, biriyle çıkmayı da başarabilir miyim? Bir uygulamada profil oluşturmayı?

Hazır mıydım?

İkinci sorular başka bir zaman içindi. Şu anda, boşalana ya da ağlayana ya da her ikisini de yapana kadar bu duyguyla devam edecektim. Tıpkı dolabı ve çekmeceleri temizlerken olduğu gibi, otomatik ödemelerimizin nasıl İpotekler , yeni işimde kendi adıma sağlık sigortası yaptırdım, bunu yapmak zorundaydım. Tek başıma.

Kanepeden yuvarlandım, ışıkları kapattım ve yatak odama gittim. Ne olsun, yarın mezarlığa gidecek ve Derek'le bu konuyu konuşacaktım. Belki de terapistimle buluşacaktım. Ya da ikisiyle de.



LIAM GARAJININ ÖNÜNE PARK ETMİŞTİ. Onunki benimkinden daha genişti, ayrıca müstakildi, ama büyükbabasının o kadar çok eşyasıyla doluydu ki Liam oraya bir bisiklet sığdırmakta zorlanır. Zaten en az altı tane vardı. Bob Pewter hiçbir şeyi çöpe atamazdı. O bir paket faresiydi,

Ancak Büyükanne Gin, bisikletler ve plaksız pikaplar gibi daha eksantrik koleksiyonlarından kurtulamamıştı.

Liam, Eli, Owen ve ben günü Bismarck'ta geçirmiştik. Liam beni aldı ve hep birlikte Coal Haven'dan eyaletler arası yola kadar I Spy oyunları oynayarak gittik. Coal Haven'a döndüğümüzde Liam eve bırakılmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de onun hurdalıktan topladığı ve bizim de ikinci el mağazalarından seçtiğimiz eşyaları boşaltmak istediğimi söyledim. Liam standını renkli ve işlevsel mobilyalarla doldurabileceğini . Tebeşir boya malzemeleri almak için durmuştuk. Ben bazı tasarım fikirleri ekledim ve Liam da önerdiğim boya renklerini seçti.

Günün bitmesine hazır değildim. Liam ve çocukların etrafında dönen sonsuz enerji bir güvenlik battaniyesiydi. Bu bana kendi sınıfımı hatırlattı; ben merkezdim ve diğerleri de hoş geldin kaosuydu. Gençlik yıllarımda çoğunda çok hasta olduğumdan ve partileri, yatıya kalmaları ve gürültüyü özlediğimden, bundan beslenmişim.

Liam motoru durdurdu ve arka koltuğa bakmak için döndü. "Bugünün bedelini ödeyeceğiz."

Sanki iki küçük Liam arka koltukta uyukluyor gibiydi. Çocuklar yeni yürümeye başlayan melek yanaklarını kaybediyorlardı ve saçlarını babaları gibi kestirmek için ısrar ediyorlardı. Yanlardan kısa, üstten uzun.

O ikisine baktığımda, uykuda çok huzurluydular, dünyamda her şey yolundaydı. "Gece yarısına kadar uyanık kalacaklar."

"Evet." Liam dışarı çıktı ve Eli'nin tarafındaki kapıyı açtı. "Owen için geri geleceğim."

"Onu yakaladım." Owen'ı göğsüme bastırdım. Kehribar sarısı gözlerini açtı ama başını omzuma yasladı. Onu içeri taşıırken yüzümü başının üzerine yasladım. Bir süredir ya da hiç çalıştırmadığım kaslarım itiraz etti.

Egzersiz yapmaya başlayabilirim ya da en azından öğretmenlik yapmadığım yaz aylarında yaptığım gibi yürüyüşlere çıkabilirim. Yogaya tekrar başlayabilirim.

Bunu düzenli bir alışkanlık haline getirdiğimde, eklemlerimdeki artık ağrı

kronik Lyme hastalığı beni o kadar rahatsız etmiyordu. İnternette bazı videolar bulabildim. Duygusal bir çöküş yaşamıştım ve büyük bir kısmım bir başkasının korkusuyla yaşıyordu ama fiziksel bir çöküşü önleyebilirdim.

Kısıtlı bütçemizle spor salonuna hiç yazılmamıştım ve artık ipotek ve sosyal yardımlar maaşımdan kesildiği için böyle bir şey olmayacaktı. Derek'in hayat sigortası beni en kötü kederden kurtarmıştı ama kalan azıcık paranın da daha yüksek maaşlı bir işe girene kadar yetmesi gerekiyordu. Geriye kalan her şey benim tek güvenlik ağımdı.

Liam Eli'yi kanepenin bir ucuna yatırdı, ben de Owen'ı diğer tarafa koydum, onu düşürmediğime şükrettim. İki çocuk da uyumaya devam etti. Saçlarımı geriye doğru ittim, başarı hissi gülümsememe neden oldu.

"Boşaltmaya hazır mısın?" Liam'ın gözleri parladı. Sehpa ve iki çekmeceli sandık geri getirdiğimiz en hafif eşyalardı. Geri kalanlar hurdalıktan getirdiğimiz çelik çubuklar ve parçalardı.

Liam'dan başka biri olsa çocuklarla beklemem için beni teşvik ederdi. Ama Liam muhtemelen nasıl dayanacağımı görmek için bunu bir yarışa çevirirdi. yüzden ondan önce davrandım. "Seninle yarışacağım." Evden olabildiğince sessizce çıktım.

Kıkırdaması sürüklendi. Dışarıda uzun adımlarıyla bana yetişti ve omzuma dokundu. "Yakaladım seni."

Kıkırdarak yürümeyi yavaşlattım. "Denemeye değerdi."

"On günümü evde ağrıyan sırtıma bakarak geçirmeme gerek yok. Dükkana doğru gideceğim. Açmak ister misin?" Anahtarları bana fırlattı.

Onları yakaladığımda sevinçli bir çığlık attım ve Liam'la bir sırtış paylaştım. Gözlerindeki yeşil parıltı kalbimin teklemesine neden oldu. Kahkahası vücudumda bir kızarıklık yarattı. Etrafımda döndüm ve Hormonların için. Kendime bir orgazm yaşatmıştım. Vücudum bir erkeğe tepki vermeye mi başlayacaktı? Bu uygun bir zaman değildi. uygun bir adamdı. Liam iyi bir insandı ama o bir arkadaştı.

Giriş kapısının kilidini açtım, ışıkları yaktım ve üst kapının düğmesine bastım. Gıcırdayarak açıldı. Bu ses uyanmak için yeterli olabilirdi.

çocuklar. Liam ve ben eşyaları boşaltırken ya uyuyor olurlardı ya da Liam kapattırmadan önce gizlice kadar televizyon izlerlerdi. Her iki durumda da Liam'la yalnız kalacaktım.

Yarım kalan yarışımızın heyecanı, sıcağın yalamasıyla birlikte devam etti. Bu gece eve gidip kendimi tekrar boşaltmam gerekecek miydi? Ben Olanlardan dolayı rahattım. Orgazm, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama olmuştu. Sanki altmış yıl *öncesine dönmüştüm, sanki burada solmuş bir kocakarı değildin.*

Liam kamyoneti içeri sokarken ben de dükkânın içinde bekledim. Boşaltma tam da ihtiyacım olan dağıtıcı şeydi. Yan yana çalıştık. Birinin yanında bu kadar rahat olmayı özlemiştim. Sadece birlikte var olmayı. *Ne demeliydim?* Gariplik olmadan yan yana aktiviteler yapmayı.

Liam bileğinin tersini alnına sürerek, "İştahımız kabardı," dedi. "Sizi tekrar beslemek zorunda kalacağım."

Bismarck'taki uzaylı temalı restoranda yediğim pizza iner inmez yanmış gibi karnım guruldadı. "Beni beslemene gerek yok."

Uzun çelik çubukları kaldırdı, pazuları esnedi ve ön kollarındaki damarlar dışarı . Bu son yükü, bu yüzden kamyonetin yan tarafına yaslandım.

ve kollarımı üstünden geçirdim. Bakışlarım, yükünü dükkâna taşıırken kaslı sırtına takıldı. Gömleğinin kıvrımları açıktı ve her adımda esnediği için etek ucu poposunun üzerinde tek taraflı bir çerçeve oluşturuyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı . Bu hormonlar. Bu özlem.

Biriyle çıkmayı ciddiye almalı mıydım? Bugün kendimi Liam'a bakarken o kadar sık yakalamıştım ki hayatımın başka bir evresine geçmekte olduğumu inkâr edemezdim. Bunun Liam'ın etrafındaki halimi etkilemesine izin veremezdim. İnternetteki Seksi, Genç ve Dul destek grubumun iyi bir tavsiyesi olabilirdi.

Kamyonetin arkasında durdu. Tıraş losyonunun kokusu dolaşıyordu. Kolonya sürmemesini her zaman sevmişimdir. İşe gittiğinde nasıl olsa terleyerek çıkaracağını söylerdi. "Çocukları beslemem lazım. Açlıktan uyanacaklarını biliyorsun."

"Yemekleri boyunca atari salonunda oynamak istedikleri oyunlar hakkında konuştukları için mi?"

Kıkırdadı ve kamyonetinin bagaj kapağına yaslanıp bana baktı. "Geç saate kadar ayakta olacaklar, yüzden seni eve bırakmadan önce yemek yemen sorun olmaz."

Daha uzun kalmak istedim. Liam'ın ve çocuklarının yanında olmayı ve babalık pislikten sonra onun ne kadar iyi bir baba olduğuna tanık olmayı seviyordum. Ayrıca evini de sevdim. Cırcır böceklerinin, kurbağaların ve kuşların sesleri birbirine karışıyor ve iliklerime kadar işliyordu. Hafif bir esinti saçlarımı karıştırdı ve Liam'ın kamyonunun kasasını boşaltmanın verdiği yorgunluğu hafifletti. Arkamı döndüm, sırtıma toz dolup dolmayacağını umursamadan kamyonetine yaslandım ve başımı arkaya attım.

"Burası çok huzurlu." Çıkmaya başladıktan sonra Derek'in evine gitmeyi çok severdim. Yumuşak bir nefes verdim. Kayınvalidemi seviyordum. Ama Liam'ın evindeyken taşrada yaşamının huzurunun tadını çıkarmak, Bruce ve Willow'un evinde olmaktan daha kolaydı.

Gözlerimi açtım ve Liam'a baktım. Sabit bakışları üzerimdeydi, ifadesi okunamıyordu. Zamanıma saygı duyuyordu. Anın tadını çıkardığımı anlayabiliyordu. Aramızda enerji zonkluyordu, ona dair hazır olmadığım bir farkındalık.

Ben de bu kıvılcımı söndürecek bir konu açtım. "Bütün bu çit olayı da neydi? Hiçbirini düzeltmek istemiyorlar mı?"

İfadesinde kızgınlık parladı. Bunu örtbas etme zahmetine girmedi. Onun hakkında takdir ettiğim başka bir şey daha vardı. Benden saklanmak zorunda olduğunu hissetmiyordu. "Büyükanne Gin'in bir an satmasını ve kendilerine satmasını istiyorlar."

"Ama kendi emeklilik yıllarına yaklaşıyorlar. Daha fazla araziyle ne yapacaklar?"

Gülümsemesi acımasızdı. "Barronlar her zaman toprakları yutmaya çalışmışlardır.

Bu yüzden Granger'larla anlaşıyorlar. Ama Büyükanne Gin, Derek'in kardeşinin eve geri dönmekle ilgilendiğini duymuş. Eminim Bruce bir imparatorluk devredebileceğini düşünüyordur."

"Evander eve mi taşınıyor?" Bruce ya da Willow neden hiçbir şeyden bahsetmemişti? Derek ve kardeşi pek yakın değillerdi ama ailesinin Evander'la ilişkisi daha da karmaşıktı. Belki de kendileri ne düşüneceklerini bilmiyorlardı.

"Kim bilir?" Duruşunu değiştirdi, botları çakılda gıcırdıyordu. "Tek bildiğim babama, kardeşlerine ya da kuzenlerime satmak istemediğim ve satmayı zorlaştırmalarını istemediğim, nokta."

Bunu söylerken kaşlarını çatması, satmak isteyip istemediğini merak neden oldu. Ev konusunda ama büyükanne Gin'in ona verdiği son teslim tarihi yüzünden eskisi kadar hevesli değildi.

"Bunu kendine satar mıydın?"

Başını sallamadan önce yüz hatlarından bir anlık özlem geçti. "Buna asla gücüm yetmez."

"Hiç mi?" Nedenini bilmeden sordum. Maaşı ve kendi kirasını, Büyükanne Gin'in kirasını ve daha fazlasını nasıl karşılayabileceği konusunda açıktı. Ama burası Liam'ın çocukluk eviydi. Çocukları burada olmayı severdi. Onların burada olması hoşuma gidiyordu.

"Yani... belki kredi alabilirim ama ev ve arsa için mi? Bilmiyorum." Şapkasının kenarını düzeltti; bu, sinirlendiğinde, kızdığında ya da kafası karıştığında yaptığı bir hareketti.

"Yine de bunu düşündün mü?" Düşünmüştü ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Sıkı omuzlarından ve çenesinin yapısından belli oluyordu bu. Liam'ı son bir buçuk yılda daha iyi tanımaya başlamıştım ve görünüşüne hayran olmaktan fazlasını yapabiliyordum. Vücut dilini okuyabiliyordum.

Yoğun ela bakışlarıyla beni sabitledi, gözlerinin canlı yeşili beni büyüledi. "Ya hiçbir şey değişmediyse?"

Perişan olacaksa kalması için onu cesaretlendirmek istemedim ama evi satmak açıkça ona ağır gelmeye başlamıştı. En iyisinin ne olduğunu bilmiyordum. "Sen değiştin. Sana eskisi gibi davranılmasına tahammül etmek zorunda değilsin."

"Bir de iş bulma meselesi var. Eğer kömür madenine ya da enerji santraline başvurmaya başlarsam, babam bunu öğrenebilir ve tekrar müdahale edebilir."

Lanet olası Cameron ve onun pislik tavırları. Muhtemelen sadece o da değildi. Cameron ve karısı Naomi'nin katıldığı birkaç aile yemeğinden sonra, Liam'ı Cameron kadar onun da uzaklaştırdığını düşünmüştüm. Muhtemelen daha fazla, çünkü o , aşağılanmış yeni anne olmuştu. "Birkaç yıl oldu. Yaptığın işler kendi adına konuşmalı."

"İnsanların babamı ve aptalca söylentileri güvenmiyorum."

Cameron ve Naomi toplumla iç içeydi. Liam ise kenarda köşede kalmıştı. Onun ahırı yakan ve büyükanne ve büyükbabasının çiftliğine mal olan çocuk olduğunu düşünüyorlardı. Büyükbaba Bob bir şeyi hızlıca kaynatmaya çalışırken yanlışlıkla yangını çıkarmıştı ve Liam büyükbabası yerine kendisi hakkında söylentiler çıkmasına izin vermekten memnundu. Cameron'ın bu hikâyeyi iş dünyasının Liam'ı işe almasını engellemek için kullandığından şüpheleniyordum.

Yirmi yedi yaşında bekar bir babaydı, büyükannesine destek oluyordu ama on yedi yaşındaymış gibi muamele görüyordu.

Liam sırttı, hınzırca bir parıltı omurgamdan ayak parmaklarıma kadar karıncalanmalara neden oldu. "Huysuzluk edip resmi olarak listeye almadan önce Granger'lara haber verebilirim, teklif yapmak isteyip istemediklerini sorabilirim."

Granger adını duymak beni ürpertti. Laney Granger gençlik yıllarımda açık sözlü bir güç olmuştu. Ailesiyle tanışmamıştım ama annesinin daha yumuşak bir versiyonu olduğunu duymuştum. Daha yumuşak mı? Laney sözleriyle kan dökebilirdi. Artık çekingen bir liseli değildim. Çekingen bir liseliydim.

Yirmi altı yaşındaydı ve şehre geri döndüğüne göre yolumun kesişmemesini umuyordum.

Sonra suçluluk duygusu ciğerlerime doldu ve nefes almamı zorlaştırdı. Acı çeken tek kişi ben . Laney'nin eve gelmesinin bir nedeni vardı. Tıpkı Derek'in kardeşi Evander'ın eve gelmesi gibi çünkü Bruce ve Willow gittikten sonra çiftliği ayakta tutan çocuk Derek olmayacaktı. Laney'nin kardeşi artık çiftliklerini devralamazdı. Bunu yapmak için geri taşınmıştı.

"Laney artık evde olduğuna göre," diye devam etti Liam, "kendine ait bir yer isteyebilir."

Laney Liam'ın evinde mi yaşıyor? Yanlışlık iliklerime kadar işledi. O ya da büyükanne Gin dışında kimse burada yaşamamalıydı. Başka bir kadın mı? Mideme kramplar girdi. Bu doğru gelmiyordu.

Liam kamyonu itti ve eve doğru yürüdü. Ben de aynısını yaptım ve o onun kasıla kasıla yürümesine bakmaktan kendimi alıkoydum. "Ne olursa olsun, yarın çiti tamir edeceğim."

"Bruce yaptı sanıyordum."

"O yaptı. Ama dün gece eve geldikten sonra dışarı çıktım. Tamir edilmesi gereken başka bir bölüm var. Eğer ben yaparsam, parayı Büyükanne Gin'den alamaz."

"Yardım ister misin?" Bugün pek üretken değildim. Eğlenmiştik ve erzak almıştık. Ama bütün gün evden uzakta, yanlarında olmaktan hoşlandığım insanlarla birlikte olmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir gün yeterli değildi. Özellikle de Liam gerçekten taşınyorsa.

"Bruce ve Willow'un seni bir kez daha istemiyorum, ama her zaman yardım edebilirsin."

Doğru. Bruce her gün çalışıyor, oraya buraya gidip arazisini ve sığırlarını kontrol ediyordu. Liam'ın telleri germesine yardım ettiğimi pekâlâ görebilirdi. "Ben de senin için sorun yaratmak istemiyorum."

Liam evin kapısını açtı. Oturma odasından sesler geliyordu. Çocuklar uyanıktı. "Garanti edebileceğim tek şey Kenny, hiçbirinin

Hayatımdaki sorunların sebebi sensin."

BÖLÜM 4



L iam

Eli'nin krepini karelere böldüm. Çatalıyla bir sosıs halkasını mızraklamıştı ve bir ucunu çiğniyordu. Gümüş takımlar şangırdıyordu. Büyükanne Gin'le birlikte bu lokantaya gelerek . Büyükbabam bizimle kasabaya hiç gelmezdi. Yemekleri sevmediğini düşünürdüm. Sonra yaşlandım. Gördüm ki insanların bize bakışlarını. Bankaya, markete ya da kasabanın traktör malzemeleri satan yere gittiğimizde Büyükanne Gin'in omuzlarındaki gerginliği gördüm. Arkadaşları lokantada çalışıyordu ve o burada kendini rahat hissediyordu.

Başka her yerde Cameron Barron'un piçiydim ve annemin öldüğü geceyle dedikoduların modası hiç geçmedi.

Bıçağı yere bıraktım. "İşte. Onları şurupta boğma." Owen'ın tabağına baktım. Krepini ikiye bölmüş ve Eli'nin sosısları parçaladığı gibi parçalamıştı. "Bırak onu. Biz mağara adamı değiliz."

Eli tabağındaki tüm krepleri dökerken yüzünü buruşturdu. "Mağara adamları krep mi yiyordu?"

Üzerimizde büyük bir gölge belirdi. "Çocuklarına ne öğretiyorsun Liam?" Holden kabine girdi ve sırtarak Owen'a çarptı.

"Holden!" Owen ve Eli hep bir ağızdan söylediler.

Kuzenim ünlü biri gibiydi. Holden onlara arkadaşları gibi davrandığı için mi, sadece daha küçük ve daha temiz bir dille mi, yoksa etrafıma fazla insan getirmediğim için emin değildim. Genellikle akrabalarım olan pisliklere katlanabilirdim, sanki bunun için yılda bir milyon para alıyormuşum gibi, ama çocuklarım katlanmak zorunda değildi.

Holden, Owen'ın saçlarını yumuşak bir öpücük gibi karıştırdı ve çenesini Eli'a doğru kaldırdı.

Çocukların yaşındayken bana hizmet garson durdu. "Bugün her zamankinden mi, ufaklık?"

Holden benim kadar uzundu. Ağır omuzları evin çoğunu kaplıyordu. kırk yıllık bir kabin. Yanına ancak beş yaşında bir çocuk sığabilirdi. Ama Holden muhtemelen beş yaşındayken Jocelyn'in ona hizmet ettiği zamanki gibi sırttı. "Evet, hanımefendi."

Owen'ın saçlarını karıştırdığı gibi onun saçlarını da karıştırıp karıştırmayacağını merak etmeme neden olan tatlı bir gülümseme verdi ama aceleyle uzaklaştı.

Omletimin içine daldım. Holden ona baktı. "Dışarıda yemekten bıcarsın düşündüm."

"Dışarıda pek yemek yemem." Kaşlarını kaldırıncı açıkladım. "Ben paketliyorum

öğle yemeği için sandviçler. Bazen haftayı geçirmek için birkaç tane sandviç alıyorum çünkü öğle yemeği hazırlamaktan sıkılıyorum. Sabah evden çıkarken beslenme , bir Pop-Tart ve bir muz alırım. İşten çıktığımda, iyi yemek yapan bir yere gitmeden önce duş almam ya da hızlı yemek yemem gerekiyor. yemek." Çatalımı ona doğru salladım. "Arabaya servisler ilk yıldan sonra eskidi." Holden homurdandı. "Bir arabadan daha fazlası olan bir yerde yaşamaya alışkın değilim.

Sadece yazın açık olan lezzetli Queen." Kasabadaki tek arabaya servis yapan yer. Coal Haven'da fast food sadece bu ya da benzin istasyonundaki Hot Stuff pizzaydı.

"Ev yemeklerini özlüyorum. Eğer bir kutudan çıkmıyorsa ve ızgara yapılamıyorsa, yapmıyorum."

"Yemek yaparım. Sen gelmelisin. Kankalarını da getir."

Eli'nin kocaman gözleri bana döndü. "Holden'lara gidebilir miyiz baba?"

Kuzenimi inceledim. Beni ve çocukları çağırarak kimi kızdırmaya çalışıyordu? Williston'da birlikte çalıştığım ve etrafımda olan adamlar ya Bekar ve dışarıda takılmak isteyen ya da benim gibi aileleri olan insanlardı. İş bittiğinde olabildiğince hızlı bir şekilde eve giderdik. Bazı erkekler her ikisinin de karışımıydı ve ben yaşanmayı bekleyen bu dramdan uzak durmaya çalıştım. Hayatım aldatan bir kocadan yeterince etkilenmişti.

Okula birlikte çocukların çoğu taşınmıştı. Bu da Benimle hiçbir ilgisi olmayan akrabalar. Ve Holden, annesinin ya da amcasının sinirini sevdiğinde. Bir kadının evi olmadığı sürece hiçbir yere davet edilmemiştim. Çoğu zaman arka koltukta hızlıca sevişmek, sahneden *ayrılmak için gereken* garip *zamanı* atlamak ve kendi yollarımıza gitmek istiyorlardı. Çocukları da ekleyince, "*hey, gelsene*" daveti *diye* bir şey kalmıyordu.

Derek ve Kenny bir istisnaydı.

"Ciddi misin?" Sesimde bir uyarı tonu vardı. Benimle yüzeysel bir şekilde şakalaşabilirdi ama Eli ve Owen bunu anlamayacaktı.

Holden kaşlarını kaldırdı. "Neden ki?" Omuz silkti. "Yani, *biliyorum* ama ben yetişkin bir adamım. Kiminle takıldığım konusunda annemin iznine ihtiyacım yok."

Eli'a baktı ve farkındalık gözlerini aydınlattı. Holden aptal değildi. Bazen öyle davranıyordu ama sadece öyleydi. Bir rol. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bak, çocukken bize söylenen şeyleri kabul ederiz. Farklı bir şey bilmeyiz. Sonra büyür, bu bilgiler üzerinde düşünür ve hikayenin daha fazlası olduğunu fark ederiz. Ve insanlara nasıl davranıldığı konusunda hemfikir olmamız gerekmiyor."

"Herkes hikayenin birden fazla bakış açısı olduğunu düşünmüyor." Sanki şifreli konuşuyormuşuz gibi hissediyordum. Evi ve araziye satın alırsam, Eli ve Owen kasabadaki diğer Barron'lardan farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu çok geçmeden öğreneceklerdi.

"Herkes bazı insanlarla arasına mesafe koyamıyor." Cameron ve Naomi gibi. "Yaşanan saçmalıkları herkes en ön sıradan izleyemedi. Olanlar berbattı."

"Evet, ." Annem Cameron'la yüzleşmişti. Doğum belgesine baba olarak onu yazarak ve bana Barron soyadını vererek onu kızdırmıştı. Zaten işini kaybetmişti. Evli bir patronla yatmak ve onun çocuğuna hamile kalmak bunu yapardı.

Ama peşini bırakamamıştı. Aşık olma gafletinde bulunduğu adam tarafından hor görülmüştü. Naomi'nin saçtığı kezzaplar sayesinde kasaba ondan nefret ediyordu. Beş parasızdı ve ailesiyle yaşıyordu. Büyükanne Gin sokak panayırında Cameron'la yüzleşti. Onu herkesin önünde azarlamıştı. Onu açgözlülükle, kendisini karısından uzaklaştırmakla suçlamıştı - sanki Cameron petrol rafinerisinin CEO'su ve o da genç kişisel asistanırken, kendisi denizdeki bir denizciymiş ve o da bir sirenmiş gibi. Kendisini rahat bırakmasını istemiş ve profesyonel yardım alması gerektiğini iddia etmişti. Ailesine yeterince zarar vermemiş miydi? Yaptıklarından memnun değil miydi?

Tüm detayları biliyordum. İnsanlar yıllar boyunca onları doldurmuştu. Kasaba bu şekilde çok yardımcı olabiliyordu.

Annem perişan bir halde gitmişti. Hıçkırarak. Titriyordu. Kasabadan dar otoyolda yanlışlıkla bir tahıl kamyonuna çarpmıştı. Yani... Bok gösterisi doğru bir tanımdı.

Babam sadakatsizliğindeki rolünü kabullenemiyordu. Sert ve acımasız olmayı ve ben onun yüzünden annemi kaybettim. Dağınık mı? Tamamen ve tamamen berbat.

"Her neyse, yeni evim tamamlandı ve orada sadece ben varım," dedi Holden. "Ama seni daha iyi hissettirecekse, annemin yeni adamıyla şehir dışında bir geceyi seçebilirim."

Holden'in evi annesinin arazisindeydi. Barron tarafındaki büyük büyükbabam ve büyükbaba ciddi petrol parası kazanmışlar ve bunu

mümkün olduğunca çok arazisi vardı. Onlar öldükten sonra, en büyükleri olan Cameron diğerlerinin hisselerini satın almasına izin vermişti, böylece bölgedeki en büyük işveren haline gelen rafineride önemli biri haline gelebilecekti. Çok fazla gücü vardı.

Bu sırada yirmi yedi yaşındaydım ama yine de bir arkadaşına gitmeyi planlıyordum.

Ailesi şehir dışındayken başını belaya sokmamak için eve giderdi. "Elbette."

Kabul etsek iyi olur. Sanki bir şey olacaktı gibi değildi.

Çocuklar ve ben temelli taşınmadan önce kısa bir süre evdeydim. Ve bunu reddetmek, bana pislik gibi davranmayan herhangi bir aileyle iyi geçinmeye açık değilmişim gibi görünebilir. Hayatım arkadaşlarla dolup taşmıyordu ki. "Birkaç gün sonra tekrar gidiyorum, ama belki bir gün evde olduğumda."

Owen Holden'a evi hakkında sorular sormaya başladı. Holden çiftçilik yaptığını söylediğinde, adamı inekler, atlar ve ağır ekipmanlarla ilgili yüzlerce sorudan kurtarmak mümkün olmadı. Sabırla cevap verdi ama hayatı hakkında konuşmaktan hoşlanıyor gibiydi. Çocuklarımla teyzeleri ya da amcaları olsaydı böyle olurdu.

Teknik olarak ikisinden de birer tane vardı. Stetson daha büyüktü ve ne zaman yollarımız kesişse içten içe kaynayan bir düşmanlıkla beni görmezden geliyordu. Küçük kardeşi Isla, zehirli olduğu konusunda uyarıldığı bir böcekmişim gibi beni izliyordu. Çocukların isimlerini bile biliyorlar mıydı?

Umursamamalıydım. Ama bazen umursuyordum.

Yemeğimizi ve Holden'inkini de ben ödedim ama o geride kalıp kahve içen birkaç yaşlı çiftçiyle sohbet etti. Çocukları topladım ve dışarıda her biri kaldırımdaki çatlakların üzerinden atlayarak kamyonetime doğru ilerlediler. "Hey, henüz yüklemiyoruz. Bay Hart'la konuşurken bir oyuncak alın."

Sigorta acentemin ofisi Ana Cadde'deki lokantanın hemen yanındaydı.

Owen kamyonetimin arka kapısını açtı ve her ikisi de bugün ayak işlerini yaparken yanlarında getirmelerini istediğim oyuncakları bulmak için içeri daldılar.

İnternet ve telefon üzerinden pek çok yapabiliyordum ama bazen tek yol yüz yüze görüşmekti. Ve artık iş yapmamın tek yolu yanımda çocuklarımın olmasıydı.

Sigorta acentesinin yanındaki hukuk bürosunun kapısı açıldı ve Laney dışarı fırladı, gözleri parlıyordu ve kırmızı dudakları isyankâr bir çizgideydi. Bakışları bana yöneldiğinde öfkenin yerini şaşkınlık aldı. "Liam."

"Hey, Laney." Sorunun ne olduğunu sormaya zahmet etmedim. Laney size sorunun ne olduğunu ve bunda sizin rolünüzün ne olduğunu söylerdi.

Hava onu son gördüğümde daha sıcaktı ama o daha serin bir havaya uygun giyinmişti; yeşil kapüşonlu bir tişört giymiş, uzun bacaklarına siyah bir tayt geçirmişti. Solgun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gözlerindeki dünyevi ışıltı ve omuzlarındaki yetişkin dünyasının ağırlığı dışında, liseden çıkmış gibi görünüyordu.

Aracımdaki hareketliliği fark etti. Onu kızdıran şeyin ne olduğunu bekledim ama bu hiç gelmedi. "Araban ," dedi alaycı bir tavırla.

"Çok şey alacaklar ama . Anahtarlar bende." "Yakında tekrar kasabadan ayrılacak mısın?"

"Salı."

Kollarını kavuşturdu ve kalçasını dışarı çıkardı. "Ve sen geri döndün..." "Ay sonunda."

Gözleri büyüdü. "Bu çok uzun bir süre."

Her bu süre katlanarak uzuyordu. "Yirmi günden biraz fazla."

"Döndüğünde bana haber ver de buluşalım mı?" Yine ses tonundan bir şey anlayamadım. Neredeyse utangaçtı, sanki bana çıkma teklif ediyordu ve onu geri çevireceğimden korkuyordu. Ama çaresizlik belirtisi de vardı. Sanki Holden beni davet ettiğinde aklımdan geçen düşüncelerin aynısı onun da aklından geçiyordu. Şehirde bir arkadaşının olması hoş karşılanabilirdi.

Şimdi düşünüyordum. Büyükanne Gin ve Kenny dışında kimsem yoktu. Holden belki biriydi. Laney ve ben hâlâ komşuyduk.

Belki evimi satın almakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini anlayabilirim.

Satma fikrinden hoşlanmadım. Kenny bu konuda beni doğru okumuştı. Ama soyadımı paylaşmayan başka seçeneklerim olması fikri hoşuma gitmişti. "Tabii. Evet. Bir bakıcı bulurum."

"Harika. Numaram sende var." Süzülerek uzaklaştı. Kendinden emin. Gizemli.

Emlakçılık hakkında düşünüyordum. Peki ya Laney daha mı fazla? Kahretsin. Az önce bir randevuyu mu kabul etmişim? Omletim midemde çelik bir top gibi oturuyordu. Düşüncelerim Kenny'ye nasıl söyleyeceğime takılıp kalmıştı. Önemli olmamalıydı ama söz konusu Kenny olunca her şey önemliydi.

Ne halt edeceğime karar vermek için yirmi günüm vardı.



KENNEDY

Büyükanne GIN verandaya çıktı, kollarını kavuşturmuş ve yüzünü batan güneşe doğru eğmişti. Evin önüne park ettim. Arabamın arka kapıları açılmadan birkaç dakika önce toka sesleri duyuldu. Eli ve Owen dışarı fırladılar ve Büyükanne Gin'i Bismarck'taki günümüzün ayrıntılarıyla bombardımana tuttular.

Başını salladı ama çocuklar eve girmeden önce sadece birkaç dakika dinlemek zorunda kaldı. Bana doğru baktı. "İkisini de aldığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Eğlenceliydi."

Okul geçen hafta yaz tatiline girmişti ve Eli'nin Bismarck'ta konuşma sınavı vardı. Kardeşi Bismarck'a tek başına gitmiş olsaydı Owen'ın aklı başından giderdi. İkisini de getirmiştim ve Büyükanne Gin için onları parkta koşturmuşum.

Burnunu çekti. "Minnettarım ve eğlendiklerini biliyorum." Sesi pürüzlüydü, sanki kendini iyi hissetmiyordu ya da ağlıyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı?"

Bana salladı. "Sanırım biraz üşüttüm. Bu ikisi oyun parkından eve Liam'ın getirdiğinden daha fazla mikrop getiriyor."

Kıkırdadım. "Öğretmenliğimin ilk iki yılında her iki ayda bir nezle olurum. Derek, Kleenex hissesi alması gerektiğini söylerdi. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Yarın bütün gün buralardayım."

Liam ve çocuklarla geçirdiğim günden beri bir şeyler yapmak için ilham alıyordum ve beni eğlendirmesi için Liam'a güvenemezdin. Onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlansam da, kendi başıma yaşamayı öğrenmeliydim. Ve kendi başıma yapabileceğimi kendime kanıtlamak için sızdıran bir muslukla randevum vardı. Ama Büyükanne Gin'in bana ihtiyacı olsa anında burada olurum.

"Eh, geçirdiğim ilk soğuk algınlığı değil. Gösterim nasıl geçti?"

Büyükanne Gin çok hasta olmayabilirdi ama yine de bakması gereken beş yaşında iki çocuğu vardı. Onu yarın ararım. Arabama yaslandım. Kalmamı istiyorsa beni içeri davet ederdi. Kendini iyi hissetmiyorsa, muhtemelen çocuklar bir dizi izlerken kanepede dinlenmek istiyordu.

"Terapi planı yapabilmeleri için bir değerlendirme önerdiler. Önümüzdeki hafta için bir tane ayarladım ve Liam'ın sigorta bilgilerini onlara göndermesi gerekiyor."

O yokken düzenli olarak konuşuyorduk ama ben onunla konuşmak için daha fazla neden buluyordum. Bazen mesajlaşmak yerine arıyordu ve ben cevap vermek için yaptığım tamirat işlerini memnuniyetle bıraktım. Ve evimi geliştirmekten gerçekten keyif almaya başlamıştım.

Büyükanne Gin onayladı. Her zaman hayatın ona dağıttığı kartları alıp düzgünce eline sıkıştırdığı izlenimini edinmişim.

Başarısız çiftlik. Bunu maça valesinin yanına koy.

Coal Haven'ın tarihinde en çok konuşulan kazada kızı öldü. Bunu elmas kraliçesinin yanına koy.

Şehir dışında çalışan bekar baba torun. Kalplerin kralı olarak tanınıyor. Eli ve konuşma güçlüğü giderek artıyordu. Büyükanne Gin kendisine dağıtılan eli oynadı. Yeniden anlaşma istemedi.

"Fırında güveç var. İstersen kalabilirsin." Daveti tüm enerjisinden yoksundu.

"Teşekkürler ama eve gitmeden önce hırdavatçıya uğramam gerekiyor." Midemi saran endişeden nefret ediyordum. Bu benim hırdavatçıya tek başıma ilk gidişimdi. Ben büyürken annem oraya hiç gitmemişti -çeşitli kocaları bunun içindi- ve ben de bu işleri Derek'in yapmasına memnuniyetle izin vermiştim. Ama dün gece videolar izlemiş, notlar almış ve bir liste yapmışım. O musluğu benim sürtüğüm yapacaktım. "Liamla konuşup ona her şeyi anlatacağım."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Kulağa hoş geliyor. Dikkatli sür, Kennedy."

Kasabaya gittim ve aceleyle hırdavatçıya girdim. Temizlik Garaj bir şeydi. Döşeme tahtalarını fırçalamak başka. Bunun için aletler ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir sistem gerekiyordu. Kendimi hissettim, sanki bir projektör ışığı üzerime düşmüş ve sadece beceriksizliğimi vurgulamıştı. Garajdaki Kasiyere ödeme yapan bayan. çalışıyordu. Parasını alan adamın saçları bembeyazdı ve büyükannem Gin'den çok da genç sayılmazdı. Dükkânın sahibi olduğunu sanırdım ve tezgâhtarlığı bırakmayı reddederdi.

Listeme baktım. Geçen hafta sonu Derek'in alet çantasını garajdan içeri taşımışım. Uzun süre durduğu için biriken kiri temizlemek için kağıt havlularla saldırmış ve bir envanter çıkarmışım. Lavabo için ihtiyacım olan tüm aletleri bulmuştum. Tek ihtiyacım olan lavabo parçalarıydı.

Mağazada lavabo bölümü var mıydı?

İlk koridorda dolaşırken alışveriş sepetiyle uğraşmadım. Kancalara asılı ve raflara yığılmış ürünlerin bazılarının araç resimleri vardı. Yanlış koridor. Aşağıya döndüğümde

Bir sonrakinde kasadaki adam hoş bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Yaka kartında Carlton yazıyordu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Her konuda. Her konuda yardıma ihtiyacım vardı. Güçlü ve bağımsız kadınların çağında, doktor muayenehanelerinin bekleme salonlarında otururken treni kaçırmıştım. Derek'le tanıştıktan sonra da trene binmeyi .

Listemi uzattım. "Sızdıran bir musluğum var."

Kırmızı polo tişörtünün cebinden koyu renk çerçeveli gözlüklerini taktı.

"Oh, evet." Bana bir kez daha sırıttı. "Yaklaştın."

Döndü ve aceleyle bir sonraki koridora geçti. Yetişmek için neredeyse tırıs gitmek zorunda kaldım.

Okuyucularının arasından listemi inceledikten sonra raftan seçtiğim bardaklara bakarak her birini bana uzattı. "İşte yıkayıcı. Ve kartuş. Evet, bazen eski bir musluksa yeni bir havalandırıcı almak daha kolaydır. Dışı iyi olabilir ama içi paslanmış olabilir."

"Dışı oldukça aşınmış."

Okuyucularına bakarken bir başka hoş gülümseme daha. "Hepsini değiştirmek istemediğine emin misin?" Yüz ifademdeki endişe belli oluyordu. Kıkırdadı. "Önce tamir etmeyi denemekte bir sakınca yok.

Bazen daha büyük bir projeye başlamadan önce kazanmamız gerekir."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına aktı. Kazanmaya ihtiyacım vardı. Garajı süpürmek herkes tarafından yapılabilirdi ama ben lanet lavaboyu tamir etmek istiyordum. Tamir etmek istiyordum. Tesisatçı tutacak param yoktu.

İstemiyordum.

Derek'in ailesinin acele etmesini istedim. Annemin Benji'yi basit gibi görünen bir için Fargo'dan getirtmesini istemiyordum. Liam yardım ederdi ve şehir dışında olması fark etmezdi ama Carlton haklıydı. Bazen kazanmamız gerekir.

Çıkış vakti gelmeden kendimi toparladım. Gitmek

Hırdavatçı dükkânı çok büyük bir engeldi ve elimde küçük bir çanta malzeme vardı.

Eve geldiğimde, garajın yanına park ettim, sonra da içeri daldım. yan kapı. Geçen hafta sonu yerleri süpürmüş ve çöpleri düzenlemiştim.

başkasının hazinesi olabilirdi. Bozuk çim biçme makinesi bahar temizliği haftasında kaldırılma atılmıştı. Ertesi sabah çöp kamyonu gelmeden önce birisi kaldırım kenarı alışverişi sırasında onu sahiplenmişti. İnsan gücüyle çalışan ve pas dolu eski tip çim biçme makinesi de aynı şekilde.

Arka köşede bir yığın metal şey vardı. Büyükağır ve garip şeylerdi. Garaj lambası çalışmıyordu. Bir merdiven ampulü değiştirdim ama olmadı. Ortamdan yeterince ışık geliyordu.

iki pis pencereden flaşla fotoğraf çekebildim.

Nişan alıp birkaç fotoğraf çektim, sonra da Liam'a gönderdim. **Bunlar her neyse sihrini konuşturabilir misin?**

Hâlâ çalıştığını sanıyordum ama telefonum çaldı. Açtım. "Bunlar eski traktör koltukları, Kenny."

Parçaları farklı bir açıdan görmek için başımı eğdim. "Ciddi misin?"

Derin kahkahası en sevdiğim seslerden biri haline gelmişti. "Evet, onları alacağım. Bazı insanlar onları topluyor. Belki onları güzelleştirebilirim, çim gibi."

"Bahçede eğilmiş bir kadın gibi görünenlerden mi?"

"Muhtemelen lambadan daha hızlı satılırlar."

Lamba muhteşemdi. Bezelyelerimin koyacağım bir eşek yerine bunu tercih ederdim ama insanların zevkleri farklıydı. "Onlar senin. Bir dahaki sefere sana geldiğimde getirebilirim."

"Bana haber verin yeter. Dükkanın kapısının açık olduğundan emin olacağım. Eli'nin taraması nasıl gitti?"

Bilgileri aktardım. "Yarın büyükanne Gin'i arayacağım. Kendini iyi hissettiğini sanmıyorum."

"Öyle olmasaydı bunu asla kabul etmezdi."

"Hayır, bu yüzden baş belası olacağım. için sakıncası yok, değil mi?" Bugünkü gibi günlerde kendimi kederli bir sisin içinden çıkıp Liam'ın hayatına dalmış gibi hissediyordum.

"Eğer gerçekten keyifsizse yatıya kalmayı teklif edebilirim." Liam'ın evinde dört küçük yatak odası vardı. Çocukların odası üst kattaydı ve büyükanne Gin üst kattaki diğer yatak odasında onların karşısında uyumayı tercih ediyordu. Liam'ın yatak odası, büyükannesinin merdivenleri çıkmak istemesi ihtimaline karşı hazır tuttuğu misafir yatak odasıyla birlikte ana kattaydı.

"Benim evim senin evin, Kenny."

"Müstakbel Bayan Liam'ın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir." Gülümsemem kayboldu ve yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. Ona karşı korumacıydım. Hepsi bu.

"Evlenmek için biriyle çıkmam gerekir. Ama-" Sözü o kadar çabuk kesti ki kaşlarını çattım. Çıkmıyor olabilirdi ama seks yapıyor olabilirdi.

Nabzım hızlandı. Liam ve seksin aynı düşüncede yer alması vücudumu bir kasırgaya sürükledi ve düşüncelerimi allak bullak etti.

"Biri mi var?" Nalbur dükkanına girmeden önce yaşadığım gibi bir endişe midemi sıkıştırdı. Bir elimi karnıma bastırdım. Aç falan olmalıydım.

"Hayır. Sadece... Laney Granger istedi."

Nefesimi içime çektim. "Oh." Laney. Seksi, akıllı ve yetenekli. Aile çiftliğini kurtarmak için eve dönen şehirli kovboy kızı. Muhtemelen uykusunda yeni bir musluk takar ve bana *o bakışı* atardı. Lisedeyken bana attığı, benimle ilgili bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştığını ama bir türlü çözemediğini söyleyen bakış.

O zamanlar umurumda değildi. Tıpkı annemin yeni bir kocası olduğunda ve hayat yeniden güzelleştiğinde olduğu gibi, ben de Derek'e sahiptim.

Ya arkadaşımı Laney'e kaptırırsam? Laney'nin kendini beğenmiş karmik gülümsemesini hayal edebiliyordum. İçimdeki mengene daha da sıkıldı.

Liam, "Zaten bir bebek bakıcısı bulabileceğim de yok," dedi.

"Çocuklara göz kulak olabilirim." Süpürmeyi atladığım gevşek bir çakıl taşına bastım.

Ben bakarken betonun üzerinde sıçradı. Teklif yapılacak en doğru şeydi. Liam benim için çok şey yapmıştı.

"Laney Granger'la takılabileyim diye onlara göz kulak mı olacaksın?"
Sorusunda sessiz bir şok yankılanıyordu.

"Neden olmayayım ki? Lise çok uzun zaman önceydi." Ama Laney ve Liam'ın çıktığını düşündüğümde lise daha dün gibi geliyordu. "Biriyle çıkabilmelisin. Sen benimle kalamayacak kadar iyi bir adamsın. kendim." Dudağımı çiğnedim. Onu kendime saklamıyordum. O kendi halindeydi ve ben onunla takılıyordum. Bu farklı bir şeydi.

"Yani, tabii. Bunun gerçekten bir randevu olup olmadığını bilmiyorum ama evet, sakıncası yoksa?"

Gerçekten bir randevu olup olmadığını bilmediğim küçük bir umut kırıntısı takıldı. Telefonu kırma ve hiç teklif etmemiş gibi davranma sadece Laney Granger olduğu için ? "Tamam."

"Tamam." Sessizlik ama ne diyeceğimi bilemedim. Ağzım kurumuştı ve midem ağrıyordu.

Sessizliği ilk Liam bozdu. "Büyükanne Gin'in durumu iyi değilse bana haber verir misin? Bana asla söylemez."

"Evet." Söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlandım. "Hey, yaz pozisyonunu aldığın için tebrikler."

İlk mesaj attığım kişi oydu. Sadece yaz öğretmenliği işini almış ve sonbahara kadar para endişelerimi gidermiş değildim, aynı zamanda tekrar tam bir sınıftan sorumlu olabileceğimi kanıtlamaya bir adım daha yaklaşmıştım.

"Yapacağını biliyordum." Sesinde daha önceki kargaşanın bir kısmını bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim. Emin değildim ama bu bana bir şans daha vermeye istekli olduklarını gösteriyor."

"Bir sonraki açık öğretmenlik pozisyonunu alacaksın. Bunun için endişelenme. Sadece eğlenmene bak."

Eğlenceli olurdu. İş hakkında konuşurken vücudum yavaşça gevşedi. "Anma Günü'nden bir hafta sonra başlayacağım ama Eli'yi randevularına götürecek vaktim olacak."

"Bir yolunu , Kenny." "Her zaman yaparsın."

Telefonu kapattık ve yalnızlık omuzlarıma çöktü. Liam ve çocuklarının etrafında olmayı seviyordum. Ama eğer tekrar birileriyle çıkıyorsa -ki görünüşe göre ben

ona yardım ediyordum- o zaman ona bağımlı olmamayı öğrenmem gerekiyordu. Taşınmayı planladığını biliyordum ama onun da yaşaması gereken bir hayatı olduğunu ve benim bu hayattaki yerimin onun arkadaşı olmak olduğunu unutmuştum.

BÖLÜM 5



Kennedy

ANMA GÜNÜ HAFTA SONUYDU. Çoğu insan pikniğe gidiyor, nehre gidiyor ya da dinleniyordu. Ben bir tuvaleti tamir ediyordum. Lavabo damlıyordu. Kazancım geçiciydi. Musluk tamiri iyi gitmişti ama iki gün sonra yeniden akıtmaya başlamıştı.

Su faturam, bir tesisatçı tutmak kadar pahalıya mal olacaktı. Bunun yerine nalbura geri döndüm ve Carlton'a uğradım. Bana bir musluk sattı, birkaç ipucu verdi ve tuvaletimin bir türlü susmadığını söylediğimde bana bir iç takım buldu.

Bütün bir hafta nasıl yapılır videoları. Bir hafta boyunca nasıl yapılır videoları izledim.

bir tuvalet tankının iç kısımlarını ve parlak yeni bir musluk takın. Bunu gerçeğe dönüştürmenin zamanı gelmişti.

Eğer gerçek, yüzümün kızarması, terlemem ve iki saat içinde tüm hayatım boyunca ettiğimden daha fazla küfür ettiğim anlamına geliyorsa, o zaman gerçektir.

Yere oturdum ve bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. Topuzumu yeniden yapmam gerekiyordu ama ellerim yıpranmıştı. Sadece klozete girmişlerdi ama klozetle yaşadığım yakınlık tüm kıyafetlerime bulaşmıştı.

Elimi büktüm. Mütevazı alyansım banyonun ışıkları altında parlıyordu. Tuvalet tankında çalışırken birkaç kez çıkarmam gerektiğini düşünmüştüm ama bir türlü ıkaramamıştım. Kare pırlanta çeyrek karattan daha azdı. Alyansın üzerinde bir sıra halinde altı elmas vardı.

Derek'in bunun için ne kadar çok çalıştığını, niversite programına ek işler yaptığını hatırladım. Bir ev almak için para biriktirdiğini sanıyordum ama bunun için biriktirmişti. Törenden bir gece önce Derek, Liam'ın evi almasına yardım ettiğini itiraf etmişti. Derek o zamana kadar ona parasını geri ödemişti ama kuyumcunun iki hafta sürecek bir indirimine girdiğinden bahsetmişti. Derek o zamana kadar yeterince para biriktirememişti ama Liam geri kalanı için yardım etmişti.

Hayatımdaki en önemli iki insanın uğruna çok çalıştığı yüzüğe hayranlıkla baktım. Evlilik yüzükleri semboliktir ama bunun anlamı çok büyüktü. Bu gece, geçici olarak bile olsa onu çıkarmayı düşündüğüm ilk geceydi.

Hiç hazır olabilecek
miydim? Telefonum
aldı.

Lanet olsun.

Kvetin kenarındaki hoparlörden neşeli bir müzik akıyordu ama motivasyon podcast'lerine geçmem gerekiyordu. Bir diğeri de finans ve güçlü kadınlar hakkında -bazen ikisi de aynı podcast'te. Bruce, bankacı bir arkadaşının tavsiyesi üzerine fatura ödemelerini otomatik olarak ama hesabımı siyahta tutmaktan daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Telefonum tekrar çaldı. Ona baktım. Annem.

Cevap vermezsem, aramaya devam ederdi. Yine cevap vermezsem, Benji'ye beni kontrol etmesi için üç buçuk saat araba kullandırırđı.

Aceleyle elimi yıkadım ve telefonu hoparlöre verdim. "Selam anne."

"Ah, Kennedy. Cevap vermeyeceğinden korkuyordum." "Bir şeyin ortasındaıydım."

"Oh?"

Yanağımın içini çiğnedim. Mikro yöneticiler vardı, bir mikro emir verenler. Tam olarak ne yaptığımı bilmek isteyecekti. "Banyoda çalışıyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Sesimi olabildiğince hafif çıkardım. "Sadece su sızdıran bir lavabo. Ben hallederim."

"Emin misin? Benji'nin su tesisatıyla arası iyidir. Her şeyi o yaptı. dairedeki onarımlar." Daire beş yıl önce inşa edilmişti. Bu ev ise elli yaşındaydı. "Benji!"

"Hayır, anne!" Nefes aldım. Bağırarak istememiştim. " değil. Bir şeyim yok.

o."

"Sorun değil. Benji aletlerini toplayabilir ve-"

Vahamın benimkiler tarafından işgal edilmesini önlemek için bir yol aradım.

Boğucu anne. "Carlton bana yardım ediyor."

Annem bu işe karışan birinden -ben değil- bahsedince duraksadı.

"Carlton?"

"Hırdavat dükkanının sahibi, hatırladın mı? Onunla YouTube arasında

."

"Benji!"

"Liam bana yardım ediyor," diye ağızımdan kaçırdım.

"Liam orada mı? Oh, güzel." Hattan rahatlama sesleri yükseldi. "O nasıl?"

"İyi." Başka kızlar annelerine yalan söyledikleri için kendilerini kötü hissedebilir.

Şefkatli bir ebeveyne sahip olmak zor olmamalıydı. Annem beni hâlâ tıp dünyasıyla savaşması gereken hasta bir çocuk olarak görüyordu. Annem de benim için dünyanın geri kalanıyla savaşmaya hazırdı. "Çocukları izledim Büyükanne Gin geçen hafta birkaç gün kendini iyi hissetmiyordu." Ateşi yükseldiğinde onu evden kovmuş ve iki gece evde kalmıştım. Çocuklarla birlikte oyunlar oynayıp, filmler izleyip, otlakları keşfederken günler su gibi akıp geçmişti.

"Senden çocuklarına bakmanı mı istiyor?"

Annemin öfke dolu ses tonu karşısında gözlerimi kapattım. Çenemi kapalı tutmalıydım. "Ben teklif ettim."

"Sence bu akıllıca mı?"

"Neden olmasın ki?" Ben bir öğretmendim. Ama bu annemdi. Muhtemelen Derek'in cenazesinden sonra öğretmenliğe nasıl devam edemeyeceğime takılmıştı ve beni Noel'den beri, işe dönmeden önce görmemişti. Ara sıra üzerime titremek için Coal Haven'a geri dönüyordu ama asla sadece ziyaretime gelmiyordu.

"Yaşadığın onca şeyden sonra Liam seni bedava çocuk bakımı için kullanmamalı."

"Dediğim gibi, ben teklif ettim."

"Mmm. Benji'yi göndermemem gerektiğine emin misin?" Onun *Mmm*'si Liam'inkinden çok daha az tatmin ediciydi. "Bu senin için biraz fazla erken olabilir."

Benji annem ne isterse onu yapardı. Dört numaralı üvey baba en uzun süredir yanımdaydı ve doğrusu en çok onu severdim. Ama o bir baba figürü değildi ve onunla garip bir şekilde havadan sudan konuşmak istemiyordum.

"Hayır, Liam'ın işi neredeyse bitti." Annemin yakamdan düşmesini sağlamanın yolunun, sorunlarımı bir erkeğin çözdüğünü düşünmesine izin vermek olmasından nefret ediyordum. Ben bir Disney prensesi değildim. O prenseslerin de arkadaş çevreleri vardı. Benim yoktu.

çamaşırlarımı yıkayan küçük kuşlar seviyesine ulaştı. "Gitsem iyi olacak."

"Oh, tamam. Güle güle. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Ve Benji' gönderecekti. Anladım. "Seni seviyorum anne."

Bağlantıyı kestim ve yarım saat daha tuvaletle boğuştum. Sineklik gergindi ama çok sıkı değildi. Başlamadan önce, tuvaletin fotoğraflarını çekmiştim. şamandıra valfini ve yeni kiti ayarladım. En az üç nasıl yapılır videosu sayesinde daha fazla ayar yapmaya hazırdım. Üzerine eğildim ve içine baktım.

normalin neye benzediğini bilmiyordu, ama bana kalırsa oldukça iyi görünüyordu.

Telefonum tekrar çaldığında depoya giden suyu tekrar açmak üzereydim. Kız kardeşim. Başımı eğdim ve saçlarım alnıma döküldü. "Tanrı aşkına."

İyi ki küfür kavanozu tutmamışım. Ellerimi tekrar yıkadım ve cevap verdim. "Annem aramanı söyledi."

Cassidy kuru bir sesle, "Benji'nin su tesisatı ve Liam'ın çocukları hakkında bir şeyler," dedi.

Cassidy ve ben yakın değildik ama da değildik. Benden altı yaş büyüktü ve çok fazla birlikte olma şansımız olmamıştı.

Ülkenin öbür ucuna taşınmadan önceki kız kardeşleri. "Tanrım. Liam'ın lavaboyu tamir ettiğini söylemek zorunda kaldım, böylece Benji'yi arabaya tıkip batıya götürmesini engellemiş oldum."

"Lavaboyu tamir ettin mi?"

"Evet," dedim savunmaya geçerek, ses tonundaki şaşkınlıktan hoşlanmamıştım. "Hayır. Yani, yaptım ama sonra yine akıtmaya başladı. Sanırım yeni bir musluğa ihtiyacım var. Eski bir musluk. Şu anda tuvalete giden suyu açıp tamir edip etmediğime bakacağım."

"Vay be. Ve bunu kendin mi yapıyorsun?" Benim aksime, Cassidy gelmiş geçmiş en bağımsız kadın ödülünü kazanabileceğini kanıtlamayı kendine görev edinmişti. Annem beni doktor randevularına götürürken, Cassidy garaj kapısını tamir ediyor ya da yağ değiştiriyordu. Cassidy ve ben yetişkindik ama annemin benimle ilgili çelişkili duygularından kurtulduğunu sanmıyordum. Hasta olduğum için tüm ilgiyi ben çektiğim için ne kadar yetkin olduğunu göstermeye ihtiyaç duymasından, her şeyin onun omuzlarına binmesine içerlemesine kadar -özellikle de annem kocalar arasındayken.

Böyle zamanlarda annem yine de bir şeyleri düzeltmek ya da beni kontrol etmek için Cassidy'ye başvururdu. Cassidy başka türlü asla aramazdı.

"Yardıma ihtiyacım yok. Liam'ın etrafta olduğu konusunda yalan söylemiyordum. O evde ve başım derde girerse bana gelecektir." Son konuşmamızdan sonra ona mesaj atmaktan vazgeçmiştim. O ve Laney'nin belki de bir randevuya çıkmalarıyla ilgili bir şey beni ham bırakmıştı. On günlük tatili için eve gelmişti ve o da uğramamıştı. Tamamen normaldi ama nedense bu sefer farklı hissediyordum.

"Onun çocuklarıyla aranda ne var? Annemi anlayamadım."

Cassidy muhtemelen annemin söylediklerinin yarısını bile dinlememişti. "Liam'ın büyükannesine onlara bakmasında yardım ediyorum çünkü bunu istiyorum. O benim arkadaşım ve çocuklarını seviyorum ama yakında taşınacak ve annem Eli ve Owen'a fazla bağlanmamdan korkuyor."

"Liam sadece bir arkadaş mı?" "Cassidy."

"Ne? Bu dürüst bir soru."

"Ben-" Evliyim demek üzereydim ama bu tam olarak doğru değildi. Evliyim.

Bıçak kemiğe dayanmıştı ama medeni durumumu düşündüğümde genelde olduğu kadar zarar verici değildi. "Piyasada yok muyum?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Sadece her gün kanepeden uzak durmaya çalışıyorum." "Görünüşe göre o noktayı geçtiniz Bayan Tamirci."

Cassidy ile konuşmak böyle bir şeydi. Hayatımdaki diğerleri bana değerli bir heykelcikmişim gibi davranmıştı. Cassidy ise kırılabilir ama yine de gereken bir kar küresiymişim gibi davranıyordu. Benden beklenenden daha fazlasını yapmam için bana meydan okudu. Gençken, onunla konuşmak beni savunmaya geçirdi. Her kızın yumuşak olabilmesi ve pembe giyebilmesi için dünyayı fethetmesi .

Dünyam yıkılmıştı. Onu fethetmeme gerek yoktu. Onu yeniden inşa etmem gerekiyordu. Ve Cassidy'nin dünya görüşümü sorgulamama neden olan yorumları daha önce olduğu gibi beni tedirgin ediyor.

"Biriyle çıkmak için çok erken." Çünkü biriyle çıkma düşüncesi bende Liam'ın biriyle çıkma düşüncesi kadar güçlü çarpıntılara neden oluyordu.

"Dul kadının kural kitabında böyle mi yazıyor?"

"Cassidy!"

"Üzgün değilim, Kennedy. Kendini herkesin beklentilerine göre ayarlıyorsun. Bu senin alışkanlığın ve uzun süredir hasta olduğunu anlıyorum. Ama Derek'i kaybettiğinde, hiç olmadığın kadar sağlıklıydın, yine de o kadar kötü bir şekilde parçalandın ki, bir sonraki telefonum çaldığında senin de gittiğini öğreneceğimi düşündüm."

Gözlerime yaşlar dolarken nefesimi tutmak için elimi dudaklarıma bastırdım. Cassidy duygular hakkında hiç konuşmazdı. Asla. Benim için korktuğunu itiraf etmesi dehşete düştüğü anlamına geliyordu.

"Hayatınızı başkalarının koyduğu kurallara göre tanımlamaktan vazgeçmelisiniz."

hissettiriyordu. Diğer insanların benim neler yapabileceğime dair dile getirilmemiş kuralları. "Sadece senin kurallarına uymak zorunda mıyım?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Evet. Ve ben daha büyüğüm, bu yüzden dinlemek zorundasın."

Gülümsedim. "Anneme iyi olduğumu söyleyebilirsin."

"O ve Benji ortaya şaşırma. Evin tamiratıyla ya da Liam'ın çocuklarına bakmanla . İkisiyle birden başa çıkamaz."

Annem bu kadar zayıf olduğumu düşünüyordu. "Oldukça uyarıldım. Ellerini yıkamak için yepyeni bir muslukları olacak."

"Aynen öyle. Seni seviyorum, evlat." Bu onun tek sevecenliği idi, ama eskisi kadar otomatik değildi. Onu daha sık aramalıydım. Birbirimize mutlu yıllar dilemek dışında mesajlaşmıyorduk bile. Bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Ya tek başıma iyi olduğumu düşündüyse? Bu bir şey olurdu. Kanıtlamam gereken daha az kişi vardı.

Telefonu kapattım, yere bıraktım ve derin bir nefes aldım. Alyansıma bir kez daha baktım. Kural kitabı yoktu. Yüzüğü çıkardım ve yatak odama gittim. Yaptığım işe bakılırsa çıkar. duyguyu biraz olsun çıkar. Kural yoktu. Banyoda işim bittikten sonra tekrar takabilirdim.

Suyu açmanın zamanı gelmişti.



Liam

TELEFONUM ÇALDI. Taburemi yağını değiştirdiğim çim biçme makinesinden uzaklaştırdım ve ellerimi sildim. Cevap tuşuna bastım ve hoparlörden alan şarkı . "Kenny, bugün duş aldın mı?"

"Aman Tanrım, Liam. Her yerde su var ve ne yapacağımı bilmiyorum. Tamir etmeye çalıştım-"

"Whoa." Onu durdurmaktan nefret ediyordum ama evindeyse bir açıklama bekleyebilirdi. "Su nereden geliyor?"

"Lavabonun altında. Suyu çalıştım ve-"

"Tamam, aşağı in." Ayağa kalktım ve dışarı çıkmadan önce dükkânın kapılarını kapatmak için düğmeye bastım. Büyükanne Gin çocukları öğle yemeğine ve parka götürmüştü, böylece çimleri onlar yanımıdayken biebileceğimden birkaç saat daha hızlı biebilecektim.

"Ne?"

"Eve giden suyu kapatın. Vana alt katta." "Ya bir sızıntı olursa?"

"O zaman bir tesisatı çağırırız, ama bunun lavabonuzun altındakinden daha fazla çevrildiğini garanti edebilirim." Kenny'nin evi başlangıç eviydi. Çiftler taşınır, biraz para kazanır ve daha büyük bir şey bulurlardı. Her taşındıklarında, yeni sahipleri taşınana kadar suyun kapalı olduğundan emin olurdum.

"Geçen hafta sonu lavabonun altındakini kullandım." Sesi kesik kesikti. Merdivenlerden iniyor olmalıydı. Onu o eski evin küflü bodrumuna göndermekten nefret ediyordum ama yapılması gerekiyordu.

"Onlar eski, Kenny." Garaj yolunu geçip pikabıma gittim.

"Tamam, aşağıdayım. şimdi ne olacak?"

"Fırın odasında, duvardan dışarı çıkmış bir vana bulacaksın. Sol gevşek, sağ sıkı." Aracımın direksiyonuna geçtim.

"Tamam. ."

Hıştırtılar duydum, beni gülümseten küçük bir homurtu, sonra o tekrar konuşana kadar daha fazla yer değiştirme. "Sanırım işe yaradı."

Merdivenleri koşarak çıkarken daha ağır nefes alıyordu. Telefonda iç çekişini duymak ne kadar hoşuma gitse de, "Yoldayım," dedim.

"Kapı kilitli değil."

Yol sanki üç kat daha uzun sürmüştü gibiydi ama sabırsızlanıyordum. Döndüğümde beri Kenny'yi görmemiştim. Eli bana konuşmasıyla ilgili her şeyi anlattı ve Owen da döndüğümde beri her gün Kenny'nin yatıya kalmalarıyla ilgili hikâyeler anlattı. Owen her Kenny hikâyesine başladığında gözlerimi devirdiğimde, onların yatıya kalmasını ve benim kalmamamı kıskandığımı düşünürdüm.

Şehre iner inmez Kenny'yi görmek istemiştim. Ama o günlerce çocuklara baktı ve onları Eli'nin randevularına götürdü. Tüm bunlar olurken yeni bir iş bulmuş ve evini onarmıştı. Ve bir randevuya çıkabilmem için bebek bakıcılığı yapmayı teklif etti. Ya da en azından bir arkadaşımın buluşayım diye.

iyi niyetli bir randevum olsaydı teklif . Kenny tamamen yaşayanlar diyarındaydı ve belki de kendimi biraz geride kalmış hissetmişim.

Arabayı onun evinin önüne çektim ve . Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Mutfakta olmadığı için banyoya yöneldim. Işık koridora süzülüyordu.

Köşeyi döndüm ve durdum. Kenny yarı yarıya lavabonun altına gömülmüştü, poposu havadaydı. Gördüğüm en güzel kıçtı. Yuvarlak, sıkı ve havluyla suyu silerken bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Topuklarının üzerine oturup başını dışarı çıkardığında bakışlarım arkasına yapışmıştı. Gözlerimi kırıştırdım ve sanki kan beynime geri dönüp aletimden uzaklaşacakmış gibi başımı salladım. "Peki, bana neler olduğunu tekrar anlat."

Sıçradı ve etrafında döndü. Dudaklarım kıvrıldı. Berbat haldeydi. Gömleğinin yarısı sırlıslıklamdı, bir kısmı da göğüslerine yapışmıştı. Göğüs uçlarının kumaşın sınırlarıyla nasıl savaştığına bakmamak için kendimi zor tuttum.

Görünüğü vücudumun verdiği tepkiyi değıştirmede. Topuzundan dökülen saçları ya sudan ya da terden yüzüne yapışmıştı. Kızarmıştı ve ağır ağır nefes alıyordu, sanki beni tutmak yeterince zor değilmiş gibi. gözleri yakasının üstünde.

"Burada olmana çok sevindim." Yerden kalktı ve ıslak havluları küvete attı. Ellerini kalçalarına koyarak lavaboyu işaret etti. "O lanet şeyi tamir ettim. Sana yaptığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Sonra yine su sızdırmaya başladı. Ben de yeni bir musluk takayım dedim, çünkü artık süper kadın falan oldum. Ama önce tuvaleti tamir ettim. Gördün mü?"

Kızardı, sonra yüzünü buruşturdu. "Suyun kapalı olduğunu unutmuşum, o yüzden deponun dolduğuna şahit olamazsın ama dolacak. Ve sızıntı yapmayacak."

Gülümsememe karşı koymadım. Bu nadir Kenny'ydi. Başiboş, telaşlı ve biraz da sinirli. "Ev tamiratında çok iyiydin, lavabonun altındaki suyu tekrar kapattın ama su sızdırmaya başladı, öyle mi?"

Bileğinin arkasını alnına götürdü. "Bu doğru sayılır. Geçen hafta sonu tekrar açtıktan sonra küçük bir damlama fark ettim ama bir video izledim ve sadece söylüyordu. İşe yaradı ya da ben öyle sanıyordum."

"Görünüşe göre gövdeyi onarmanız gerekiyor."

"O videoları henüz izlemedim." Kollarını kavuşturdu. "Sanırım bu da hırdavatçıya başka bir gezi demek."

Zihnimde küçük bir suçluluk duygusu belirdi. Surat asıyordum. Çünkü o *süper kadın* oluyordu. Yine de ilk koştugu kişi bendim çünkü biz arkadaşlık. Coal Haven'da kalan zamanımı ondan kaçarak harcıyordum. "Koşup onları getirebilirim. Sonra da kapatma vanasını yeniden inşa etmen için sana yol gösteririm."

"Çocuklar nerede?"

"Büyükanne Gin onları parka götürdü. Sanırım bu kadar uzun süre hasta kaldığı için kendini kötü hissediyor, sanki parasını hak etmesi gerekiyormuş gibi."

"Bu ona benziyor."

"Hey, uh..." Boğazım sorduğum soru için düğümlendi. Ona sormak neden bu kadar zordu? Beynimin bir kısmı Kenny'yi görmeye gelmememin nedeninin bu olduğunu söylüyordu. "Döndüğünden beri Laney ile mesajlaşıyorum. Yarın gece bakıcılık yapma şansın var mı?"

Bana göz kırptı, normalde etkileyici olan koyu kahverengi gözleri okunamıyordu.

"Ödeyeceğim," diye eklemek için acele ettim. Bu gariplik benim hayal gücüm müydü? Laney'le tanışıyordum ve ne Kenny ne de ben bu konuda ne düşüneceğimizi bilmiyor muyduk? Yoksa kimseyle çıkmak istemiyordum ve bunun nedenini ortaya çıkarmak istemiyor muydum? Ben yirmi yedi yaşında bekâr bir adamdım. Mümkün olduğunca çok kadınla, mümkün olduğunca çok seks yapmak istemeliydim. Oysa aklımda sadece bir kadın vardı.

"Hayır. Oh, hayır. Evet, bunu yapabilirim. Hatta gece bile kalabilirim, bilirsin, böylece gençken olduğu gibi sokağa çıkma yasağı konusunda endişelenmene gerek kalmaz." Eğildi, gülümsemesi normal gülümsemeleri gibi değildi ve tüm odayı aydınlatıyordu. "Ve bana ödeme yapmana gerek yok."

"Evet. Tamam. Tamam. Bir yerde geceleyeceğimi sanmıyorum ama Saate bakmamak güzel." Mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı. Ben de mantıklı bir gibi başımı salladım. Ben başka bir kadınla dışarıdayken onun çocuklarına göz kulak olmasının hiçbir anlamı yoktu. "Ben gidip gövde kitlerini getireyim. İkisini de değiştirebiliriz."

Gülümsemesi olduğu yerde kalmıştı. "Elbette. Suyu emmeye devam edeceğim." Gözlerini devirdi. "Aslında o kadar da kötü değildi. Panikledim, özür dilerim."

". Yardım etmekten mutluluk duyarım." Burada olmaktan mutluyum. Onunla birlikte. "Ben de yardım ettiğin için mutluyum."

Yapmacık bebek bakıcılığı konuşmasını unuttuğum için mutluydum. Banyodan kaçtım. Laney'e haber vermek için hırdavat dükkanının önüne park

edene kadar bekledim.

Yarın gece için anlaşmıştık. Parmaklarım düğmelerin üzerinde durdu ve sertçe yutkundum.

Önce evde olmadığımı ve nedenini bildirmek için Büyükanne Gin'e mesaj attım. Sonra Laney'e "**Yarın gece, Rattler'ın?" yazdım** ve gönder tuşuna bastım.

Sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi telefonu bir kenara koyup kamyonetten inmeden önce bir süre mesaj geçmişimize baktım. Laney ile dışarı çıkmanın bana ne getireceğini bilmiyordum. O ne arıyordu? Sadece dedemlerin evine olan ilgisini ölçmeye mi çalışıyordum?

Şu anda, Kenny'nin banyosunda mücadele ettiğim ereksiyonun sadece bir süredir sevişmediğim için olduğunu ve en iyi arkadaşımın dul karısını inanılmaz derecede seksi bulduğum için kanıtlamak istiyordum.

BÖLÜM 6



Kennedy

Çantamı karıştırdım, başıboş bir Tums arıyordum. Daha önce hiç ihtiyacım , ama bu sabah rastgele bir şeyle savaşmak için almıştım.

Son yirmi dört saattir karnım ağrıyordu.

Birdenbire süt ürünlerine ya da buğdaya alerjim mi oldu? Lyme hastalığı ile ilgili bir şey beni hala etkiliyor muydu? Stres yüzünden mi? Yeni işime bir haftadan biraz fazla bir süre içinde başladım. Aynı okuldaydım ama rolüm farklı olacaktı. Daha önce sınıflarında onlarla hiç çalışmamış olsam bile çocuklar beni tanıyacaktı.

Bu olmalı. Yaz işi ve bunun tam zamanlı bir iş için ne kadar kritik olduğu.

Liam'ın evi belirdi. . Randevusuna gidebilmek için beni bekliyordu. Laney Granger ile.

Onunla çıkabilmek için çocuklarına baktığımı biliyor muydu? Fark eder miydi?

Dışarı çıktım, gece çantamı omzuma attım ve içeri girdim.

Eli bir itfaiye aracıyla Owen'ın polis arabasını yerde yarıştıırıyordu. Onlardan kucak aldıktan sonra hayali yarış pistinin üzerinden çevik adımlarla geçiyordu,

Oturma odasına gittim. Liam koridordan kanepede oturmakla evde ilk kez bulunuyormuşum gibi beklemek arasında karar veriyordum.

Nefesim kesildi. Kot pantolonu her zaman giydiğinden daha güzeldi. Tüm doğru noktalarda ustalıkla solmuştu. Uzun kollu lacivert gömleği vücudunu sarıyor ve omuzlarını daha geniş gösteriyordu. Saçlarına öyle bir şekil vermişti ki, inatçı bir tutam dışında çoğu alnına dökülmüştü. Ve güzel kokuyordu. Karanlık bir ormandan sızan güneş ışığı gibi.

"Kenny." Sanki bir hesaplaşmayla karşı karşıyaymış gibi kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. "Teşekkürler. Bilirsin işte. Geldiğin için."

Dün bu geceyi sorduğunda yaptığım gibi parlak bir zorladım. "Tabii ki. Arkadaşlar ne içindir?"

O benim arkadaşımdı ama bu onun hayatındaki tek kişinin ben olduğum anlamına gelmiyordu. Kendi flört hayatını feda ederken her zaman yardım ettiği kız ben olamazdım.

Ayrıca kendime tekrar nefes almam gerektiğini hatırlatmam gerekti. Hava al. Hava ver. Gerçekten çok iyi görünüyordu. Düğünümde Derek'in sağdıcı olarak smokin giymişti ama imkansız başarıp Liam'a smokin giydirdiğim için şaka yapmak dışında bunun üzerinde durmamıştım.

Artık yaşıyordum. Liam
başını salladı. Ben de
başımı salladım.

Bir elini saçlarında gezdirmek istedi ve durdu. Kolunu indirdi. "Ne kadar süre baygın kalacağımı bilmememin sorun olmayacağından emin misin?"

Derek ondan sonra ikimiz de Laney'nin ününden bahsetmedik. Erkekleri çiğneyip geçerek tüm küçük kasaba dedikodularını hak ettiğinden emin olmuştu. Şimdi nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bu gece Liam'la randevum olsaydı, saat on birde evde olmak istemeyeceğimdi.

"değil." Daha önce hiç spor salonunun içini görmemiş spor çantamı kaldırdım. "Ben hazırım."

"Tamam. Çocuklara iyi geceler dileyeceğim." İfadesi titredi, ama tanımlayabileceğim bir duyguya yerleşmeden önce mutfakta kayboldu.

Çocukları kucaklayıp kapıdan çıkarken yerimde durdum. O uzaklaşırken pencereden dışarı baktım.

Owen kafasını oturma odasına uzattı. "Bir şeyler atıştırabilir miyim?"

Sorusu bacaklarımı hareket ettirmemi sağladı. "Evet. O zaman siz ikiniz kahvaltı için kek yapmama yardım edebilirsiniz."

"Yine mi kalıyorsun?"

Mutfaktaki hareketlilik durdu ve Eli, Owen'ın yanında belirdi. "Babam Williston'a mı gidiyor?"

Ne sorduğunu anlamam bir anımı aldı. "Hayır. O... dışarıda. Sana söylemedi mi?"

Owen omuz silkti. Liam onlara yirmi kez söyleyebilirdi ama onlar beş yaşındaydı ve şimdiye kadar umursamamışlardı.

Ama bir açıklama yapmak kolay olmadı. "Tekrar kalmak istediğimi söyledim. Baban bir arkadaşıyla çıkıyor." Başka tanık olmadığına şükrederek yüzümü buruşturdum.

"Holden?" Owen sordu.

"Hayır," dedim asarak, bu tartışmanın bitmesini istiyordum. Onlarla Liam'ın flört hayatı hakkında konuşmak bana düşmezdi. "Atıştırmalık olarak ne alırsınız?"

Utanmadan onları yemek, yemek pişirme ve banyo zamanı ile oyaladım. Ancak bu aktiviteler bittiğinde, Liam'ın neden hala evde olmadığı gerçeğiyle tekrar bombardımana .

Hayatlarının ilk iki yılından sonra, Payton onları Williston'ın dört bir yanına taşıdığına, onları arkadaşları ve tanıdıklarıyla bıraktığına, öngörülebilir bir rutinde başarılı oldular.

Eli merdivenlerin dibinde eridi. Bir saattir onları merdivenlerden çıkarmaya çalışıyordum. Owen sanki akşam yemeğinde ona süt yerine 5 Saatlik Enerji vermişim gibi evin içinde koşturdu.

Bir şeyler oluyordu. Daha önce de yatıya kalmıştım ama o zaman Liam çalışıyordu. Babaları evdeydi ama o *evde* değildi. "Bu gece babanın yatağında uyusan kendini daha iyi hisseder misin?"

Eli burnunu çekti ve gözlerini ovuşturdu. İki çocuk da başını salladı. "Siz uyuyana kadar yanınızda yatacağım."

İki çocuğun da uyuması bir hikâyeden fazla sürmedi. Karanlıkta uzandım ve tavana baktım. Yorganın üstündeydim, battaniyenin altında iki yanımda birer çocuk vardı ama Liam'ın kokusu etrafımı sarmıştı. Onun yeni yıkanmış kokusundan daha narindi ama kıyafetlerime sinmişti.

Şu anda ne yapıyordu? Laney ile öpüşmüşler miydi? Karnımda bir ateş parladı. Kıskançlık mı? Hayır. Yalnızdım.

O kadar aniden kıvrıldım ki çocukları uyandırdığımdan endişelendim. Yer değiştirdiler ama uyumaya devam ettiler.

Liam'ın kokusunun yatakta kalmasını dileyerek ucundan süründüm. Misafir odasında iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve geceliğimi giydim. Çocukların gece uyanma ihtimaline karşı komodinin üzerinde bir çift eşofman bulunduruyordum.

Daha az Liam ve tıraş losyonu kokan yorganın arasına girdim. Gözlerimi kapattım ama tekrar açıldılar. Sırt üstü döndüm. Huzursuz. Tatmin olmamış. *Muhtaç*.

Liam'ın gecesiyile ilgili sorular zihnimde yükselmeye çalıştı ama onları bastırdım. Onların yerini kız kardeşimin flört hakkında yaptığı yorum aldı.

Ona hazır olmadığımı söylemişim. Ama yatakta onun yerine bir randevuda olmayı diliyordum. Zihnim isyan ediyordu ama bedenim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi bacaklarımın arasında ısı birikti. Daha fazla ne kadar aktif olursam, vücudum da bana o kadar olgun bir insan olduğumu hatırlatmaya devam ediyordu.

olan bir kadın. Seks hakkında düşünen. Başka biriyle yatmanın nasıl bir şey olacağını merak eden-

Dudağımı çiğnedim. Bunu ilk kez düşündüğümde kendimi skandalcı hissetmişim.

Kutsal şeylere saygısızlık. Sanki bir hilekârmışım gibi. Sonrasında her seferinde düşünmek daha da kolaylaştı.

Başımı salladım, saçlarım yastığa sürtündü. Kendi evimde istediğim kadar seks üzerine düşünebilirdim. Burası yeri değildi.

Ama nedense burada daha kolaydı. Kendi yatağında değildim. Kocamla paylaştığım evde değildim. Burada ne hissettiğimi ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek daha kolaydı ve cevaplara sahip değildim. İlk defa cevaplar başkasına bağlı değildi. Bana bağlıydı.



Liam

LANEY'nin çıplak bacağı, bar taburesinde bana doğru eğilirken yine benimkine değdi. "Ve sonra babam gidip onları aradığını söyledi. Bana danışmadan her şeyi iptal etti." Gözlerini devirdi ve beyaz şarabından bir yudum aldı.

Pençe.

"Seni kızdırdı mı?"

"Tabii ki. Tohumluk boğalarımız için bir genetik şirketiyle ortaklık yapmak birçok masrafı azaltır ve kelle başına çok daha fazla ücret alabiliriz."

Sonunda sorumun cevabını aldım. Eğer bu konuda endişeliyse Ailesinin çiftliğinin finansmanını sağladıktan sonra daha fazla arazi ya da arsa ve ev satın almak istemedi.

Saatlerdir buradaydık. Artık kıcıımı hissetmiyordum ama kalkmaya da cesaret edemiyordum. O zaman karar vermemiz gerekecekti. Laney'i serbest bırakıp ona ve bir şekilde kendime, her ne kadar

aylardır sevişmemiştim, tıraştan sonra rutinimin bir parçasıymış gibi duşta mastürbasyon yapıyordum, daha fazlasını yapmakla ilgilenmiyordum. onu tokatlayıp yollarımızı ayırmak mı?

Gecenin ilk kısmı güvenli bölgeydi. Mezuniyet sonrası hikayem. Ailesinden farklı şekilde duymuştu, muhtemelen söylentiler Coal Haven'da bu şekilde yayılmıştı. Payton'ı hamile bırakmışım, o hamileyken Williston'ı sikip atmışım ve o da benim saçmalıklarımından bıkip çocukları kapımın önüne bırakmıştı. Rollerimizi tersine çevirmek dışında doğrudu, benim onun bedava yolcusu olmadığımı anladığında haklarından yeterince hızlı vazgeçemedi.

Laney Teksas'a taşındığını ve üniversitede pazarlama okuduğunu söyledi. Okyanusları atlamadan ailesinden olabildiğince uzağa söylemedi. Ayrıca ne yaptığı hakkında da yorum yapmadı. okuldan sonra yapardı. Ve onda fark ettiğim göze batan bir ayrıntı vardı, ama o bunu dile getirmiyorsa, ben de getirmiyordum.

Aslında kendinden bahsetmezdi. İyi bir dinleyiciydi ve bu hatırladığım bir özellik değildi.

Dirseğini masaya dayadı, vücudu benimkine doğru eğildi. "Büyükbabana olanları duyduğuma üzuldüm."

"Bir Granger'dan bunu duyacağımı düşünmezdim."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Annem kimseye iyi davranmaz. Bunu kişisel algılamayın. Yardımcı tutmaya çalıştılar ama o sabırlı olacak ve birilerine işleri kendi yöntemiyle nasıl yapacağını öğretecek biri değil. O sadece cehennemi serbest bırakır ve fırtınalar koparır." Ağzı düzleşti. "Yine de olanlara şaşırdı. Git figürü."

"Kane nasıl?" Olabildiğince içtenlikle kardeşini sordum. Kane benden birkaç yaş büyüktü. Her şeyde iyiydi. Futbol. Kadınlar. Çiftçilik. Tüm kasaba kendini vurduğunu şaşkına dönmüştü. Laney'nin ailesi kimsenin ne olduğunu öğrenmemesini tercih ederdi ama ambulans, küçük bir kasabanın acil servisi ve

Life Flight helikopterinin otoyolun ortasına inişini gizli tutmak imkansız olurdu.

"O yaşıyor. Bunun ötesinde her şey bir bonus sanırım, değil mi?" İfadesinin altında yatan stresi gizleyemiyordu. "Yani, kurşunun kafatasını delip geçmemesi bir mucizeydi, ama sanırım böyle şeyler oluyor. Düşük kalibreli her neyse. Her neyse, devam eden sorunları var. Çiftçilik dışında bir şeyler yapmak istiyor. Olması gereken yere gitmesini sağlayacağım."

"Nasılsın?"

Sessiz kıkırdaması küçümseme ve boyun eğme doluydu. "Sana bir şey söyleyeceğim.

Sır." Aramızdaki bara vurdu. "Ve bunu sana söylememin tek nedeni Derek'le ya hep ya hiç olmanız ve onun sana her konuda güvenmesi." Başımı salladığımda dudaklarını yaladı ve etrafına bakındı. "Eğer benim hayatım Teksas'ta yirmi dört karatlık altın olsaydı eve gelmezdim. Ama annem arayıp Kane'den bahsettiğinde her şeyi bıraktım. O zaman gerçekten ne kadar az şeye sahip olduğumu anladım. Ugh." Konserve kutusunun kapağına hafifçe vurdu. "Keşke bu gölet suyundan daha güçlü olsaydı."

"Özür dilerim." Bacaklarını okşaması, oturuş şekli... Bana asılıyor endişelenmiştim. Ama bunlar dikkat çekmek için yapılan pratik çağrılar değildi. Konuşacak birini arıyor gibiydi. Kenny vardı. Kiminle konuşuyordu? var mı?

"Şey, bunu kendim yaptım, yani..."

"Biliyor musun, bana ilk çıkma teklif ettiğinde nedeninden emin değildim. Derek'le vakit geçirdiğim için genelde sinirleniyordun."

Başını ellerinin arasına aldı ve bana doğru döndü. "Seni becermek istediğimi mi sandın?"

Mırıltısı doğrudan kasıklarına gitmeliydi. Üzerinde dar beyaz bir elbise vardı.

Belirgin baldırlarını göstermek için dizlerinin altında duran altları. Pembe bluzu ince vücuduna tam oturuyor ve göğüslerini bir santim bile dekolte göstermeden vurguluyordu.

"Gerçekten mi? Oldukça biriyim." Kaşlarımı çattım. Güldü, bana güven veren kolay bir sesle, eski bir kız arkadaşımı arıyormuş gibi Daha fazlası için tanıdık, ama kıyafetleri çıkaracak kadar değil. "Ama sanırım ikimiz de bizi herkesten daha sert yargılayan bu şehirde bir müttefik istiyoruz."

Hafifçe homurdandı ve taburesinde doğruldu. "Tek arkadaşım olduğun için piyangoyu kazandın. Bunun olabileceğini hiç düşünmüş müydün?"

Şehirdeki tek arkadaşının ben olduğumu açıklamadı. Teksas'ta ona ne olmuştu? Yoksa etrafı sahte insanlarla mı çevriliydi ve trajedi baş gösterdiğinde dağılmışlar mıydı?

"Mezun olduğumuzdan beri hayal bile edemeyeceğim çok şey oldu."

"Evet," dedi sessizce. "Sen de ben de."

Ellerimiz birbirine yakın değildi ama serçe parmağımı uzatıp sol yüzük parmağına doğru tuttum. Solmakta olan bronz bir çizgi parmağı çevreliyordu. "O kadar kötü mü?"

Sanki yüzük üzerindeymiş gibi elini uzattı. Elini yumruk yapıp kapattı ve birinin fark etmesinden endişelenmiş gibi etrafına bakındı. "Düşündüğüm kadar iyi değilmiş."

Yoksa burada yalnız olmazdı.

Barmene işaret ederek, "Kalıp konuşmak ve bir tane daha içmek ister misin? Henüz eve gitmek istemiyorum."

Eve gitmek istedim. Kenny oradaydı. Çocuklar muhtemelen yatmışlardı. Tartışmalarla ya da gösterip anlatmalarla bölünmeden gerçekten konuşabilirdik.

"Bir tane daha alacağım." Sonra gidiyordum. Kenny yine de yatıya mıydı yoksa eve mi dönecekti? Sabah orada olması eğlenceli olurdu. Ben sohbet ederken

kahvaltı hazırlıyordu. Çocuklarla birlikte oynadım. Tebeşir boyasını denemek ve çiftçi pazarı için daha fazla ürün toplayıp toplayamayacağıma bakmak.

"Bakıcın araba kullanacak yaşta mı, yoksa onlara büyükannen mi bakıyor?"

"Kenny kalıyor."

Laney bana baktı. "*Kennedy*?"

Başımı salladım.

"Senin evinde mi
kalıyorsun?" Tekrar
başımı salladım.

"Benimle çıktığını biliyor mu?"

"Neden umursasın ki?" Daha çok Laney'nin bunca yıl sonra Kenny hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için soruyordum.

"Çünkü gazozumu onun yeni kışlık ceketinin üzerine döktüm, aslında bu bir kazaydı ama kimse buna inanmadı. Onu en az bir kez sırt çantamla dövdüm; bu tamamen bir kaza değildi. Ve ona Derek'in Beyni olan kızlar, bir erkek söylemeden önce hangi ayakkabıyı bağlayacağına karar veremeyen kızlar değil."

"Kahretsin, Laney. Bunu sen mi söyledin?" Kenny hiçbir şey söylememişti, ama bu tam da ona göreydi. Derek Laney'den nefret etmiyordu ve Kenny de buna karışamazdı. Söylenenlere inandığı için bundan bahsetmemiş olmasından nefret ediyordum.

Başını eğdi. "Muhtemelen en utangaç olanıydı. On yedi yaşındaydım ve adet görmeye başladığımdan beri çıktığım adam tarafından terk edilmişim. Sence biraz kızgın mıydım?" Yeni bir Beyaz Pençe teslim edildi. Kutuyu yavaş bir daire çizerek döndürdü. "O nasıl?"

"Daha iyi."

"Babam onun bir süreliğine yeryüzünden kaybolduğunu söyledi. Zor olmuş olmalı."

Kenny'ye karşı korumacı tavrımı bir türlü aşamıyordum. Onun işlerini ortaya döken ben olmamalıydım. "Şey, sanırım şimdi sağ ayakkabısını bağlamakla başlıyor, yani..."

Laney güldü ama gülmesi çabuk kesildi. "Keşke cenazeye gelebilseydim."

Orada olmadığını fark etmişim ve o zaman Derek'in onu çok kötü incittiğini düşünmüştüm. "Neden yapmadın?"

Yüzük parmağını oynattı. "Karışık bir durum."

Bu geçmiş her neyse, Laneyi yumuşatmıştı. Onun ateşini özlemiştim.

"Demek ikiniz yakınsınız, ha?"

Başımı eğdim. "Kasabanın geri kalanı gibi bir pislik hiç düşünmedi."

Laney'nin dudakları kalktı. "Öyle olduğunu düşünmüyordum ama Derek'in yatak odamda sevişmek yerine seninle bir motor tamir etmek istemesinden nefret ediyordum."

"Güzeli." O motor bir daha hiç çalışmadı. Büyükbabam arabayı hurda olarak satmıştı. "O sadece bir arkadaş."

Neden açıklama yapma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. *Arkadaş*, Kenny'nin benim için ifade ettiği anlam için yeterince güçlü bir kelime değildi ama başka ne diyeceğimi de bilemiyordum.

"Eminim yeniden çıkmaya başladığında ortaya çıkacak erkekleri incelemek için orada olacaksın." Gülümsedi ve kutuyu ağzına götürdü.

İçimi bir öfke ateşi kapladı ve nabzımı hızlandırdı. Dişlerimi birbirine geçirdim. Erkekler Kenny için sıraya girmeyecekti, onun kolay bir hedef olduğunu düşüneceklerdi.

Laney'nin sırtışı ihtiyacım olan soğuk su hortumunu patlattı. "Sadece bir arkadaş," diye mırıldandı ve bir içki daha aldı.

BÖLÜM 7



Kennedy

Ön kapının gıcirtısı dikkatimi çekti. Uyuyamamıştım. Saat gece yarısını geçiyordu. Doğruldu ve Liam'ın parmak uçlarında koridora inmesini bekledim.

"Liam," diye fısıldadım.

Kapımın önünde büyük bir gölge durdu. Kapıyı açık bırakmıştım, böylece çocuklar beni çağırdığında ya da tuvalete gittiğinde onları duyabilecektim.

"Uyanık mısın?" diye sordu
sessizce. "Evet. Çocuklar senin
yatağında."

Liam kapıyı biraz daha araladı. "İçeri girmemin sakıncası
var mı?" Başımı salladım ama onun göremeyeceği kadar
karanlıktı. "Hiç de değil."

Üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırı vardı ama Liam beni bir haftadır
duş almadığım zamanlarda da görmüştü. Temizdim ve hava karanlıktı.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "İşte, fısıldaşmamıza gerek yok,"
dedi sessizce ve yatağın ucuna tüneyerek bana doğru döndü.

Derin bir nefes aldım ama yapışkan parfüm kokusunu alamadım. "Bu gece
?" Cevabı beklerken kalbim küt küt atıyordu.

"Farklıydı."

Keşke yüzünü görebilseydim. Yüz ifadesi nasıldı? "Hiçbir şey olmadı, eğer sorduğun buysa."

"Oh, hayır. Bu beni ." İlk buluşmada birlikte olmamaları, gelecekte de olmayacakları anlamına gelmiyordu. Onlara da bebek bakıcılığı yapmayı teklif eder miydim? Teklif etmek istemedim.

"Benim senin için. Ama hayır, öyle değildi. dinle, tek arkadaşının ben olduğumu söyledi."

"Ne?" Laney sınıfındaki kızların alfasıydı, diğerlerinin biraz korktuğu seksi kızdı. Çocuklar onunla arkadaş olmaya çalışır, düşmanı olmamak için çırpınırlardı.

"Evet, belki bunu kendine sakla ama o boşandı." "Ne?"

Karanlıkta başını salladığını görebiliyordum. Penceredeki eski panjurlar bahçenin ışığını pek içeri almıyordu. Büyük, rahatlatıcı bir gölgeydi. "Tan çizgisi

Eskiden evlilik yüzüğünün olduğu yerde. O farklı, Kenny. Hala Laney, ama onunla konuşabilirim. Lisedeki davranışlarından pişman olup olmadığını bilmiyorum, yani belki o kadar da farklı değildir. Ama genç, kızgın ve kıskanç olduğunu itiraf etti."

"Bu çok açıktı," dedim kuru bir sesle. "Evli olduğunu kimse bilmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Hepimiz Laney Granger'ın eve döndüğünü söylüyoruz, tabii adını değiştirmediyse. Yüzüğünü takmıyor. Bronzluk çizgisini zar zor fark ettim ama Rattler'ın barında yan yana oturuyorduk."

"Cenazeye gelmedi." Sadece Derek'in adına üzölmek için bile , bunu fark edecek gücüm vardı.

"Nedenini söylemedi. Sadece karmaşık olduğunu söyledi." Bir an sessizliğe gömüldü ve ben de arkadaşlığı içime çektim. İki çocuklu büyük ve karanlık bir ev hiç de korkutucu değildi. Bu güzeldi. Gerçekten güzeldi. Karanlıkta tekrar bir ortağım varmış gibi konuşmak. "Çocuklar bu gece nasıldı?"

"Rutindeki değişiklik onları üzdü sanırım. Sonunda senin yatağını önerdim. Onlarınkine isteyerek gideceklerini sanmıyordum. Eli ilk seferden sonra

adım."

"Kahretsin," dedi Liam usulca. "Dışarı çıkmamalıydım. Özür dilerim."

"Bir hayatın olmasına izin var, Liam."

"Mm."

Bu küçük ses şahsen daha güçlüydü. "Ben ciddiylim."

"Gerçekten hissetmiyordum."

"Ne hissediyorsun?"

"Tüm bu çıkma olayını yapıyorum. Her neyse, bir randevu olmadığı ortaya çıktı ve Laney'i yeniden tanıdım. O benim tek arkadaşım değil ama yanımda bir kişinin daha olması güzel."

Bir randevu olmadığı ortaya çıktı.

Rahatlamam kısa sürdü. Bir gün olacaktı. Liam yalnız kalamayacak kadar iyi bir avdı. Onun yalnız kalmasını istemiyordum; benimle olmasını istiyordum.

Nefesimi içime çektim ve bu düşünceyi kafamdan kovdum. Başka bir konuya, herhangi bir konuya uzandım. "Çiftçi pazarıyla konuştun mu? yönetmen?"

Çok daha güvenli bir bölge. Molalarından birinde fırsat bulursa deneyeceğini mesaj atmıştı. Takip etmeyi unutmuştum, bataklığma kapılmışım.

"Hayır."

"Onları yarın ara."

Büyük bir elini yorganın altındaki ayak bileğimin üzerine koydu. ", Kenny. Müdürü arayacağım. Senin için."

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Bana ten tene dokunmuyordu bile.

"Teşekkür ederim."

Arkama yaslandım. Hareket etmeliydim, bir şeyler yapmalıyım. Onun gücü kumaşı ve Tanrım, bunu özlemiştim.

"Yatmalıyım," dedi sesi hırçınlaşarak. "Erken kalkacaklar." "Nerede uyuyacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki yataklarından biri? Kanepe? Büyükanne Gin'in odasına dokunmaya cesaret edemem. Çocukların içeri girmesine bile izin vermiyor."

Gidecek ve sıcaklığını, gücünü ve arkadaşlığını da yanında götürecekti.

"Sadece burada uyu."

"Burada mı?" İnançsızlık yankılandı.

Kafamın içinde *yapamam* diye bağırırken rahat görünmeye çalıştım.

Bunu söylediğine inanamıyorum! "Biz yetişkiniz. Ben yorganın altındayım.

Üstünde uyuyabilirsin."

Bir an sessiz kaldı. Bu sefer yüz ifadesini göremediğim için minnettardım.

Utanmak için bir sebep yoktu. Ona asılmıyordum. Mantıklı gelmişti.

Çocukları yakındaydı ve geç olmuştu. Kanepe için battaniye bulurken onları uyandırabilirdi.

Pratik bir teklifti. O tamamen giyinikti ve ben battaniyelerin altındaydım. Pratik bir teklif kalbimin hızla çarpmasına ve vücudumun ateşle dolmasına neden olmamalı.

"Tamam," dedi. "Ama horlarsan seni kapı dışarı ederim."

Arkasına yaslandığında taş gibi sert omzuna vurdum. "Buraya ilk ben geldim."

Derin kıkırdaması yatağın içinden vücuduma doğru yayıldı. Telefonda konuşmaktan çok daha iyiydi. Göz kapaklarım kapandı ve bir saniye zevk aldım. Ben bir kadındım ve derin bir sesi takdir ediyordum. Hepsi bu kadardı.

Hepsi bu kadar değilmiş gibi geldi ama aylardır uyumadığım kadar hızlı uykuya daldım.



Liam

Hayatımın en güçlü ereksiyonuyla uyandım. Henüz sabah olmamıştı. Yer değiştirdim, kalçam sert bir bedene çarptı ve burnuma güllerin ve vanilyanın yumuşak kokusu doldu.

Kenny. *Kenny* ile yataktaydım.

Ona daha fazla yer açmak için yanıma yuvarlandım, ama bir aptal gibi, yüzümün ona dönük olduğu yöne gittim. Zayıftım. Ondan uzaklaşmak için çok zayıftım.

Yumuşak bir inilti ve gözlerimi açtım. Yüzü bana dönüktü, battaniyeleri atmıştı. Kapı kapalı olduğu için oda sıcaktı.

Uyumasına izin verebilirdim ama bu... Bu sadece... Bu çok samimiydi. Ve onun bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordum.

Çünkü bir şey şaşırtıcı derecede netleşmişti.

Kendime yalan söylüyordum. Ne zaman başladığını bilmiyordum ama yakın zamandaydı. Kenny'nin yanaklarının kızarmasından bir süre sonra. Yeniden yaşamak ister gibi yemek yemeye başladığında. Gecenin bir yarısı karanlıkta gülüp benimle konuştuğunda.

Kenny benim için önemliydi ama bir arkadaştan çok daha fazlası olmuştu. Tatlı ve seksi bir arkadaştan doğrudan hayalimdeki kıza dönüşmüştü. Nazikti, çocuklarımla arası iyiydi ve bana saygı duyuyordu.

Onu uyandırmalı ve tekrar yorganın altına sokmalıydım. Yapacağım son şey, onunla ilgilendiğimi bilmesine izin vermektir. O benim için çok önemliydi. Beni dışlaması riskini göze alamazdım. çizgiyi geç.

"Kenny?" Omzunu hafifçe ovaladım. "Hı?"

Liam?"

"Artık yorganın altında değilsin." "Hayır."

Yumuşak bir iç geçirdi. "Ben değilim."

İkimiz de hareketsiz kaldık. İlk hamleyi o yaptı, elini göğsüme bastırarak neredeyse acı veren ereksiyonumdaki nabzı artırdı. "Tanrım,

Liam. Son zamanlarda ben... ben sadece... ben gerçekten özlüyorum-" Bir an daha sessizlik "Sadece *ihtiyacım* var ve bundan bıktım."

Sesindeki düzensiz çaresizlik daha da yaklaşmamın tek nedeniydi. "Neye ihtiyacın var Kenny?"

"Tekrar birine yakın hissetmek istiyorum."

Ona yakın olan ben olmak istedim ama olmamalıydım. *Birisi* ben değildim. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır Liam," dedi ve elini yanağıma götürdü, hafifçe dokundu. "Kalmanı istiyorum."

Şaşırmıştım, ne diyeceğimi bilemedim. Kenny için her şeyi yapardım. Ama bu şaka yapmak ya da arabasının farını değiştirmek değildi. Bir uçurumun kenarındaydık ve önümüzdeki bir dakika arkadaşlığımızın geleceğini belirleyecekti. "Kenny."

Diğer tarafına döndü, sırtını karnıma dayadı. Gerildim. Kıcının neye bastırdığını saklamak mümkün değildi ama yine de sarsılmadı, ben de sarsılmadım. Hafif vücudu benimkine mükemmel bir şekilde ve birkaç dakika öyle kaldık. Hareket etmekten korkuyordum, elimi istediğim gibi onun üzerine koymaktan korkuyordum.

Kıpırdanmaları hafıftı, giderek güçleniyor, bacakları düzeliyordu. "Liam? Bana dokunabilir misin?"

Sesindeki kırılganlık yeterli motivasyondur. "Nerede?"

Arkasına uzandı ve elimi tuttu. Elimi kalçalarının bunaltıcı tepesine yerleştirirken nefesimi tuttum. Tutuşu zayıfladı, sanki kolumu savurup kaçacakmış gibi oldu ama sonra sıkılaştı.

Hareket edemedim. O da benimle aynı . Bunu istiyor ama ne kadar yanlış olduğunu sorguluyordu. "Sen... Emin misin?"

"Lütfen mi? Geçen gece bunu yaptım ve çok yalnızdım."

Kendini mıydı? Sözlerindeki kalp kırıklığı olmasaydı, orada kot pantolonumun içinde boşalırdım.

Parmaklarımı genişçe açarken kulağına fısıldadım. "Bana durmamı söyle, ben de durayım."

Elimin altında kıvrandı. "Sadece beni iyi hissettir. Beni bütün hissettir."

Telefonda belki de randevumdan bahsederken yaşadığım o gariplik. Bize hiç benzemiyordu. Bu gece ben ayrılmadan önce bana nasıl baktığını, yüz ifadesinin özlem ve ekşi bir içecek yudumlamış gibi bir karışım olduğunu. Bu çekim tek taraflı değildi. Ama benim için olduğu kadar onun için de ani olabilirdi. Onun için duyduğum endişe yatak odasının kapısında son bulmadı.

"Seni yakaladım, Kenny."

Kulağının kabuğuna yumuşak bir öpücük kondurdum. Vücudunda bir ürperti belirdi. O kadar duyarlıydı ki, alçakgönüllüydü. Elimi yavaşça iç çamaşırının kemerinin geçirdim. Nefesi kesildi. Onu oyalamadım ama her Sinir, onun emriyle durmak için gerilmişti. Bana bu kadar yakın olmasaydı vücudundaki hafif sertleşmeyi fark etmezdim ama kalçaları elime doğru hafifçe yuvarlandı.

Yumuşak buklelerinin arasından bir parmağımı kaydırıp ve ıslaklığına dokundum. İnlememi tuttum. Ağrıyordu, muhtaçtı, ıslak sıcaklığı beni davet ediyor ve etrafımı sarıyor, kalmam için beni ikna ediyordu. Daha önce hiç bu kadar yumuşak, bu kadar sıcak bir şeye dokunmamıştım. Asla ayrılmak istemedim.

Tek yaptığım parmağımı ileri geri kaydırmak, sularıyla kaplamak ve ona kendi eli dışında başka bir ele alışması için zaman vermektir. Ona bir elin orada olmasına alışmak için zaman. Kollarımda tuttuğum kişiye alışmam için bana zaman veriyordu. Bunu istediğim konusunda kendime ne kadar kötü yalan söylediğimi itiraf etme zamanı.

Klitorisinin etrafında küçük bir daire çizdim ve bacakları genişleyerek inledi.

"Yanımdayım," diye mırıldandım saçlarına, onun kadar kendimi de rahatlatarak. İkimizin de bunun doğal olduğunu, kendini bütün hissetmek isteyen tek kişinin o olmadığını sağladım.

Bileğimi bırakmadı, sanki o da çelişkideymiş gibi sıkıyordu. Benim gibi, muhtemelen daha fazla, ben onu çalıştırdıkça onun tutuşu tenimi kısıkaca alıyordu. Nefes alışları hızlandı, kıpırdanışları daha talepkâr hale geldi ve ben onu kollarımın kozası. Daireler çizdim, nasıl olduğuna bağlı olarak değişen basınç cevap verdi. Sanki gitmemden korkuyormuş gibi ya da fazla geldiğinde beni üzerinden atabilmek için elimi tuttu.

Ereksiyonum kot pantolonumun arkasına vuruyordu ama bununla uğraşmaya hiç niyetim yoktu. Yaşadığım şey, hayatımdaki diğer tüm özel anlardan daha özel, daha kritikti. Bunun değişmesini asla istemedim. Kenny benim evimde. Kenny benim yatağında. Onu arkadaşım olarak ve daha fazlası olarak istiyordum.

Gözlerimi kapatmadım. Pencereden arkamda soluk bir ışık belirirken, son ayda çok yakınlaştığım bu kadının kıvranışını izledim.

"Daha fazla," diye fısıldadı sanki sormaktan korkuyormuş gibi. Onu daha sıkı tuttum, başparmağımı klitorisine götürdüm ve bir parmağımı ıslak sıcaklığının içinden geçirerek içeri ittim.

Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu ama aramızdaki bu anı kaydetmemek için bana sormasını, söylemesini beklemiştim. O düzensiz iniltinin tadını çıkardım. Yorganın içine bastırdı. Çok sıkıydı. Vücudunda kenetlenebileceği bir şey olduğunda, kısa kalça itişleriyle üzerime binebildiğinde, patladı. Yorganlara doğru yuvarlanarak yüzünü kapattı ve haykırdı.

"Seni yakaladım, Kenny. Bırak . Tuttum seni."

Orgazmını atlatırken elime sıcaklık doldu. Sözüme sadık kalarak ona sarılmaktan başka bir şey yapmadım.

Son sarsıntılarla nefes nefese kaldığında, elimi geri çektim ama iç çamaşırının üstüne koydum. Kollarım tarafından terk edilmiş hissetmeyecekti.

Duygular içimde fırl fırl dönüyor, göğsümün içinde bir kasırga kopana kadar birbirine karışıyordu. Kenny'den kurtulmuştum. Ona daha önce sadece bir erkeğin dokunduğundan şüphelendiğim yerden dokunmuştum.

Kenny onunla tanıştığımndan beri bana yasaktı. En iyi arkadaşımın kız arkadaşıydı ve daha yeni yakınlaşmıştık. Daha da kötüsü, bunu tekrar istiyordum. Onu istiyordum. *Her şeyi* istiyordum.

Bu beni ne tür bir göt yaptı? Yuvarlanıp gitmeli ve hiçbir şey yokmuş gibi mi davranmalıyım? Hayatlarımızdaki kritik birini kaybettiğimiz için yakınlaşmadığımızı mı?

Eğer zamanda geriye gidebilseydim, çatışmayı bilerek, her şeyi yeniden yapardım. Bencilce davranır ve kendime onun için burada olduğumu söylerdim. İsteddiği her şey için burada olduğumu. Kenny'nin hayatımda birlikte olmak isteyeceğim tek kadın olduğu gerçeğini görmezden gelirdim.



KENNEDY

GÜÇ VE SICAKLIK ETRAFIMI SARDI. Sessiz kalmaktan omuzlarım ağrıyordu. Yakınımda uyuyan çocuklar olduğunun fazlasıyla farkındaydım, tıpkı arkamdakinin kocam değil de Liam olduğunun fazlasıyla farkında olduğum gibi.

Beni tutan Derek değildi. Karanlıkta bana fısıldayan Derek değildi. Ayrı düşüğüm Derek değildi. Ve hiçbir noktada kendimi öyle olduğuna ikna etmedim.

Liam farklı hissediyordu. Farklı kokuyordu. Sesi ve dokunuşu farklıydı. Her şey yanılttı ama aynı zamanda acı verici bir şekilde doğruydı.

Gözümün kenarından sıcak bir damla yaş süzüldü. Sonra bir tane daha. Gözlerimi şiddetle kırıştırdım.

Liam'ı yataktan itip kaçmak istedim. O da gidene kadar onu üzme düşüncesi beni dehşete düşürdü.

Liam'ı kaybedemezdim. Ama kocamı kaybetmişim. Ve onun en iyi arkadaşına beni kurtarması için yalvardım.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Kafamın içinde ve kalbimde bir savaş sürüyordu.

Ben ne ? Nasıl ? Suçlama, pişmanlık ve rahatlama göğsümde nasıl birikmişti?

Bacaklarımı birbirine kenetledim. Liam elini kalçamın üzerine koydu. Beni herhangi bir battaniyeden daha fazla ısıtan katı, ağır bir ağırlık.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir erkeğin elini tutup üzerime koyana kadar arzumu körükleyen sıcaklık değişti, görünmez bir boğma tutuşuna dönüştü.

"İyi misin?" Sözleri bir fısıltıdan öteye gitmiyordu ama nefesi saçlarımı okşayarak bana şaşırtıcı derecede net olan şeyi hatırlattı. Onun kollarındaydım. Beni korur gibi etrafımda kıvrılmıştı ama beynim bir kaçış planı yapıyordu.

Eli ve Owen'a erken döndüğünü ve benim eve gittiğimi söylemesi yeterince kolay olacaktı. Burada olduğumu kimse bilmiyordu. Aramızda neler geçtiğini kimse bilmiyordu.

Boğazım kalınlaştı ve gözlerimin arkasında basınç oluştu. Liam beni dünyada hiç kimsenin görmediği kadar görmüştü ama o güne kadar yaşadığım en hızlı, en amansız orgazmlardan birini yaşadıkten sonra ağladığıma tanık olmamıştı.

Bu adil değildi.

Ondan uzaklaştım ve doğruldum.

Kocam olmaması adil değildi ve beni boşaltmakta bu kadar iyi olması da adil değildi. Beceriksizlik yoktu, test etmek yoktu, tahmin etmek yoktu. Liam bana dokunmuştu ve tam olarak ne yapacağını biliyordu.

Daha fazlasını istemem ve bunu ondan istemem adil değildi.

Onun da gidiyor olması adil değildi.

Bir hıçkırığa karşı koydum. Zihnim darmadağındı ama bedenim daha fazlasını istiyordu.

Kıyafetlerim sehpanın üzerine yığılmıştı. Dün giydiğim tişörtü geceliğimin üzerine attım.

"Kenny, bunu konuşmalıyız."

"Şimdi olmaz Liam." Gözyaşlarımı tutamadığım için sesim sert çıkıyordu. Duygularım içimde patlayıp ilçeyi de yanımda götüreceğimden korkana kadar birikti ama hiçbirisi sözlerime sızmamıştı.

Tozluklarımı giydim. Çoraplarımın canı cehenneme. Onları çoraplarımın içine soktum.

ellerimi tuttum ve ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu. Basit bir orgazm yüzünden bacaklarım jöle gibiydi.

Basit mi? Küçümseyici bir kahkaha attım. Bu başıma gelen en karmaşık şeydi.

Gece çantamı kaldırdım ve ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

"Kenny." Sesi yumuşaktı, sanki kaçmaya hazır ürkek bir midilliymişim gibiydi. Ben de tam olarak öyleydim. Çıkacak gürültüye aldırmadan kapıyı açtım,

ve ön kapıda ayakkabılarımı aradım.

Varlığı arkamda belirdi. Beni dışarı kadar takip etmişti ama ona bakamıyordum. Bu onun buruşuk seksiliğini hayal etmeme engel değildi. Dün gece giydiği, gözlerini parlatan ve omuzlarının genişliğiyle benimle dalga gömleği muhtemelen kıvrılmamıştı. Beni izlerken elleri muhtemelen ceplerindeydi. Uzun, düz. Çok fazla burada.

Bir spor ayakkabıyı çıplak ayağıma geçirmeyi başardım. Diğeriyle boğuşarak etrafta dans ettim. Bu iş bittiğinde, kapının kolunu kavradım. "Özür dilerim."

Bir adım attığında zemin gıcırdadı. Kapıyı açtım ve verandanın merdivenlerinden aşağı indim. Arabama geldiğimde hiç duraksamadım. Çalıştırdım ve uzaklaştım. Göz ucuyla onu açık kapıya yaslanırken gördüm. Güçlü vücudu kapı çerçevesine yaslanmıştı. Tam da hayal ettiğim gibi.

Arabayı sürerken ellerim direksiyonu sıktı. eve gitmedim. Teselli bulabileceğim tek yere gittim.

Her zamanki yerime park ettim ve yılın bu zamanlarında hâlâ var olan sabah serinliğini görmezden geldim. Hedefime doğru yürürken ıslak çimenler ayakkabılarımı öptü. Beş mezar taşı içerideydi, ikisi kimsenin yoluna çıkmadan park etmeme izin veren toprak yolun parıltısından sağdaydı

Üzerinde Derek Barron yazan kırmızımsı kahverengi granit bir mezar taşıyla karşılaşana kadar durmadım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Derek." Cılız çığlığım sabahın erken saatlerindeki huzuru böldü. "Bir şey oldu."

BÖLÜM 8



Kennedy

Kanepeden uzak durmayı başardım.

Belki de kıcımı kanepeye park etmeliydim. Eve geldiğimden beri temizlik delisi olmuştum. Garajdaki hurda yığını yeniden düzenlenmişti. Yine. Sonra içeri girdim ve süpürdüm. Süpürülmesi gerekmeyen yerleri süpürdüm. Zaten temiz olan banyoyu fırçaladım. Şimdi de küçük mutfağın zemininde paspası itiyordum ve keşke üzerinde çalışabileceğim bin metrekare daha olsaydı diyordum.

Yorgunluk peşimi bırakmıyor, göz kapaklarıma yapışıp onları ağırlaştırıyordu. İlk başta, sabah erkenden kocamın mezarı başında gözyaşları içinde yaptığım itiraftan kaynaklandığını düşünmüştüm. Sonunda, dün gece fazla uyumadığımı fark ettim. Nedenini düşünmeye hazır değildim.

Liam bana bir mesaj göndermişti. Tek söylediği **hazır olduğunda lütfen beni ara.**

Onunla yüzleşmeye hazır olabilecek miydim? Bütün bunlar hakkında ne düşünüyordu? Nasıl hissediyordu?

Nasıl hissediyordum? Şehirden tekrar ayrılmadan önce onu arayacak cesaretim var mıydı?

Yapmak zorundaydım. Ondan saklanamazdım ve Eli'nin konuşma terapisine yardım edeceğime söz .

Hafta sonu olmasaydı, terapistimi arardım.

Kapı zili çaldı. Arkamı döndüm, kalbim boğazıma düğümlendi. O burada mıydı?

Paspasın sapını tezgâha dayadım ama sesli kitabı tezgâhın üzerindeki Bluetooth hoparlörden dinlemeye devam ettim ve kapıya yöneldim. Sap yerinden çıktı ve yere çarptı. Bir çığlık attım ve sıçradım. Elimi göğsüme koyarak gözlerimi devirdim. Biraz gergindim.

Kapımdaki küçük pencereden dışarı baktım. Kapımın eşiğinde iki kafa bekliyordu ve ikisi de lacivert Drillers şapkası takmamıştı.

Yaşadığım hayal kırıklığı şaşırtıcıydı. Adımımı atarken Liam olmayan iki kişiye kaşlarımı çatmamaya çalışarak kapıyı açtım.

Kadına odaklandım: benim boyumda, benim rengimde olan ama sadece bir santim vurgulanmış, ilkel bir şekilde şekillendirilmiş saçlar. "Anne?" Bakışlarımı bizden sadece birkaç santim daha uzun olan sıırım gibi adama . "Benji?"

Onları gördüğüm için mutlu olmaya çalıştım. Denedim. Ama bugün kötü bir gündü ve buraya sadece ziyarete gelmemişlerdi. Annemin ifadesi de bunu gösteriyordu. Görünüşümü incelerken gözleri parladı. Terli. Buruşuk. Dün giydiğim gömleğin altında hala gecelik gömleğim vardı ve garajda çalışmaktan tozlar tozluklarımın üzerine bulaşmıştı.

"Tek başına kalmandan ve evin başka bir şofben kazası gibi başına yıkılmasından endişe etmekten vazgeçemedim." Onları içeri davet etmeye fırsat bulamadan annem beni kucakladı. "Gelemediğimiz için çok üzgünüm. daha erken gel. Benji dün çalışmak zorundaydı."

"Dün meşguldüm," diye mırıldandım. Su ısıtıcı olayı tamamen benim yüzümden . Bodrumda su vardı ve Bruce uğrayıp kokuyu fark edene kadar bunu görmezden gelmiştim. *Kokuyu*. Benden kaynaklandığından endişelenmiştim. Sorunun bodrumdan kaynaklandığının anlaşılması, melankolinin dibine vurduğumun ilk işaretiydi. Mali durumumun gerçekliği beni yukarı çeken son şey oldu.

Beni serbest bıraktı, *meşgul olduğuna emin* bir bakış attı ve beni kendi evime götürdü. "Benji aletlerini getirdi. Liam'ın muhtemelen lavaboyu tamir ettiğini biliyorum ama musluk sızdırıyorsa muhtemelen daha fazlası vardır."

"Tamir ettim." Liam'ın yönlendirmesiyle. Liam ve onun üzerimde yükselişi, banyomun zemininde onun altında yayılmaktan hayatımda hiç olmadığı kadar utanmama neden oluşu. Liam ve bana sarılma şekli, sanki bırakmak istemediği kırılgan bir hazineymişim gibi. Liam ve Onu geride bıraktığım gibi.

Benji bizi takip etti ve kapıyı kapattı. "Thorson'ı aradın mı? Eski olan tek parça musluk değil."

Tek söylediğim "Hayır," oldu. Thorson's şehirdeki tesisat şirketi idi. Liam yüzünden ihtiyaç duymadığım bir şirket.

Sadece Liam'ın üzerine atladığım için değil, Benji'ye karşı bu kadar kaba olduğum için de suçluluk duyuyordum. Cassidy ve bana insan gibi davranırdı, annemin sevgisini kazanmak için kanka olması gereken çocuklar gibi değil. Ama aynı zamanda bana Annemin yaptığı gibi. Onunla ben Lyme tedavisine başladığımda tanışmıştı, yani hala hasta ve halsizdim. Geçen yıl boyunca beni kontrol etmek için uğradıklarında annemle birlikte olmuştu ve beri hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Yine de annem yardıma ihtiyacım olabileceğini düşündüğünde alet çantasını kaptığı gibi annemle birlikte şehri terk etmişti.

"Aç mısın?" Paspasın yanına giderek sordum. Karnım gurulduyordu. Kahvaltıyı atlamıştım. İştahım, bu sabah uğraştığım diğer tüm duygulardan sonra başını kaldırmaya cesaret edememişti.

"Yorgun görünüyorsun canım." Annem dağınık saçlarımı kabarttı. Bugün de henüz fırçalamamıştım.

"Yorgunum." Bunu itiraf etmemeliydim. Annemin duygusal ve fiziksel olarak neden yorgun olduğuma dair hiçbir fikri yoktu ve ona asla söylemeyecektim. Sırf bana biraz uykuya mal oldu diye beni Liam'dan sonsuza dek men etmeye çalışacaktı.

"Neden ? Benji ve ben markete gidip akşam yemeği için bir fikir ."

"Gece kalacak mısınız?" Lütfen hayır de. Annemi severdim ama beni boğması bu sabah karanlıkta olanları daha kolay atlatmamı sağlamayacaktı.

"Hayır. Yarın müşteri hizmetleri masasını açıyorum. Ama önce karnının doyduğundan emin olalım. Artanları dondururum."

Annem harika bir aşçıydı. Onun ve komşularımın daha sonra yemek üzere dondurulmuş sıcak yemekleri olmasaydı cenazeden sonra nasıl hayatta kalabilirdim bilmiyorum.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlen. Biz ."

Anneliğe yenik düştüm. O sadece benimle ilgilenmek istiyordu ve birdenbire ben de ilgilenilmek istedim. "Teşekkürler."

Yatak odasına doğru yürüdüm. Uyandığımda duş alırdım.

Daha duş almadın mı?

Yatağa uzandım ve komodinin üzerindeki telefonuma baktım. Liam'la konuşmak istiyordum ama bunun eskisi gibi olmasını diliyordum. Onunla aramızın ne kadar iyi olduğunu ön koltuktan görmeden, suçluluk duygusu ve şok beni ele geçirmeden önceki gibi.

Ondan sonsuza kadar kaçamazdım. Kaçmamalıydım. Nasıl hissettiğimi anlamalıydım. Onun ne düşündüğünü. O da kendini suçlu hissediyor muydu? Acıdığı için mi yapmıştı? Görev duygusuyla mı?

Tuttum seni, Kenny. Tuttum seni.

Annem ve Benji kalmıyorlardı ve Liam yarın öğleden sonra gidiyordu. Bir mesaj gönderdim.

Yarın saat 10'da parkta buluşabilir miyiz? Çocuklar oynar, biz de konuşuruz.

Vereceği cevaptan korkarak ekrana baktım. Ve **orada olacağım** mesajı çıktıktan sonra daha uzun süre baktım.

Bu iş bitmişti. Kendimi bulmak için yarına kadar vaktim vardı. Ama aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaşlığı mahvedip mahvetmediğimi öğrenmek için de yarına kadar beklemem gerekiyordu.



Liam

İŞTE ORADAYDI. Çocuklar kamyonetten inip Kenny'ye doğru koşmaya başladılar. Acele etmedim, onun güzelliğini ve çocukları nasıl kucakladığını içime çektim.

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve geniş bir kumaş saç bandı alnını çevreliyordu. Çocuklara rahatça gülümsedi ve içimdeki düğüm gevşedi, ama sadece bir kıl kadar.

Botlarım çimenlere çarptı ve adımlarımı boğdu. Biz Burada sadece onlar var. İki kadın parkın diğer tarafında çocukları oynarken kahvelerini yudumluyordu. Oyun alanında üç kişi daha saydım. Ayrıca bebek arabasındaki iki bebek de kadınlar tarafından taşınıyor.

Kenny'nin neden bu parkı seçtiğini biliyordum. Bugün şehirden ayrılıyordum ve çocuklarımdan uzak kalmak istemiyordum. Onları görebileceğimiz bir yerde oynayabilirlerdi ve bize gizlice yaklaşıp yanlılıkla ne konuştuğumuzu duyamazlardı.

Yanına bir çay koydum. Eskiden kahve içerdi ama kısa bir süre sonra bırakmıştı. Önce kahve yapma isteğinin olmadığından şüphelendim. Sonra bir şeye daha az bağımlı olmak istediğini düşündüm.

Ayağa kalktı ve ellerini antrenman pantolonunun üzerinde gezdirdi. Tayt gibiydi ama daha kısaydı ve daha parlak renkleri vardı. Gömleği de çeşit spor kıyafetiydi. Kumaş vücudunu sarıyordu. Kıvrımlarını fark etmek ve bana karşı nasıl hissettiğini hatırlamak uygun değildi ama hatırladım.

Çocuklar oyun aletlerinin yanındaki kum havuzunda bulunan kazıcı oyuncaklara doğru o doğruldu. Yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Hey."

"Hey." Bir kadının yanında hiç bu kadar gergin olmamıştım. Mesajını aldığımdan beri mümkün olduğunca dikkatimi dağıtmıştım. İş yerinde çalışıyordum.

ve çocukları balığa götürdüm.

Etrafta rastgele uçuşan kancalara takılmamaya çalışmak ve sürekli yeni yemler eklemek kadar dikkat dağıtıcı bir şey yoktu. Balıkçılık, nehir ve hayatım boyunca kaç balık yakaladığım, ne tür balıklar oldukları, sümüksü olup olmadıkları ve tatlarının güzel olup olmadığı hakkında aldığım binlerce soruyu da eklediğimde, eve vardığımızda kendi adımı hatırladığım için şanslıydım.

"Nasılsın?" diye sordum. En büyük endişem bir tür aksilik yaşamasıydı. Bir terapistte gittiğini biliyordum ve o yılın çoğunda evden çıkmadığında, bunun ne işe yaradığını merak etmiştim. Ama benimle pek konuşmadığı için başvurabileceği biri olduğu için minnettardım. Buna geri dönmek istemedim. Onun iyi olmasını istiyordum ve bu büyük bir istek gibi görünüyordu ama bizimle iyi olmasını istiyordum.

"Daha iyi." Dürüst cevabı beni şaşırttı. Piknik alanını işaret etti. Barınağın altındaki masalar. Herkesten uzakta olacaktık ama yine de oyun alanını görebilecektik.

Bir piknik masasının bankına oturduk, yan yana, dışarı bakıyorduk. Kanka gibi. Özel bir konuşma yapmak üzere olan iki insan gibi değil.

"Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim," dedi.

Omuzlarımda ağır bir hüznün vardı. Pişman olmuştu. "Bizi durdurmadığım için özür dilerim."

Bana ama gözleriyle buluşamadım. "Öyle misin?"

Sorusunda korku ve samimiyet sezdim. Yalan söyleyip evet diyebilirdim. Ona en başta yatakta olmamam gerektiğini söyle. Söyle ona. Biz sadece arkadaşız. O an nasıl olduğumuzla ilgili bir şeyler itiraf et, düşünmediğimizi.

Ama tutmakta hiç iyi olmamıştım. "Hayır, Kenny. Üzgün değilim. Gerçek şu ki..." Bu sefer ona baktım. Taze yüzündeki açık ve araştırmacı ifade beni devam etmem için cesaretlendirdi. Görmedim

Pişmanlık. "Sana karşı hissettiklerimi nasıl adlandıracağımı bilmiyorum, ama senin yatağa uzanmadan önce bir noktada sadece arkadaş aşamasını geçtim, sadece bunu inkar etmeye çalıştım."

Beni incelerken gözleri önce büyüdü, sonra daraldı ama ben devam ettim.

"Ve dürüst olacağım. Evet, kendimi bok gibi hissediyorum ve ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Çünkü sen benim en iyi arkadaşımın karısısın. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum ve bu da işleri daha da zorlaştırıyor. Çünkü asla ama asla yapmak istemediğim tek şey seni incitmek Kenny. Sen çok önemlisin."

Bakışlarımı . Eğer reddedileceksem, bunu duymak zorundaydım.

Benim de görmeme gerek yoktu. Eli, Owen'ın saçına kum döküyordu. Ona durmasını - oyun alanının karşısındaki kadınlar durmasını söylemem gerekiyormuş gibi bize bakıyorlardı - ama daha günün erken saatleriydi. Owen bu akşamki banyosuna kadar temiz kalacak gibi değildi. Bari şimdi kirlenelim.

"Onunla konuştum," dedi sessizce.

Çenemi sıktım. Evimden çıkar çıkmaz oraya gideceğini biliyordum.

Derek'e koşması beni rahatsız etmiyordu. Bu onu rahatlatıyor ve onsuz yaşamaya geçişini kolaylaştırıyordu. Ziyaretinin ve gözyaşlarının sebebinin ben olmam içimi parçaladı.

"Ona her şeyi anlattım." Ellerini birbirine doladı. "Ne söylediğimi bile hatırlamıyorum. Muhtemelen ıslak çimlerin üzerinde hıçkırığa ağlayan, rastgele itiraflarda bulunan kuduz bir karmaşa gibi görünüyordum."

"Özür dilerim."

"Ben değilim."

Ona bakmak için başımı çevirdim.

Bu sefer bakışlarımı karşılayamadı. "Ben de bir yerlerde sadece arkadaş olma noktasını geçtim. Sanırım Laney'e çıkma teklif etmenden önceydi. Bu beni *rahatsız etti*."

"Tanrım, Kenny, bilseydim yapmazdım-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sanırım ikimiz de inkâr devam ederdik." Elleri bükülmeye devam etti. "Ama şöyle bir şey var. Bok gibi hissediyorum. Sanki

yanlıştı. Kötü bir insanmışım gibi. Ama o ilk duygular sonra... Bunu tekrar yapmak istedim. Ve bu berbat bir şey."

"Hayır. Değil." Bana ne kadar boktan hissettiğini söylediği halde tekrar yapmak istediğini duymak berbat bir şeydi. Bu durumda .

"Öyle. Seksi, Genç ve Dul'da saatler geçirdikten sonra buranın benim dünyam olduğunu fark ettim. Bu benim yeni normalim. Ben olmak isteyeceğim

Birine tekrar yakınlaşacağım ve bu bana boktan hissettirecek ve çok az insanın anlayabileceği şeyler düşündürtecek." Bakışlarımla buluştuğunda gözleri sulanmıştı. "Ama biliyorum ki eğer sen bunu tekrar yapmak istiyorsan, ben de istiyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum Liam. Senden *gerçekten* hoşlanıyorum."

Bunu başka bir kadından duymak kızarmak ya da utangaç bir bakış anlamına gelebilir. Heyecanlanır ya da gerilirdim. Kenny ağlamak üzereydi. İtiraf ona çok ağır gelmişti ama yine de söylemişti. Benim için. Bunu onun için zorlaştırmamak ve daha fazla baskı yaratmamak için duygularımı basitleştirdim. "Senden gerçekten hoşlanıyorum
"

Sesimiz aşklarını itiraf eden iki okul çocuğu gibiydi ama sözlerimizin altında yatan konu ilkokuldan farklıydı. Ağırdı. Zordu. Çok çirkindi. Ama bu süreçte Kenny'nin yanında olacaksam
-ve ben istedim- bizdik.

Eli sanki uzanıp benimkini sıkacakmış gibi seğirdi. Neredeyse onun için hamle yapacaktım. Ona bir şekilde, bir yolla dokunma dürtüsü güçlüydü ama herkesin içindeydik ve çocuklar bize en yakın sallanan oyuncaklara geçmişlerdi. Eli bir gergedanın üzerindeydi, Owen'ınki ise bir aslandı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. Top onun sahasındaydı ve her zaman da öyle olacaktı. Ben sadece onunla aynı oyunda olmayı umuyordum.

"Yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek istiyorum. Eli'yi randevularına ben götüreceğim. Owen'ı da getirin ve Büyükanne Gin'e bir mola verin."

Başımı salladım. Tam olarak çıkmak ya da el ele yürümek sayılmazdı ama onu hayatımdan çıkarmayacaktım. "Teşekkür ." Tekrar gitmiş olmaktan nefret ediyordum.

çok uzun zamandır. Böyle zamanlarda evdeki varlığım yardımcı olurken paraya olan ihtiyacım sönük kalıyordu.

"Ve... ne yaparsak yapalım, aramızda kalmasını istiyorum."

"Anlıyorum." Yalan söylemiyordum. Kenny gibi bir kız bende göğsümü kabartıp ona hava atma isteği uyandırırđı. Bu şık bayan beni istiyordu. Yine de arkadaşım olduğu için çektiğı sıkıntıları biliyordum. Eğer en yakınları benim onun hayatında arkadaştan öte bir rol oynadığımı öğrenirse, daha iyileşme sürecindeyken bunun acısını çıkarırdı.

"Büyükanne Gin'i kastediyorum. Annem ve kız kardeşim. Herkesi," diye usulca ekledi.

"Kimseye söylemem." Büyükanne Gin'e söylememek zor olurdu. Konuşmak isteyeceğim tek kişi o olurdu ama bu yeni bir şeydi. Yeni bir duygu seviyesi. Kenny ve benim için yeni bir alan. Yani, evet. Çenemi kapalı tutacaktım. Parmaklarımın arkasını omzunda . Hızlı ve ihtiyatlı. "Ve Kenny, istediğın kadar ağırdan alacağız."

Gülümsemesi küçüktü ama ben bunu bir kazanç olarak saydım. Bakışları koyulaştı ve şapkamdan yüzüme, gövdemden botlarımın ucuna kadar üzerimde gezindi. "Gerçekten çok seksisin."

Sanırım hayatımda ilk kez kızardım.

Bir tek ben değildim. Yanakları pembeye boyandı. "Her zaman yakışıklı olduğunu düşünmüşümdür, ama son zamanlarda bunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Bunu sana söyleyecek kadar cesur olup olmadığımı görmekle başlayabilirim diye düşündüm."

Dudağının kenarı endişelendi. Endişe mi yoksa utanç mı? Lisede tanıdığım Kenny bu kadar cesur olmazdı. Bütün hamleleri Derek yapmıştı. Bana bir şeyler anlatmıştı ama her şeyi değil. Kenny'nin utangaç ve deneyimsiz olduğunu bilmeme yetecek kadar. Kendi lise mezuniyetine yaklaşıana kadar onu bekletmişti. O da bunu memnuniyetle yapmıştı.

Ona yalan söylememiştim. olanlardan dolayı kendimi bok gibi hissediyordum, ama bunu istediğini itiraf ettiğinde, tavrım ölçülemez bir şekilde

düzeldi. Kenny ile aramızdaki şey yüzeysel değildi. Konu ona geldiğinde oyun oynamıyordum.

"Ben de son zamanlarda seni daha çok fark ediyorum." Yana doğru eğildim. "Özellikle de kışın."

"Liam." Bana baktı. "Ciddi misin?"

"Neden şaka yapayım ki?"

"yaptığımdan değil. Gerçi bundan sonra yürüyüşe çıkacağım." At kuyruğunu savurdu. "Koşabilirim bile."

"Kennedy Lillian Barron. Dışarıda mı?" Gözlerini devirdi ama dirseğimle onu dürttüm ve devam ettim. "Annen biliyor mu?"

Lisedeyken yoga ve hafif esneme hareketleri dışında her şey annesini eklem ve sinir ağrıları konusunda endişelendiriyordu.

"Dün beni ziyaret ederek sürpriz yaptı. O ve Benji."

Sanki dün onun için yeterince zor geçmemiş gibi. "Nasıl gitti?"

"Ben uyudum. O yemek yaptı. Benji tamir edecek bir şey bulamayınca bodruma indi ve ortalığı süpürüp toz aldı."

"Çok nazikti."

"Evet. Genel olarak güzel bir ziyaret oldu."

İç çekişini duydum ama dışarı çıkmasına izin vermedim. "Ama?"

Gözlerini bana çevirirken ağzını buruşturdu. "Ama... Keşke sırf bu gelip beni ziyaret etse. Keşke bana kırılacakmışım gibi davranmayı bıraksa."

"Senin için o kadar uzun süre endişelendi ki, muhtemelen nasıl bilmiyordur. Yine de bunu kişisel algılamamak zor."

"İkisine de mutfak ve banyo zeminini değiştirmeyi planladığımı söylemedim." Sanki bu bilgi, arabasına sığdırabildiği kadar eşyayı yükleyip sirke katılmaya gittiğini düşünmelerine neden olacakmış gibi konuşuyordu.

İrkildim. Bazı ev tadilatlarının ne kadar çok iş çıkardığını gördükten sonra sirke katılmayı tercih edebilir. "Eğer işleri berbat edersen

banyo zemini, yeni bir tuvalet de kurabilirsiniz. Evimde bunu yapmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun?"

Yüzünü buruşturması çok sevimliydi. "Bu konuda yardıma ihtiyacım olabilir."

"Seni çalışırken izlemek benim için sorun değil." Ona attığım şakacı sırtış kızarıklığını geri getirdi. İçinden kahkahalar fışkırdı ve ben de kıkırdadım. Artık lavabonun altına kışını soktuğu günü düşünmekte özgürdüm ama bunu yapmaya devam edersem ayakta duramayacaktım. Parkta ereksiyon halinde dolaşmayacaktım. "Çocuklar beş dakika içinde öğle yemeğinde ne olduğunu soracaklar. Bizimle bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Gitmeden önce çocuklarla geçireceğin günü bölmek istemem."

Şaka mı yapıyordu? Onu çocuklarımla görmek hoşuma gidiyordu.

"Yapmanı istiyorum.

Yapmanı istiyorlar. Sen istiyor musun?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet. "

İçimde bir zafer rüzgârı esti -sadece öğle yemeği için değil, tüm gün boyunca bize katılacağı için. "O zaman mükemmel küçük lokantayı biliyorum."

Kıkırdadı. "Hmmm. Şehirdeki tek küçük lokanta bu olmalı. Patates kızartmalarına bayılıyorum."

Günlerdir ilk kez rahatlamıştım. Her şeyi etmemiştim. Kenny yeniden bir şeylerin parçası olmak istediğini söyledi. Kendi zamanında

Benim ve çocukların yanında her zaman bir yeri olduğunu fark ettim.

BÖLÜM 9



Kennedy

Çocukların arkasından Liam'ın evinden çıktım. Daha dün dönmüştü ve ilk çiftçi pazarı bu akşamdı. Gittiği haftalar boyunca iletişim halindeydik ama benim günlerim çok yoğundu. Sabahları yaz okulum vardı. Haftada birkaç öğleden sonra Eli'yi terapisine götürüyor, bekleme odasında Owen'a kitap okuyor ya da onu yürüyüşe çıkarıyordum.

Merkezin yanındaki bisiklet yolu.

Geceleri eski laminantları söküyordum. Terli ve kirli bir işti. Ev tadilatı projem ve sabahları işten önce ya da Owen'la yaptığım yürüyüşler arasında, kaslarım gerçekten de hiç görmediğim yerlerde ortaya çıkıyordu.

Çimlerimi biçmek için ama Bruce bir sabah ben ders verirken biçmişti. Ondan bir daha yapmamasını rica ettim, çim bakımını ve yeni kesilmiş çim kokusunu sevdiğimi de .

Yine de yapmıştı. Artık çalıştığım için ek stres yaşamadığımdan emin olmak istediğini iddia etti. Tatlı ama sinir bozucu.

Bahçemde olmanın stresini azalttığının farkında değildi. Yan komşumuz olan yerel papazlardan biri ve kocası çitin öte yanında

Eğer aynı dışarıda olsaydık. Diğer taraftaki yaşlı çift, onları son gördüğüm zamanki kadar iyi hareket etmiyordu ve karısı Ruth, saksıdaki petunyalarını dik tutmasına yardım ettikten sonra beni çay içmeye davet etmişti. Rüzgâr üç saksıyı bahçeme düşürmüştü. Bitkiler konusunda acemi olduğumu itiraf ettiğimde bana bakımı kolay çiçekler önermişti. İki yıl önce öğretmenlik yaptığım bir yedinci sınıf öğrencisi sokağın aşağısında oturuyordu ve bana ortaokul hakkında her şeyi anlatmak için durmuştu.

Dışarıda olmayı seviyordum ve bahçemde takılmak için daha fazla neden istiyordum.

Bruce çimlerle ilgili çabalarımı fark etmiş olmalı. Küçük bir çapa makinesiyle yatakları yerle bir etti ve yeniden çiçek açabilecek yıllıkları yok etti. Söğüt için yapacağını yaptığını biliyordum.

Yıllık sera alışverişinden önce, ama benim farklı planlarım vardı. Ruth burada herkesin çiçeklerini tanıyacak kadar uzun süre yaşamıştı. Onları isimlendirdi ve bana nasıl seyreleceğimi söyledi. Geçen yıl kalın olduklarını fark etmişti ama Bruce'un yardım girişimlerinden sonra tekrar büyüyeceklerinden şüpheliydim.

Kalbi doğru yerdeydi. Bu bilgi öfkemi yatıştırdı. Ama Haziran benim yeni favori ayımdı. Eskiden Aralık ayıydı. Noel ile rahatlamak, hediye vermek, Derek'ten hediye almak. Son iki Noeller acımasız geçmişti ve bu yıl için iyimser olsam da, Haziran'da her şey yolundaydı. Çimenler yeşillendi ve yağmur suları kışın kar üzerinde biriken tüm kiri temizledi.

Komşularımın bahçelerinde ve kasabada çiçekler açtı. Yeni çiçekler için bir ton para harcayacak param yoktu. Birkaç paket tohum ve Ruth'un bilgisiyle neler yapabileceğimi görmem gerektiğini tahmin ediyordum. Hayat yeniden yaşanmaya başlamıştı ve ben de bunun tadını çıkarmak istiyordum.

Birkaç dolar değerinde kır çiçeği tohumu ektikten sonra mutfak zemininde yıkıma başladım ve tüm öfkemi eski laminatlara yönelttim.

Liam'ı dükkânda kamyonetini yüklerken bulduğumda kayınvalidemle ilgili düşüncelerimi bir kenara bıraktım. "Hepsi bu kadar mı?"

Döndüğünden beri iyi arkadaş rutinimize geri dönmüştük. Günlük hayatlarımızdan ve çiftçi pazarından bahsettik ama bundan daha fazlasını yapmadık. Parktaki konuşmamız sıfırlanmamıştı ama daha fazlası için de fırsatımız olmamıştı. Beklediğim gibi bir rahatlama değildi. Bir kısmı Döşemeyle temizlediğim duygular, arkamdaki sert duvarı ve vücudumu benden daha iyi tanıyor gibi görünmesini her hatırladığımda yeniden alevlenen muhtaç arzu olabilirdi.

Bir elini bagaj kapağına koydu, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Sence orada olacak mı?"

Liam çiftçi pazarının yöneticisinin üvey kız kardeşi Isla Barron olduğunu öğrendiğinde, standı rezerve etmesi için ayak işlerini ben yapmışım. Gereksiz yere olay çıkarmanın anlamı yoktu. Tam olarak yalan söylememiştim ama Pewter Creations için irtibat kurulacak kişi olarak adımı yazmışım. Bu isme büyükannesi ve büyükbabasını onurlandırmak için karar vermişti, ama aynı zamanda sunduğu metal işçiliğinin bir oyunu olarak. Yaptığı eşyalar kalaylı değildi ama yerel halk ve daha da önemlisi üvey kız kardeşi başlangıçta bu ikisini bir araya getiremezdi.

Duyduğum kadarıyla Isla nazik bir ruha sahipmiş. Biraz şımartılmış bir prenses ama tatlı. Liam'ın mallarını satmasına engel olmayabilirdi ama Bruce ve Cameron engel olacaktı. Liam'ı temelli uzaklaştırmaya çok yaklaştırmışlardı, vazgeçmeyeceklerdi. Liam evi henüz listelememişti. Barronlar büyük olasılıkla alıcı olacakları ve Evander'ın gerçekten taşınması durumunda evi isteyecekleri için, Büyükanne Gin kıştan önce satıldığı sürece beklemesini söylemişti. Bu ona, Evander'ın taşınmasını hazmetmek için daha fazla zaman verecekti.

Hayatının çoğunda baktığı topraklarda yaşayan bir *aile*.

"Eğer öyleyse, profesyonel olacaktır. Ve eğer standınız başarılı olursa, bu onun iyi görünmesini sağlayacaktır. Her şey iyi olacak." İyi olmak zorundaydı. Bu benim fikrimdi. I

Liam'ı gereksiz bir çatışmanın içine iten kişi olmak istemedi. Belki de başka bir kasabadaki marketi denemeliydik. Ona zarar gelmemesi için fazladan zaman ve benzin parası harcamalıydık.

Şapkasını çıkarıp başını kaşdı ve kamyonetindeki yükü düşündü: bar tabureleri, traktör koltuklarından yapılmış iki ayrı tabure, sehpalara ve en sevdiğim lamba. "Teklif edecek fazla bir şeyim yok."

"Akşam pazarına sadece birkaç saat var." Ona gülümsedim. "Pewter Creations'ı göstermek için yeterli zaman."

"Şehirden kaçmak için yeterli zaman."

"Burada Barron olmayan ve bu malları satın almak isteyecek pek çok kişi var."

Şüpheli bakışı, doğru şeyi yapıp yapmadığımızı yüzüncü kez merak etmeme neden oldu. Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. Doğru olan, başkalarının onun güzel eserlerinin tadını çıkarmasına izin vermektir. Soyadının ne olduğu önemli olmamalıydı.

"Burası senin de şehrin," diye ekledim inatla. Bir süre daha.

Ağzının köşesi kalktı. "O zaman sanırım onlara babama çok benzediğimi göstermenin zamanı . Ukala ve inkâr dolu."

Bir kahkaha attım. Çocuklar koşarak dükkâna girdiler. "Yükleyin," dedi Liam onlara.

Kasabaya sinirlerim daha da geriliyordu. Çocuklar için sandviç hazırlamıştım. Liam ve ben eve geldikten sonra yemek yedik. İtiraf etmedi ama

Sinirler muhtemelen her yemeğin tadını odun gibi yapar.

Isla'yı görmedik. Yönlendirildiğimiz genç süpervizör liseyi yeni bitirmişti. Liam ona adını söylediğinde gözlerini kırptırdı. Umarım, Liam'ın o Barron olduğunu anlayamayacak kadar gençti.

Bize nereye kurulacağımızı gösterdikten sonra kamyonetini standının önüne çekti. Diğer satıcılardan üstünkörü bakışlar aldık. Haziran pazarı henüz ürünlerle dolmamıştı. Kasabadan birkaç kişiyi tanıdım. Bir standta birkaç çeşit marul ve ot olması gereken yapraklı yeşillikler vardı. Standta çalışan çiftin ilkokula giden iki çocuğu vardı ama onları sınıfta görmemiştim. Başka bir standta, çoğu keçi sütünden yapılmış çeşitli sabunlar sergilendi. Aromalı patlamış mısır standı vardı.

Hepsi organik ve bir diğeri de baldan yapılan ürünler: parlatıcılar, losyonlar ve balsamlar.

Geride durduk ve düzeneğe baktık. Sade. Abartısız. Liam gibi. Pikabını standı yanıştırılmış ve bagaj kapağını açık bırakmıştı. Diğer stantlar da aynısını yapıyordu, sadece branda çıkıntı ve duvarlar araçları gizliyordu. Bir masamız ve Liam'ın işlemler için kurduğu iPad'imiz vardı.

"İşte bu," diye mırıldandı.

Motorlar parkın etrafında vızıldıyordu. Liam'la bizim hakkımızda konuştuğumuz oyun alanının karşı tarafındaydık.

Biz.

Konuştuğumuzda, onun gitmesini düşünmedim. Tek düşünebildiğim onu kaybetmemekti. Ama taşınma planları değişmemişti. Bu bizim için ne anlama geliyordu? Kalması için yeterli miydi? Benim için Gitmek mi?

Tanıdık bir panik boğazımı tırmaladı. Evi karşılayamazsam taşınmak zorunda kalacağımı fark ettiğim zamanki gibi. O eski ev benim ilk gerçek evimdi. Annem bizi düzenli olarak başka yerlere taşımıştı ve Coal Haven evim gibi hissettiğim ilk yerdı.

Bruce ve Willow ikinci bir ebeveyn seti gibiydiler. Aynı boğucu ve zorba ama beni seviyorlardı. Eğer Evander evde olsaydı, belki de onları terk etmenin suçluluğu bu kadar ağır olmazdı. Ama fazla ileri gidiyordum. Liam ve benim kendimizi bulmak için zamanımız vardı.

İlk müşteriler geldi. Liseden bir öğretmen ve karısı. Kadın başka bir kasabada çalışıyordu. Sonraki iki saat boyunca müşteriler dolaştı, birkaçı Liam'ın çalışmalarına hayranlıkla bakmak için durdu. Birkaç kişi Liam'ı tanıdı. Birkaçı hikayesini biliyordu. Diğer birkaçı ise sanki geçimlerinin buna bağlı olduğundan korkuyormuşçasına standından uzak durdu. Eğer gazlaştırma tesisinde çalışıyorlarsa, muhtemelen çalışıyorlardı.

Charlotte Garcia durdu ve Liam ile özel bir iş hakkında görüştü. Babasına ait birkaç at nalı vardı ve bunları atmak istemiyordu.

onları dışarı çıkardı. Liam birkaç seçenek üzerinde tartıştı ve bir ateş çukurunda karar kıldılar. At nallarından nasıl bir ateş çukuru yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kız çok heyecanlandı ve tepkisinden dolayı çok heyecanlandım.

Kapanışa on dakika kala bar taburesi setini, boyadığı iki sehpayı satmıştı ve Williston'a tekrar gitmek ayrılmadan önce yapması gereken bir özel sipariş daha vardı.

Liam notlarını taradı. "Bunlar biraz zaman alacak. İyi ki evi onarmayı bitirmemeye karar vermişim. Bruce isterse yeni bir sundurmayla uğraşabilir."

Bu durumda ben Liam'ın tarafını tuttum. Eğlenmek için kaynak yaptığında ve yaptığı işi sattığında, çocukluk evini satmayı düşündüğünden çok daha fazla parlıyordu.

Eli ve Owen pikabın arkasında oynuyor, kimin en uzağa atabileceğini ve kimin çimenlerin üzerinde en fazla zıplayabileceğini görmek için çimenlerin üzerine büyük zıplayan toplar atıyorlardı. Müşteriler azalıyordu çünkü son on dakikalar akıp gidiyordu.

Liam yanıımızdaki soya mumu çiftiyle sohbet ederken bir adamın "Birini incitmeden önce ikiniz de kesin şunu" dediğini duydum.

Liam'ın konuşması kesildi ve ikimiz de kaynağını bulmak için döndük.

Derek'in cenazesinden beri görmediğim kovboy izmeli, siyah takım elbiseli, uzun boylu bir adam çocuklara baktı. Eli'nın yüzü neden başlarının belada olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi buruşmuştu ve Owen'ın gözleri adamın elindeki yarı saydam mavi topa sabitlenmişti.

Cameron Barron.

Kehribar rengi sert gözleri Liam'ın üzerine dikildi. Dudağı otomatik bir tepki verir gibi kıvrıldı ama bakışları pazarı taradı, muhtemelen karısı Naomi'nin Liam'la aynı havayı soluduğuna tanık olmasından korkuyordu.

Naomi'nin yakın olmasından korkuyordum. O kadın zehirliydi.

"William. Onların senin olduğunu bilmeliydim." Cameron'ın ağzı alaycı bir ifadeden düz bir çizgiye dönüştü. Liam'a tam adıyla hitap etmek gibi bir huyu vardı. Derek bir keresinde Liam'a nedenini sormuş, Liam da

Cameron'ın sözleri. *Annenin doğumuna koyduğu isim.*

Sertifika. Liam'ın tam adını, özellikle de soyadını kabul etmediğini ve söz hakkı olmadığını ima ediyordu.

Liam kamyonetten birkaç adım uzaklaştı ve çocukların duymaması için sesini alçalttı. "Evet, yapmalıydın ama neden yapmadığını hepimiz biliyoruz. Sözde şimdi ne yaptılar?"

Cameron topu Liam'a attı. "Bunu insanlara atıyorlardı." "Hayır," dedi Eli.

"Sadece yanından geçti. Çizmelerine çarptı." Peltek konuşması Cameron irkildi. Eli kamyonetin kasasında olmasaydı, koruyucu bir kolla onu sarardım.

"Beni görmeliydi," dedi Cameron kısa ve öz bir şekilde. "Ve topu fırlatmamalıydı."

Eli, "Owen'dı," diye karşı çıktı.

Cameron ona bakmadı. "Belki de çocuklarınıza hatalarının sorumluluğunu nasıl alacaklarını öğretmelisiniz."

Liam kaşlarını kaldırdı. "Asla yapamayan bir adam için oldukça yüksek standartlar o."

Babasının yüzü kızardı. "Sen ve senin-" Düşmanca bakışları Ben. Düşmanlığı azaldı ve gözleri büyüdü. "Kennedy mi?"

"Merhaba." Ellerimi şortumun arka ceplerine soktum, sanki bu güzel ve normal bir geceymiş ve olacıklardan en çok korktuğum şey şu anda gerçekleşmiyormuş gibi davranabilirdim.

Küçümseme geri döndü ve Liam'ı hedef aldı. "Onu bedava çocuk bakımı için kullandığını duydum."

"O benim." Ben kendimi savunmak için kelimeler ararken Liam konuştu. "Babam gibi bir kullanıcı. Güle güle. Büyükanne Gin'e selamını söylerim."

Cameron'ın gözleri seğirdi. Çocuklar sessizdi ama iki adam arasındaki düşmanlığı sezmek zor olmadı. Bütün market bize bakmasaydı şaşırırdım.

"Buraya geri gelme, William. Çöpünü başka yerde sat. Isla inşa etmek için çok çalıştı. Belaya ihtiyacı yok." Deri çizmesinin topuğu üzerinde dönerek uzaklaştı. Isla'yı pazarın uzak ucunda başka bir satıcıyla konuşurken gördüm. Bakışlarını kaldırdı, babasını gördü, yüz ifadesini okudu, sonra bizi buldu. Ağzı bir O harfi oluşturdu ve babasına doğru koştu.

Öğrenmiş ve ona söylemiş miydi? Ondan daha iyisini beklerdim ama aile pikniklerinde birine selam vermek onu tanıdığım anlamına gelmezdi.

"Kimdi o?" Owen, adamın iyi vakit geçirmesini böldüğü için öfkelenerek sordu.

"Hiç kimse." Liam iPad'inin kılıfını çevirerek kapattı ve kamyonetin kabinine fırlattı. "Yapacak daha iyi bir şeyi olmayan kaba bir adam sadece."

Satılmayan ürünleri kamyonetinin arkasına yüklemeye başladığında çenesi sabitti. Soya mumu çifti bizi izliyordu, bakışları sempati doluydu. Daha önce bilmiyorlarsa bile, Liam'ın büyük Cameron Barron için kim olduğunu anlamışlardı.

Liam'ın işi bitene kadar çocukları yükledim ve kemerlerini bağladım. Süpervizör olan bitenden habersiz etrafta dolaşıyordu. Liam kabin için ona teşekkür etti. Kalan rezervasyonlarını iptal ettiğinde şaşkınlığı gerçek gibiydi.

"Bir sorun mu vardı?" diye sordu.

"Hayır," dedi suratsızca. "Ama gelmeye devam edersem, o zaman ."

Kalan eşyaları topladık ve yola koyulduk.

"Özür dilerim," dedim sessizce.

"Sen bir şey yapmadın."

Her şeyi yapmıştım. Onu gelmesi için cesaretlendirdim. Onun yerine kendi adımı kullanmıştım. Onun adını yazmam, yüzleşmenin kamuoyuna yansımalarını engelleyebilirdi. "Böyle olmamalıydı."

"Farklı olacağını ."

Yetenekliydi. Tasarım konusunda iyi bir gözü ve petrol sahası için olmayan bir iş yapmak için gereken yaratıcılığı vardı. Barronların Liam'ın beni kullandığını düşünmesinden nefret ediyordum. O tanıdığım en cömert adamdı. Ama doğduğundan beri onu tanımayan, o ve çocukları yokmuş gibi davranan bir aile bunu zaten anlayamazdı.



Liam

Evime giderken yol sessizdi. Çocuklar bir şeylerin ters gittiğini sezmişlerdi. Kenny'nin kendini kötü hissetmesini istemedim. Suçladığım tek kişi Cameron'dı.

Baba olduktan sonra davranışları daha da tuhaflaşmıştı. Benim durumum aynı değildi ama benzerlikler vardı. Annem ona bağlanmıştı, kafasında büyük fikirler vardı. Uğruna ailesini terk edeceği şeyin kendisi olduğunu düşünmüştü.

Çiftçilikle geçinmeye çalışan bir çiftin tek çocuğu olarak annem Cameron'ın zenginliğine imrenmişti. Üçüncü nesil petrol parası. Arazi. Arazisi olan kardeşler. Soyadının statüsü nedeniyle ona verilen yüksek maaşlı bir iş. Karısının bir Lexus'u vardı. Annem Naomi olmak istemişti. Onarmak zorunda olmadığı bir ailede olmak istemişti. almadan önce on kez kıyafet değiştirirdi. Alışveriş yapmak için Minneapolis'e giden bir eş olmak istemişti. Stetson'ı doğurduğunda tüm rafineriyi onun için ışıklandıran eş.

Sonra Cameron ona gerçekten nasıl hissettiğini göstermişti. Belki de pişmanlık duyuyordu. Belki de annemle olan ilişkisi hayatının aşırı stresli bir döneminde verdiği kötü bir karardı. Ama bunu halletme şekli! Saygı duyulan en büyük olarak büyüdüğü, her istediğini elde ettiği bir hayat

başkalarının duygularına sempati duymasını sağladı-özellikle de incinmesine neden olan kişi kendisi olduğunda.

Annem gidince suçlayacak kimsesi kalmamıştı. Parmağını sokup *bak bana ne yaptırdı* diyebileceği kimse yoktu. Ama ben buralardaydım. Ve yaşlanmıştım. Daha da kötüsü, onun boyuna, yapısına ve ela gözlerimdeki aynı kahverengiye sahiptim.

Ayrıca annemin insanların ne düşündüğünü umursamama ya da en azından umursamıyormuş gibi davranma eğilimine de sahiptim. Anneannem ve dedemden de azim almıştım. Zor zamanlar geçirdiğimde, çenemi aşağıya eğdim ve ilerledim. Ama Cameron'ın parasına sahip değildim. Ve beni destekleyen büyük bir ailem de yoktu.

Çocuklarım için her şeyi yaparım. Cameron'ın yaptığı bu muydu? Çocukları Stetson ve Isla'nın duygularını korumak için mi benden bu kadar uzak duruyordu? Bir ilişkinin hiç yaşanmadığı ve anneleri ile olan evliliğinin kusursuz olduğu yanılmasını yaratıyor ve beni her gördüğünde bu yanılama annemin uçtuğu ön cam gibi paramparça mı oluyordu?

Onunla empati kurmazdım. Motivasyonu ne olursa olsun bencil bir pislikti.

Eve vardığımda dükkâna geri döndüm ve eve baktım. yere. Büyükanne Gin'in satmak istemediği mülk ve arazi. Çocuklarımın gerçek istikrarı ve koşulsuz sevgiyi deneyimledikleri ilk yer. Eli ve Owen, onları buraya taşıdığımda ve işe gidip gelmeye başladığımda iki yaşındaydılar. Ondan önce kiraladığım odaya sıkışıp kaldığımız birkaç ay boyunca benimleydiler.

Eskiden vardiyam başlamadan bir saat önce onları kreşe bırakmam gerekirdi, böylece onlar sakinleşene kadar onlarla birlikte yerde oturabilirdim. Şimdi, her zaman aynı olan bir evde paylaşacakları kendi yatak odalarına sahip olmayı seviyorlardı ve Büyükanne Gin, koşulsuz sevgi ve tutarlı disiplinin mükemmel bir karışımıydı. *Teşekkür et ve lütfen de. Dişlerinizi fırçalamadan önce yerdeki oyuncakları toplayın. Yatma zamanı her gece aynıydı.*

Coal Haven beni uzaklaştırmıştı ama çocuklarım için bir sığınak haline gelmişti. Onlar için her şeyi yapmaya gerçekten hazır mıydım?

"Ben dükkanın kapısını açayım." Kenny konsolumdan anahtarları aldı ve dışarı çıktı. Muhtemelen sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüştü. Biraz zamana ihtiyacım vardı, ama çok sakindim.

"Akşam yemeğinde ne var, baba?" Owen sordu.

"Yemek yemiştik, unuttun mu?" Evet, akşam bana da o kadar uzun gelmişti. "Ama ben boşaltmayı bitirdikten sonra bir şeyler atıştırabilirsin."

İkisi de arabadan inip eve doğru koştular. Dükkânın kapısı pikabın kadar açıldıktan sonra geri çekilmeyi bitirdim. Bu gece içeride bırakacaktım.

Ben çıkmadan Kenny bagaj kapağını indirmişti. "Bu lambanın satılmadığına inanamıyorum. Gerçekten muhteşem."

Daha önce beğenmişim ama Kenny yarı saydam bir krem almıştı. abajur, lambanın kıvrımının merkez haline gelmesini sağladı.

Daha önce yüklediğime pişman olmuşum ve ilgilenen müşteriler çekip gittiğinde rahatlamışım. "Çünkü bu senin."

Parmakları gölgelikte dans ederken gülümsedi. Bana baktı ve bir an duraksadı. "Sen ciddi misin?"

"Tabii ki."

"Bunu alamam. Onu satıp Büyükanne Gin fonuna koyabilirsin." "Ve eğer büyükanne Gin, ona para biriktirmek için elli dolara sattığımı öğrenirse gerçekten hoşuna ? Başımı belaya mı sokmak istiyorsun?"

"Liam, ben..." Lambaya baktı, kaşları çatıldı. "Bu eve getirdiğim ve sadece bana ait olan ilk şey."

Asla onun ve Derek'in olmayacaktı. Sadece onun olacaktı. Derek öldüğünden beri yiyecek ve ihtiyaçlarından başka bir şey almamıştı. Musluk ev içindi. Evdeki tüm iyileştirmeler daha çok etkinlikle ilgiliydi ve onarımlar için kullandığı yeni malzemelerden çok daha fazlasıydı.

"Siz eve götürmeye hazır olana kadar onu tutabilirim," diye teklif ettim.

Lambaya sarıldı, gölgesi kafasına doğru eğildi. "Hayır. Vakit geldi. Daha yeni iç çamaşırı bile almadım." Pembe yanaklarını kızarttı. "TMI. Bunu arabama koyayım. Hemen dönerim."

O dönene kadar boşaltmayı bitirmiştim.

Bana yaklaşırken ellerini birbirine doladı. "Daha önce özür dilediğimi biliyorum ama bu gece için çok özür dilerim."

"Bana böyle davrandıkları için asla başkalarını suçlamayacağım, Kenny." "Biliyorum, ama-"

Parmaklarımı onun yumuşak dudaklarına koydum. Henüz öpüşmemiştik ama her gece bunun hayalini . "Hayır, ben bir karar verdim. "Hayır, bir karar verdim.

Evlerinden çocukları. Büyükanne Gin ile konuşacağım. Sonra bankaya ve uzun uzun konuşacağım. Sonra da okulu arayacağım."

Büyük kahverengi gözlerini kırıştırdı. Kararımdan çok emindim ama onun tepkisi benim için her şey demekti. Evet, ben de onun için kalmak istiyordum. Değer verdiğim herkesten uzakta, farklı bir kasabada çalışarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Coal Haven yakınlarında ama Cameron'ın ulaşamayacağı bir yerde bir iş olmalıydı.

O kadar uzun süre cevap vermedi ki, sinirlerim düğümlendi. "Ne düşünüyorsun? Cidden mi? Sence çocuklar benim tekrar yaşayacaklar mı? Bu kararın aptalca ve düşüncesizce olduğunu ve belki de sadece babamı kızdırmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun? Bana doğruyu söyle, Kenny."

Kollarını boynuma doladı ve başımı kendine doğru çekti. Bunu hayal mi ediyordum?

Dudaklarımız birbirine değdi, önce çekingen bir şekilde, sonra baskıyı arttırdı. Durmasından çok korktuğum için onun önderliğine izin verdim. Ta ki benim için açılana kadar. Tadının nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu. Ağzını yaladım ve o da ürkek bir şekilde dilimi karşıladı, sanki keşfediyormuş gibi okşadı. Belini kavradım, mümkün olduğunca çok yerine dokunmak için parmaklarımı açtım. Ellerimin altında yemyeşil bir et. Benimkinde sıcak bir ağız.

Çok geçmeden geri çekildi, kapüşonlu gözlerinden bana bakıyordu, göz bebekleri anlamsızdı.

"Bu beni için miydi?" Sesim boğuklaşarak sordum. Vücudum tepeden tırnağa kaya gibi sertti. Bu kadın beni en iyi şekilde sarmıştı. "Bunun berbat bir karar olduğunu söyleme şeklin bu muydu?"

Kırmızı dudaklarını beyaz dişlerinin arasından çekti. "Seni öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim ve Coal Haven'da kalmanı kutlamanın bunu öğrenmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Yüzüme yavaşça bir sırtıma yayıldı. Muhtemelen baş döndürücü bir palyaço gibi görünüyordum. "Ve? Beni öpmek nasıldı?"

Dişlerini tekrar alt dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Demek istediğim, emin olmadan önce daha fazla deney yapmam gerektiğini düşünüyorum ve birlikte daha fazla zaman gibi görünüyor."

İçimden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. Başımı eğerek onu kendime yaklaştırıyordum ki kapı çarptı.

Ayrıldık.

Bacaklarımın arkası tampona çarptı. "Bir şeyler atıştırmak için bekliyorlar." "Sonra o zaman?" diye sordu, neredeyse utanarak.

"Söz veriyorum." Bok gibi biteceğini düşündüğüm bir gün, tüm doğru nedenlerden dolayı asla unutamayacağım bir güne dönüşmüştü.

BÖLÜM 10



Kennedy

Kapı çalındığında mutfak zeminindeki yıkımın son kalıntılarını süpürüyordum.

Liam bu kadar erken geleceğinden bahsetmemiştir. Büyükanne Gin'le uzun uzun konuşacak, sonra da gelirini ve bölgede hangi işlerin mevcut olduğunu iyice gözden geçirecekti. Dün gece çocuklar yattıktan sonra Coal Haven ve çevresindeki kasabalarda kaynakçıların çalışabileceği tüm yerler hakkında beyin fırtınası yapmıştık. Çocukları okula kaydettirmesi için ona bilgi verdim. Ve öpüştük. Hem de çok. Vücudum daha fazlasını istiyordu.

Belki de zihinsel olarak hazırdım ama Liam için bir *gün* olmuştu ve benim onunla seks yapmama vereceğim tepkiyle uğraşmasına gerek yoktu.

Kapı yine çaldı. Parayı yönetmek ve yatırım yapmakla ilgili sesli kitabımı çalıştırmaya devam ettim. Bütçe tutmayı bilmeme gerek yoktu.

Ben ve bütçem oldukça samimi olmuştuk. Eğer bu bölümün bir kısmını kaçırdıysam, sorun değildi. Kapıya doğru yürürken zemine hayranlıkla baktım. Alt zemine kadar temizlenmişti ve tertemizdi. Laminantı sökmüş ve altındaki iğrenç dolguyu çıkarmıştım.

Kapıyı açtım ve gülümsedim, diğer tarafta Liam'ın olmadığını görünce kendimi tutmayı başardım. Bilmeliydim. Liam'ı getirdiğinde her çocuk sırayla kapıyı çalmak ya da zili çalmak zorundaydı. "Bruce, merhaba. Seni buraya getiren nedir?"

Cumartesi günüydü. Cameron'a Liam'ın etrafında takıldığımı kardeşine söylemesi için bir gün verdim ve işte Bruce buradaydı.

"Kardeşimle konuştum ve senin için endişeleniyoruz."

Gözlerimi devirmekten kaçındım ama içimi bir endişe kapladı. "Neden? Ben gerçekten iyiyim." Her sabah uyandığımda günü nasıl geçireceğimi düşünmüyordum. Dahası, üretkendim. Umutluydum. Bir daha asla olamayacağımı düşündüğüm kadar mutluydum.

"Liam'ın nasıl biri biliyoruz."

Başımı eğdim, cehaletini görememesine şaşırmıştım. "Sen biliyor musun?"

Bruce'un bakışları omzumun üzerinden geçti. "İçeri girebilir miyim?"

Gözlerindeki babacan endişe hayır demeyi zorlaştırıyordu. Babamın adını ve kızdığı nafakayı ödemenin ötesinde benimle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyordum. Benji tam olarak baba figürü değildi ama annemi sevdiği için bana destek olan bir adamdı.

Bruce içeri girdi, ben de kapıyı kapattım. Zemine baktı. Yeniden şekillendirmeme müdahale etmesini nasıl engelleyebilirdim?

Ellerimi birbirine doladım. Bu benim şu anki gurur ve sevincimdi. Yatağa yorgun ve bitkin ama başarmış olmanın verdiği bir hisle girdim. Döşemeyi planladığım yeni ahşap kaplamalar garajda istiflenmişti. Kurulum yeterince basit görünüyordu ve bu hafta sonu öğrenmeyi planlıyordum.

"Bu nedir?" diye sordu.

Telefonumu tezgâhın üzerine koyduğum yere gittim ve sesli kitabı kapattım. "Bazı güncellemeler yapıyorum. Burası şimdiden daha aydınlık, sence de öyle değil mi?"

"Bunu sen mi yapıyorsun?" Şaşkınlık beklenmedik değildi ama dehşete düşmüştü.

Başımı salladım ve alyansımın olduğu yeri bükmeye gittim. Tekrar takmamıştım ama hâlâ her gün siyah kadife mücevher kutusunda duran yüzüğüme bakıyordum. Çıplak yeri diğer elimle kapattım. İstemiyordum Bruce, ben hâlâ onsuz yaşamaya alışmaya çalışırken bunu fark etti. "Eğlenceliydi." Tesisatla uğraşmaktan daha eğlenceliydi. Su baskını konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Ağzı bir çizgi halinde gerildi. "İşte ben de bundan . O çocuk onun için çalışmanı istiyor, hem de bedava, ama bunu yapmana yardım edemez."

"İhtiyacım olduğunda yardım ediyor." Bu ifadenin son kısmını vurguladım.

Bruce kaşlarını kaldırdı. Derek'in detay vermeme istediğinde yaptığı bir hareketti bu. Onunlayken bunu sevimli bulurdum. Babasıyla ise çıldırtıcı bir hal almıştı. Neden açıklamak zorundaydım ki?

Ama ben aradım. "Herhangi bir sorum olduğunda onu arıyorum. Yardım etmekten mutluluk duyar. Bunu yapmak istiyorum."

"Yine de bunu tek başına yapmana gerek yok."

"Şey"- hafif bir tonda konuştum- "Birinin gelip yönetimi devralmasını istemiyorum."

Bakışları hüzünlü bir dokunuştan daha fazlasıyla yumuşadı. Oh, kahretsin. Onu kötü hissettirdim. "Bu gece yağmur yağacakmış. Biçmene yardım edemeyeceğime emin misin?"

Sesindeki özlem, inatçılığı sökü� aldı. Çimlerle ilgilenmek onun başa çıkma yöntemi. "Sen biçmeye ne dersin, ben de döşemeye devam edeyim? Videolar izliyordum ve öğrendiklerimi denemek için heyecanlıyım."

Yüz ifadesinden bir rahatlama ifadesi geçti. Bakışları yere takıldı ve görüşünü engellemek için yana kaymak istedim. Bu sadece bir zemindi ama başarma duygusu beni uçuruyordu. Eve girip tertemiz bir zemin görmek ve bunu başardığımı bilmek için sabırsızlanıyordum.

Yüz ifadesi kararlılıkla sertleşti ve ben ne hakkında olduğunu bilmekten korktum. "Willow'a daha sonra evde olacağımı söyleyebilirim."

Bir sonraki bölümden kaçınmak istiyordum ama bütün gün evde de olmayacaktım. "Aslında sadece duş alacaktım ve sonra dışarı çıkacaktım." Gerisini söylemek için kendimi zorladım. Hayatımla ilgili her şeyi saklamak zorunda olmamalıydım. "Liam ve çocuklarla. Beni balığa götürüyorlar." Sadece hayatıma devam etmek gibi muazzam bir adım attığım ve Liam'la birlikte olduğum kısmı saklamıştım.

"O etrafta dolanırken çocukların kendilerine zarar vermesini engellemeni istiyor." Ses tonu gerçekçiydi.

İç çekişimi sesimden uzak tutamadım. "O iyi bir baba, Bruce." *Kendisinden daha iyi* ifadesini kullanmadım.

Bruce . "Onları yetiştiren Ginny."

"Yardım etmek, birinin her şeyi yapması anlamına gelmez." İpucu, ipucu.

Bruce düz bir bakış attı. "Ginny'nin her şeyi yapmadığını düşünmem için burada olması gerekirdi."

Nadir bir meydan okuma anı omurgamı dikleştirdi. "O zaman doğum koşullarının buralarda bir iş bulmasını engellemesi çok kötü."

"Bu hiçbir zaman Kennedy'nin doğumuyla ilgili olmadı. Bu onun kendini nasıl idare ettiğiyle ilgili." Ağzımı açtım ama elini kaldırdı ve o nazik Altı yaşında değil de yirmi altı yaşında olduğumu iki kez kontrol etmek zorunda kaldığım bir ifade oluştu. "O artık bir yetişkin, evet. Ama aynı zamanda bekâr bir baba. Annesini kovdu ve çocuklarını büyükannesine büyüttürüyor. Gençken iş aramaya gelince, kimse ahırını yakan kaynakçıyı işe almak istemedi."

"O bir-"

"Kennedy." Bu yatıştırıcı ton, varlığından haberdar olmadığım bir ateşi tutuşturdu ama bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. "Oğlum yüzünden böyle düşündüğünü biliyorum. Bunun sorumluluğunu alıyorum."

Liam'ın büyükbabasının suçlanmasını istemediğini biliyorum ama bu onun suçu değildi.

İnsanlar iki ile ikiyi bir araya beşi buldular. "Bruce-" "Derek'in o çocuk söz konusu olduğunda bir mil genişliğinde bir kör noktası vardı. Eminim çünkü biz katıydık ve Pewter'lar değildi." Neredeyse gülecektim. Büyükanne Gin'i tanıyıp da onun kolay lokma olduğunu nasıl düşünebilirdi? "Ama seni Liam gibi bir adamın neden olabileceği baş ağrısından kurtarmak istiyorum. Yeterince şey yaşadın."

Bu konuşmayı yeterince yaşamıştım. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Liam'ın bana destek olmaktan başka bir şey yapmadığını tekrarlamak üzereydim ki Bruce ne yaptığımı fark etti.

"Kahretsin, Kennedy, özür dilerim." Bruce bir elini kırışan saçlarının arasından geçirdi, yüz ifadesi perişandı. "Seni üzmemiştim. Sadece sen zarar görseydin ve ben hiçbir şey yapmasaydım kendimi asla affetmezdim.

Derek etrafta olmadan, sadece-" Boğuk bir ses çıkardı ve gözleri buğulandı.

Enerji ve iyimserlikle uyanmıştım. Şimdi yorgundum ve Bruce'un kendini daha kötü hissetmesine neden olmak istemiyordum ama gitmesini de istiyordum. Bunu başarmanın en hızlı yolu, buraya yapmak için geldiği şeyi yapmasına izin vermek olacaktı. "Çimleri hallettiğin için teşekkürler. Temizlenmem ve belki biraz uzanmam gerekiyor."

Beyaz yalanı söylediğime pişman olmuşum ama dinlendiğimi hemen giderdi.

"Çabucak halledeceğim. Sen uzan," dedi babacan bir ses tonuyla. Bruce biraz zorba, biraz eski kafalı ve Cameron'ın talepleri söz konusu olduğunda fazla düşüncesiz olabilirdi, ama o sahip olduğum babaya en yakın şeydi.

"Teşekkürler Bruce. Willow'a selam söyle."

Durduğunda kapıya doğru gidiyordu. "Seni akşam yemeğine davet etmek istiyor. İyi bir gece ne zaman?"

Annemle ilişkimde eksik olduğunu fark ettiğim şey buydu. Basit bir davet. "Çarşambaya ne dersin?"

"Çarşamba o . Biraz dinlenin."

Liam'a mesaj atmak ve Bruce'a ortalığı toparlaması için zaman tanımak amacıyla bir saat erteleyip erteleyemeyeceğimizi sormak için yatak odasına gittim. Konu Bruce'un Liam hakkındaki düşüncelerine gelince, sonsuza dek aynı fikirde olmamayı kabul edemezdik ama Bruce'un kederi hâlâ bu kadar şiddetliken tartışmaya .



Liam

Suyun kıyıya doğru yavaşça vuruşu iliklerime kadar işledi ve gergin kaslarımı gevşetti. Bizi Sakakawea Gölü'nün kenarındaki Hazen Koyu'ndaki kamp alanlarının etrafında gezdirmiştım. Balık tutma alanımızı, çocukların oynayabileceği ve ara sıra midye kabuğu bulabileceği kadar kumun ve tırmanabilecekleri büyük kayaların olduğu, ancak inişlerin olmadığı bir yere kurduk. Su sığıdı, bu yüzden oltalarını izlemekten sıkıldıklarında kenarda yürüyebiliyorlardı. Küçük topaçlar gibiydiler, bir noktadan diğerine dönüyorlardı. Kenny katlanabilir bir kamp sandalyesinde Owen için olta tutuyordu. Ben de buraya geldiğimizden beri üçüncü kez Eli'nin oltasına kanca takıyordum. Olta sağlamlaşınca atmasına yardım ettim, sonra Owen'ın solucan aradığı yere koştu.

Kenny' yanına çömeldim, bakışlarım çıplak bacaklarının saten teninde gezindi. "Eli'nin randevusu Perşembe günü saat ikide, değil mi?"

"Evet. Benim de ister misin?"

Ağzımın köşesi kalktı. "Hayır demeyeceğim ama bunun kendi başıma yapamayacağımı düşünmemle bir ilgisi yok."

"Biliyorum." Utangaç gülümsemesi benimle sırf bu yüzden gitmek istediğini doğruluyordu. Hayatımda hiçbir zaman bir kadın için yapış yapış olmamıştım, ama işte buradaydım, içim pelteye dönmüştü, taşaklarımı gümüş bir tepside teslim etmeye hazırdım.

Güneş bir bulutun arkasından dışarı baktı. Koyu kahverengi gözleri parladı ve saçlarına altın rengi röfleler yayıldı. Kollarının üst kısımları dışında tişört kadar bir yer kaplayan bir atlet giymişti. Parmaklarım etini okşamak için kıpırdandı ama çocuklar yakındaydı.

Eğer samimiyetimizi saklamasaydık, ne yapardım? Uzun süreli flört konusunda pek deneyimim yoktu. Payton'la geçirdiğim zaman drama dolu bir hız treniydi ve sevişmediğimiz zamanlarda barda çok takılırdık. Film izlemek ve balığa çıkmak bir kadınla ulaşamadığım bir samimiyet seviyesiydi. Bundan zevk alıyordum ve daha fazlasını istiyordum. Ama ona özel olarak dokunmakla yetinmek zorundaydım. Kenny, bizi öğrenirlerse başkalarının duygularıyla uğraşmak istemiyordu ama ben de ilişkimizin istikrarını bozmak istemiyordum.

Çocuklar sonunda Kenny'nin hayatımızdaki rolünü kafalarını karıştırarak bulmuşlardı.

Bu, ona özel olarak dokunmak istediğim tüm yolları düşünmediğim anlamına gelmiyordu.

Bir öpücük çalmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce yanındaki sandalyeye oturdum. Eli'nin oltasını yavaşça sardım ve onun dudaklarının benimkilerin altında nasıl teslimiyetçi olduğunu unutmaya çalıştım. Oltayı atarken Eli'in şansını kaçırdığı için üzülmesini dert etmedim. Kamyonetini çıkarmıştı ve Owen büyük bir kayanın etrafında yarış pisti yapıyordu. Önümüzdeki yirmi dakika içinde tekrar balık tutmakla ilgilenebilirler ama oyuncak kamyon için bir toprak atlama pisti yapmak şu anda daha önemliydi.

"Zeminin fotoğrafını çektin mi?" diye sordum. Soru sormak için araması ihtimaline karşı telefonumu hazırlamıştım. Aramadı. Neredeyse sadece sesini duymak için onu arayacaktım ama hayatındaki başka bir ezici güç gibi görünmek istemedim.

"Hayır, unutmuşum." Owen'ın oltasını başladı, bakışları sudaki salyangozdaydı. "Bruce uğradı."

Başımı salladım, çenemi zorlayarak ayırmadan önce dişlerimi birbirine geçirdim. "Bir saat gecikme mi?"

"Biçmek için ısrar etti. Yarın yaptığım da bir antrenman yapmayı umuyordum."

"Bunu ona sen mi söyledin?"

"Egzersiz kısmı değil. Bu gece yağmur yağacağını söyledi, sonra mutfağı gördü ve yer döşemesini yapacağını söyledi. Ben de ona başımın ağrıdığını ve uzanmam gerektiğini söyledim."

Kenny onun için en iyisini düşünmek istiyordu ama ben inatçılığımı sadece annemden almıyordum. "Yarın zemini yapmak için geri gelecek."

"Bundan şüpheliyim." Gözlerini kısarak bana baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kancanın kıyıdaki çakıl taşlarına ve yabancı otlara takılmasını önlemek için oltayı yukarı doğru salladım. "Seninle gerektiğini düşünüyor. Eminim bu sayede Derek konusunda kendini suçlu hissetmiyordur."

"Bunun bir parçası olduğuna katılıyorum ama o ve Willow beni aileye kabul etti. Onun kızı gibiyim." Sopayı yere bıraktı ve sandalyeye yığıldı.

"Willow anneme çok benziyor. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ama Bruce'la... Bilmiyorum. Şikayet ettiğim için bile kendimi kötü hissediyorum. O kadar çok şey yaptı ki."

"Sakin ol, Kenny. Benim, unuttun mu? Barron gibi bir babaya, hatta bir baba figürüne sahip olmak kolay değil." yakın duruyorduk, başlarımız içeri eğikti ve bunun çocukların bizi duymasını engellemekle bir ilgisi yoktu. Ona yakın olmak istememe engel olamıyordum. "Evander mezun olduktan sonra bir nedenle evi terk etti ve Derek her zaman babasının çiftliğine başına geçmesi için ona yaptığı baskıdan şikayet ederdi."

Derek, Kenny'yi ailesiyle arasına mesafe koymak için bir bahane olarak kullandığı gibi, Kenny de Derek'i annesinin yetişkinliğinde helikopter anne olmasını engellemek için kullanmıştı. Aşk ilişkilerindeki en büyük motivasyon kaynağıydı ama her ikisi de kendi mutluluk versiyonlarına sahip çıkmak istemişlerdi. Bunu yaptıklarını görmek beni çok mutlu etmişti. Fakat Derek ve Bruce arasındaki sorunlar çözülmemişti ve Bruce en iyi yaptığı şeyi yapmaya çalışacaktı - sevdiklerini kontrol etmek.

Parmaklarını kolumda gezdirdi. İçimde inleme isteği uyandıran masum bir dokunuş. Bakışlarına karşılık verdim, onun ihtiyacı benimkini yansıtıyordu. "Kayınvalidem hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Büyükanne Gin'le konuşman nasıl geçti?"

"Kafama vurup Coal Haven'da mutlu bir yaşam sürmeye ailemin geri kalanı kadar hakkım olduğunu anlamamın neden bu kadar uzun sürdüğünü sorması dışında her şey yolunda gitti." Kenny ile alaycı bir gülümsemeyi paylaştım, sıcaklık ve kabul için minnettarım. Bu dünyada en çok değer verdiğim iki insan

Dünya kalmamı istiyordu. "Fikrimi neyin değiştirdiğini sordu."

"Ona çiftçi pazarından bahsettin mi?" Kenny sordu, görünüşe göre onun motivasyonumun bir parçası olduğundan habersizdi. de kalacaktı. Aramızdaki bu şey çok yeniydi, onu korkutmak istemiyordum.

"Evet. Ona babam yüzünden hayatımı yeniden düzenlediğimi ve çocuklarımın da aynı şeyi yapmak zorunda kalmaması gerektiğini fark ettiğimi söyledim."

"Seninle gurur duyuyorum Liam."

neredeyse kabarıyordu. Ama sesimi alçaltarak mırıldandım. "Ve beni gerçekten seksi buluyorsun, değil mi?"

Güldü, başını arkaya eğdi, ince boynunu kemirebilmeyi dilememe neden oldu. "Flaş haber: çoğu kadın seni seksi buluyor. Ama evet, ben buluyorum."

"Güzel. Çünkü çok seksisin."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ben-"

Onu ateşli bir bakışla susturdum. Dudağını ısırıldı. Owen koşarak geldi. "Bir şey yakaladım mı Kenny?"

Bakışlarını oğluma çevirdiğinde yanakları kızarmıştı. "Henüz değil. Tekrar atalım mı?"

Ne demek istediğimi daha sonra kanıtlamamı istediğini belirten bir bakış daha attı. Tam olarak bunu yapacağım.

BÖLÜM 11



Kennedy

Liam çocukları yatağa yatırırken ben kanepede kaldım. Her birine sarıldım. Genelde onları yatağa yatırmayı ve kurnaz zihinlerinin gece için yavaşlamasına tanık olmayı severdim ama geçen gece yardım etmişim. Bunu çok sık yaparsam, Liam ve benim yanıtlamaya hazır olmadığımız sorular sormaya başlayabilirlerdi. Bunun yerine nane parçacıklı dondurma kaselerimizi mutfığa götürüp bulaşık makinesini doldurduktan sonra oturma odasında gergin bir randevu gibi bekledim.

O aşağı inerken merdivenler gıcırdadı. Bakışları bana takıldığında kıkırdadı. "İlk hikaye bittiğinde ikisi de uyuyordu. Sanırım her gün balığa çıkmamız gerekecek."

"Oyuncak kamyonlarıyla saatlerce sahilde bir aşağı bir yukarı koşturmaktan çok balık tutmak olduğunu sanmıyorum."

Liam ve ben oltaları bırakmıştık, sadece bir çocuk gelip olta atmak istediğinde suya olta atıyorduk. Eli bana balık fileto etmeyi öğretemedikleri için hayal kırıklığına uğramıştı ama yemeğimin bağırsaklarının neye benzediğini bilmemekte bir sorun görmüyordum.

Liam yanımdaki kanepeye uzandı. Kitapları karıştırmaya devam ettim. vücudundan yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyordum. Bacaklarımı yana kıvrılabileceğim ve ayaklarımı ona yaklaştırabileceğim kadar yakın oturması farklı bir samimiyetti. Onu tekrar öpme düşüncesi karnımın guruldamasına neden oldu ama sarılmak da sinirlerimi ateşledi.

"Ne izlemek istersin?" Rahat olmaya çalışarak daha fazla seçeneğe tıkladım. Bu benim dokunma ve seks sularını test etmem değildi. Bu bizim bir çift olmamızdı. Bu benim başka bir ilişkiye çok hızlı mı yoksa çok yavaş mı ilerlediğimi merak etmemdi.

Ekranı odaklandım, aksiyon filmleri arasında gezindim. Korku filmler kesinlikle hayırdı. Çok sayıda genç yetişkin dizisi seçeneği vardı ama Liam bunlarla ilgilenmezdi. Romantizmden uzak durdum. Kendime ait bir havam vardı.

"Seni yatak odasına götürüp sevişmek istiyorum." Şaşkınlığım bakışlar ona kaydı. Göz ucuyla bana baktı ve kaşlarını çattı. Şaka yapmıyordu. "Baskı yok, Kenny."

Vücuduma sıcaklık dolmuştu ama *yatak odası* kelimesiyle birlikte kaçış tepkilerim de devreye girmişti. Daha fazlası için hazır olduğumu düşünmüştüm ama ayak parmaklarımın onun güçlü kalçasının altına sıkışması sayesinde belirsiz bir bölgeye geri dönmüştüm. Liam'la seks yapmak, yeni bir bölgede gezindiğim anlamına geliyordu ve o da beni desteklemek için yanımdaydı. Arkadaşlık statüsünün ötesine geçmekten bahsetmiştik ve el sıkışmanın ötesinde şeyler yapmıştık ama bu ilişki beklediğimden daha hızlı geliyordu. Zihnim buna ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Alt dudağımı yaladım. İkimiz de benim onun evinden kaçışının tekrarlanmasını istemiyorduk. "Daha fazlası için hazır olmak istiyorum ama daha fazlası için hazır olduğumdan emin değilim. her şey." Seks hayatımda hiç sıradan olmamıştı ve aramızdaki bu şey yüzeyselden başka bir şey değildi. Her şeyim aynı sayfada olmadığı için bunu mahvetmek istemiyordum.

"Sadece senin rahat ettiğin şeyleri yapıyoruz." Elini baldırıma attı ve bedenim gece gökyüzü gibi aydınlandı. "Bir gösteri izleyebiliriz

"

Bir dizi izlemekle Liam'la öpüşmek arasında seçim yapmak çok saçmaydı. Ona sarılmayı kim istemezdi ki? Yine de ona televizyonda ikimizin de hoşuna gidecek bir şeyler bulabileceğimi söylemek istedim.

Bana zaman verdi. İçimdeki mücadele muhtemelen yüzüme ve gözlerime yansıyor ama o geri adım atmadı. Hayal kırıklığına uğramadı ve bana unutmamı söylemedi. Bekledi ve başka bir öpüşme seansı ya da sadece ekranla dolu bir gece ile iyi olacağını söyleyebilirim.

Ben olsam olmazdım. Bu basit nokta konusunda nettim. Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

Dolgun dudaklarının üzerinden bir gülümseme hayaleti geçti -benim dudaklarımda olmasını istediğim dudaklar.

Onu misafir odasına götürürken nefes almakta zorlandım. Bu oda tarafsız bir zemin haline gelmişti. Evim duygu yüklüydü. Yatağı, kaldırmaya hazır olduğumdan daha fazla yakınlık vaat ediyordu. Misafir odası onun gibi kokmuyordu. Yatak yapılmıştı ve onun güçlü vücudu yüzünden buruşmamıştı. Giysileri şifonyerin üzerinde durmuyor ya da çamaşırhanede yığılı değildi.

Yatağa birkaç adım kala durdum ve o da kapıyı arkamızdan kapattı.

Beni kucağına çekti, ama her zaman yaptığı gibi Yavaşça. Üzerimize gölgeler düşüyor, bana saklanabileceğim bir alan ve bu ana alışmam için zaman veriyordu. Başını eğdi ve ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi.

Yumuşak, biraz da sert. Dudaklarım aralandı. O dudakları yıllarca izlemiştim: gülümseme, kaş çatma, şaka, disiplin. Bu dokunuş ayak parmaklarıma kadar karıncalanmalar gönderdi. Başımı kaldırdım ve onun hafif baskısına daha büyük bir güçle karşılık verdim. Sıcak ve güvenliydi ve o an için benim olmuştu.

Kollarımı geniş omuzlarına dolayarak onu cesaretlendirdim. Daha fazla. Daha hızlı. Daha sert. Her talebime karşılık verdi, dilim onunkiyle geçici olarak dans edene kadar dudaklarımı birbirinden ayırdı. Her hareketi kasıtlı olarak yapıyor, daha ileri gitmemi bekliyordu.

Vücudum elektrikle doldu. Başımı eğdim, onu daha derine çektim. Nefesindeki naneli dondurmanın tadına baktım. Sıcaklığını içime çektim.

Vücudum. Beni tutmak için onun gücüne güvendim.

Hareket ettiğinde, ben de onunla gitmeye hazırdım. Beni yatağa doğru götürdü.

Güçlü elleri beni belimden kavradı ve kaldırdı. Benim

Bu sürpriz, öpücüğün durmasını engellemek için bacaklarımı onun beline dolamama engel olmadı.

Bizi arkaya yatırırken ona sarıldım. Yatağın içinde rahatlaması için onu bırakmadım. Bırakamıyordum ama az önceki kolay uyumluluk azalıyordu. Alışmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ağırılığı , üstümdeydi ama yine de beni destekliyordu. Gerginlik bedenimden dışarı sızana kadar baskının çoğunu uzak tuttu, sonra ağırlığını üzerime hafifletti.

Kot pantolonu aramıza giren ereksiyonu engelledi ama benim farkındalık uzunluğuna, kalınlığına, ne kadar sert olduğuna odaklandı. Benim için. Bacaklarım onun etrafındayken, onu kucakladım, yakında bir gün bunu kıyafet olmadan yapacağımız fikrine alışmaya başladım. Vücudum tepki verdi ve sert çıkıntıya karşı sallandım.

Bir hırıltı onu terk etti ve öpücüğünün şiddeti arttı ve pelvisinin sallanışıyla eşleşti. Duygu beni alıp götürdü. Bacaklarımı çözdüm. topuklarımı yatağa bastırıp kaldıraç olarak kullanıyorum. İhtiyaç arzusunun üstüne yığılmış, taleple sarılmıştı. Kıvrandım. İnledim.

Öpücüğü geri çekti ve "Daha fazlasına ihtiyacın var mı Kenny?" diye mırıldandı. "Evet," diye yalvardım, çok ileri gitmeyeceğine güveniyordum.

Boynumdan aşağı inen bir yolu öperken eli bel bandıma indi. Daha hızlı gitmesi için onu zorlayarak ayağa kalktım. Kot şortumu çıkarması için aramıza mesafe koymasından nefret ediyordum ama sıcak parmakları bana bastırduğunda zevk içinde kayboldum. Onun dokunuşundan başka bir şey bilmiyordum. Boynumdaki sıcak dudakları. Usta parmakları beni okşuyordu.

Birkaç dakika içinde patladım, gözlerimin arkasında şimşekler çaktı. Ağzını benimkine yapıştırdı ve çığlıklarımı, iniltiLERİMİ ve inlemelerimi yuttu. Ben sakinleşince elini çekti ve o iniltiyi de boğdu.

Daha önce olduğu gibi benimle ilgilenecekti. Ona kim bakacaktı? Vermek istediği tüm zevki alacaktım ama bencil olmak istemiyordum. Elimi kot pantolonunun arkasındaki sert ereksiyonun üzerinde gezdirdim.

Liam parmaklarını benimkilere doladı ve yan tarafına dönerek beni yanına yatırdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Reddedilmenin acısıyla gözlerimi kırıştırdım, ta ki yüz ifadesine kazınmış kısıtlamayı fark edene kadar. Bunun, onun bana nasıl davranacağını düşündüğümle hiçbir ilgisi yoktu.

Muhtemelen birlikte olduğu daha tecrübeli kadınlara kıyasla, el işi yaparken bile beceriksizdim. Beni koruyordu. "İstiyorum."

"Bir dahaki sefere." Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Ama ben patlamaya hazırım ve korkarım bu senin için çok erken olur."

Enerji ellerimizin altında titreşiyordu. Rahatsız olmalıydı ama beni uykuya dalmaya hazır biri gibi rahat tutuyordu.

Şehvetin sisi dağıldı ve farkındalık geri geldi. O haklıydı. Bize alışmaya başlamıştım ama onu okşamaya, kollarımda parçalanmasının sorumlusu olmaya nasıl tepki ?

Fikir hoşuma gitti ve gerçek muhtemelen daha iyi olurdu. Ama bu sadece benimle ilgili değildi. Liam için beni zorlamaması önemliydi. Ben de onu zorlamayacaktım.

Yüzünü okşadım. Gün boyunca uzamış olan kaba kirli sakallar elimin altında uzanıyordu; uzun zamandır hissetmediğim ve daha fazlasını istediğim bir doku.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bir süre böyle kalmamızın sakıncası var mı?"

Beni tatlı bir gülümsemeye ödüllendirdi ve kollarını bana doladı. Onun kucağında güvendeydim.



Liam

ELİ, Büyükanne Gin'e birkaç gün önce Kenny ile yaptığımız balık tutma gezisini anlatıyordu, o kadar heyecanlıydı ki yeni becerilerini kullanmayı unutmuştu

konuşmayı öğreniyordu. Masanın etrafında oturup yemeğimizi yerken gülümsedi ve başıyla onayladı. Onu çocuklarla birlikte görmeyi özlemiştim, yemek pişirmek ve arkalarını toplamak zorunda kalmadığı, eğlenebildiği bu zamanları.

Onu akşam yemeğine davet etmiştim. Izgara yapmıştım ve biftekler, dondurulmuş yeşil sebzelerden oluşan yemeğin geri kalanı ile yetenek eksikliğini etti.

Mikrodalgada pişirdiğim fasulyeler ve peynirli makarna. O çocuklarla oynadı ve ben alevlere bakarak Kenny'nin kollarımda paramparça olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. O gece, onu misafir odasında boşalttığım ilk gece gibi olmamıştı. O da bana sarılmıştı ve aynı şeyi yapmak istemişti.

Vücudumu keşfetmesinden başka bir şey istemiyordum. , bunun hayalini kuruyordum. Ama küçük parmak uçlarından biri bile sikime değseydi, canavar gibi boşalırdım. Bu yüzden ondan beklemesini istemiştim ve aletim bu kararımın dolaylı hâlâ benden nefret ediyordu.

Eli hafta sonu hikâyelerini tamamladı ve yemeğini mideye indirdi. Owen portakallı makarnayı kürekle ağzına attı. Eli konuşurken onun için kestiğim eti de mideye indirdi.

"Siz ikiniz gidip oynayabilirsiniz," dedim. "Sadece tabaklarınızı tezgâha götürün."

Çocuklar dediğimi yaptılar ve dışarı koştular. İkisini de alıştırma tekerlekleri olmadan bisiklete bindirmiştim. Alıştırıcıları tekrar taktım ve garajın önündeki beton zemine tebeşirle bir yarış pisti çizdim. Bütün öğleden sonra bisikletlerini onun etrafında sürdüler.

Büyükanne Gin boş tabağını kenara itti ve sandalyesinde kayarak bana doğru döndü. "İş aramaya mı çıktın?"

"Birkaç açık buldum." Onları taramak beklediğimden daha uzun sürmüştü. Sürekli ekrana bakıyor ve Kenny'nin elime dolan sıcaklığını düşünüyordum. Lanet olsun, çok kötüydüm. "Özgeçmişim cilalı ve hazır."

Bakışlarıyla karşılaştım. İçimi okudu. Kenny olayıyla ilgili değil. Kenny'nin istediklerine sadık kalmıştım. Ama iş . Söylenmemiş çok şey bırakmıştım ve Büyükanne Gin her kelimeyi duymuştu.

"Başvur düğmesine basar basmaz açılacak solucanlardan mı endişeleniyorsunuz?"

"Haber orman yangını gibi yayılacak." Ve benzinin izi Cameron'a kadar ulaştı. Ama bu kez yedi yıllık kaynak deneyimim ve beni hem kaynakçı hem de çalışan olarak tavsiye edebilecek bir avuç amir ve müdürüm vardı.

"Hep öyle olur." Gözlerini benden ayırmadı. "Kuzey ucundaki çit güzel görünüyor. Bunu Bruce mu yaptı?"

"Ben tamir ettim. Çocuklar yardım ederken çok eğlendiler." "Bu konuda götlük mü yaptı?"

Kuzey tarafı mı? Hayır. Orası çitin batı tarafıydı. "Bruce son birkaç gündür Kenny'nin döşeme projesini devralmakla meşguldü."

Kızgın bir şekilde aramıştı. Onu kovacak cesareti yoktu ama en azından yardım etmek için ısrar etmişti. Sadece, onu alet kaltağı yapmıştı. Tıpkı beş yaşındayken Bob Dede'ye yaptığım gibi. *Çekici bana ver. Feneri tut. Bir bardak su getir, olur mu?*

"Sanırım yardımı hoş karşılanmadı?" Büyükanne Gin sordu.

Tabağımı tezgâha götürdüm ve lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktım. Eli parkuru yarılarmıştı ve Owen ortada yatmış ona bir şeyler bağırıyordu. Muhtemelen kardeşinin bisikletle üzerine atlamasını istiyordu. "Sorun onun yardım etmemesi. O devralıyor ve Kenny'yi beceriksiz hissettiriyor."

"O zaman Kennedy ona bir şeyler söylemeli."

Yapmazdı. Yumuşak kalbi vardı ve Bruce da şimdiye kadar sahip olduğu babaya en yakın şeydi. "Deniyor ama nasıl olduklarını bilirsin."

Büyükanne Gin, Kenny'nin gerçekten çabaladığına inanmıyormuş gibi homurdandı ama Bruce'un onu görmezden geldiğine de inanabilirdi. Tabağını tezgâha getirdi ve musluğa uzandı. Onu dururdum. "Bulaşıklar bende. Ben ve çocuklar bu gece seni şımartmak istedik."

Sırıttı ve dışarıya baktı. Bu kez ortada yatan Eli'ydı. Owen tebeşirle etrafına bir taslak çiziyordu. İşleri bittiğinde burası bir suç mahalli gibi görünecekti.

Sanki çocukların duymasını istemiyormuş gibi sırtını pencereye döndü. Çocukların aniden dudak okumayı öğrenmesinden korkmuyordu. Sırtını Barrons'ların arazisine dayamıştı. Pencereden evlerini göremiyorduk ama uzaktaki tüm arazi onlarını.

Ve evimizi çevreleyen otlakların böyle olmayacağına dair memnuniyetle doluydum.

"Yarın benimle bankada buluşabilir misin? Deano bizimle her şeyin üzerinden geçecek." Dean Bateman. Coal Haven'da onu neredeyse ikinci lige kadar yükselmiş atıcı olarak hatırlayan ellinin üzerindeki kalabalığa sonsuza dek Deano. "Ona on dedim ve çocukların orada olacağı konusunda uyardım." Dilini ön dişlerinin arasında gezdirdi. "Banka işimizi istiyorsa, bu konuda tek kelime etmese iyi olur."

Kasabada başka banka yoktu. Yani araba kullanmak istemezsek, işimizi onlar görürdü. Ama Büyükbaba Bob, Deano'yu hep sevmişti ve babam da bankacılık işlerini Coal Haven'da yapmayı çoktan bırakmıştı. Büyükanne Gin ve ben Cameron'ın Deano'nun kulağını çektiğinden endişelenmezdik.

"Seninle orada buluşuruz. Sonra sana öğle yemeği ısmarlarım?"

Omzumu okşadı. "Beni şımartmak zorunda değilsin. Ama benim Arkadaşlar oturma odasını yeniden düzenlemek istiyor ve hepimiz onu vazgeçirmeye çalışıyoruz. Seksen yaşında. Seksen yaşına geldiğimizde mobilyaların yerini değiştirmeyi bırakmayacaksak, neden o kadar yaşlanmaya zahmet ettiğimizi bilmiyorum."

Kıkırdadım. Büyükanne Gin muhtemelen beni çoktan gönüllü yapmıştı. Yaşlılar için yaşam kompleksiyle iyi geçinmek istiyordu. Hiçbir yer yoktu.

Oradan başka bir yere gitmek için. Bu evden ayrılmak yeterince zor olmuştu.

"Yemek için teşekkürler." Sırtımı okşadı, ben de bir kolumu ona dolayarak yarım sarıldım. Onunla arabasına kadar yürüdüm. Çocukları kucaklamasını izledim.

Bunu kaybetmek istemedim. Bankayla konuşmam iyi gitmeliydi. Eve daha yakın bir iş bulmalıydım. Maaşımın düşmesine hazırlıklıydım ama bunu telafi etmek için beyin fırtınası yapıyordum. Kenny sağ olsun, birkaç fikrim vardı. Çiftçi pazarı bir fiyasko değildi. Bana mallarımı satabileceğimi ve Coal Haven'ın tek seçenek olmadığını göstermişti.

Sadece her şeyin yerli yerine oturmasına ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 12



Kennedy

"o endişelenme, Kennedy canım. Ben masayı hazırlarım."

Yarım saattir Willow ve Bruce'un evindeydim. Otuz dakika Willow, öğretmenlik yaptığım yaz okulu için bana gıdaklıyordu. *Gerçekten tam zamanlı olarak geri dönmek istediğini düşünüyor musun? Bu çok büyük bir baskı değil mi? Derek'in senin stres altında olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum.*

Evet. Hiçbir iş stressiz değildi. Kendi sınıfımdan sorumlu olmak istiyordum. Öğrencilerimin ailelerini tekrar tanımak istedim. Onların eğitimine yatırım yapmak istiyordum. Paralı öğretmen olarak bunu yapabilirdim ama arzuladığım düzeyde değil. Ders planlarını öğretmen hazırlıyordu ve ben de onun dediklerini yapıyordum. Demi'nin ekstra okuma derslerine ihtiyacı olduğu fikrine katılmamam önemli değildi. Disleksik olduğundan şüpheleniyordum. Ama Marion yetkiliydi ve son kararı o verdi. Onu Başlık I'e koydu ve Demi özel derslerden küçük omuzları sarkık ve kırmızı çerçeveli gözlerle döndü.

Konferanslara katılmadığım için, Başlık I öğretmeni ebeveynleri Demi'ye yeterince kitap okumamakla suçladığında müdahale edememiştim. Demi'nin iki büyük kardeşinin gayet iyi okuduğunu boş verin.

Bir veliye asla bunun onların hatası olduğunu söylemezdim. Ve müdür bütçeyi görüşmek için geldiğinde kıpır kıpır çocuklar için özel sandalyeler sipariş etme teklifini geri evirmezdim. Ama bir sınıftan sorumlu değildim. Liam ve Derek'e anaokulunda ders veren Bayan Z. gibi eski kafalı öğretmenler hâlâ iktidardaydı ve yeni düşünce tarzlarını veto ediyorlardı. Onlara meydan okumak, okulda kdemleri olmadığı için görmezden gelinen seslere katkıda bulunmak için yanıp tutuuyordum.

Willow dolaptan tabakları çıkardı.

"En azından atal bıçak takımını getirebilirim," dedim. Yemek masasındaki sert tahta sandalyelerde uzun süre oturmaktan kım ağrıyordu.

"Hiç de değil. Ben hallederim."

Zihinsel olarak i çektim. Willow böyleydi ve bunu kişisel algılamamalıyım. On dokuz yaında evlendiğinden beri evle ilgili her şeyi o yapmıştı. Dışarıda sğırıları güden ve çitleri tamir eden iki oğluyla, yardım almamaya ve kimsenin ona yardım etmek istememesine alıkındı.

Ama sadece çok istediğim döşeme ii için aletleri getirdikten sonra, bu acı verdi.

Davranılarımın kötü olması da yardımcı olmuyordu. Okul yılı yaklaıyordu ve hiçbir i açılmıyordu. Dün gece masaya oturdum ve harcamalarımın bir yıl daha paralı ğretmen olarak ne kazanacağını hesapladım. Masraflar kazanmıştı.

Liam'la endielerim hakkında henüz konumamıtım. Bana banka randevusundan ve bölgedeki bir iten kazanabileceği parayı desteklemek için çalışmalarını satma planlarından bahsetmitı. Ben bu gece Bruce ve Willow'la birlikteyken, o da i başvurusunda bulunmayı planlıyordu. Banka ziyareti ve i başvuruları arasında Cameron'ın kulağına bir şeyler gideceği ve her şeyi berbat etmeye balayacağı endiesine ben de katıldım.

Ve konuşacak başka kimsem yoktu. Liam'la ilgili endielerim hakkında değil. Kendi iç beklentilerim hakkında değil. Tek bir gelirle ödemesi birdenbire çok daha zor hale gelen ipotek hakkında da. Bunu Bruce ve Willow'u ziyaretle birletirince Derek'i özledim. Burada olmadığını bildiğinde sırtacaktı.

gözlerimi devirmek istedim. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezdi. Ziyaretin iyi ve kötü yanlarını konuşabileceğimiz eve dönüş yolunda da olmayacaktı.

Willow etrafımda koşturarak tabakları, çatalları, bıçakları ve bardakları yerleştirdi.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu, ben de sormadan su sürahisini doldurdum. Willow mutfığa gitti ve elinde dumanı tüten bir cam tabakla döndü.

Tavuk ve pilav. Derek'in favorisi.

Asit boğazımdan yukarı tırmandı. Su sürahisini yere bıraktım ve uzun bir nefes alıp verdim. Tavuk ve pilav neden şu anda beni bu kadar etkiliyordu?

"Çok lezzetli kokuyor." Daha önce de tavuk ve pilav yapmışım ama tadı asla aynı olmayan yemeklerden biriydi ve aynı malzemeleri kullansam da fark etmiyordu.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Derek'in..." Tabağı yere bırakırken dudaklarını bastırdı. Ellerimi masanın üstüne koymuştum. Bakışları yüzüksüz parmağıma takıldı ve soldu.

Parmaklarımı açtım. "Bir şey üzerinde çalışıyordum ve mahvolmasını istemedim. Tekrar takmadım çünkü..." İyileşme sürecine geri dönemezdim ve şu anda bunun işareti buydu.

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin," dedi nazikçe, ama koşarak uzaklaşırken gözleri parlıyordu.

Ona gitmeli miyim? Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Hızla gözlerimi kırptım. Bugün neden bu kadar zordu? Sadece biraz stresli olduğum için mi?

Bruce garajdan yan girişe doğru yürüdü. Mükemmel zamanlama. Eğer yapmasaydı, gözyaşlarına karşı savaşı kazanacağımdan emin değildim.

"Güzel kokuyor." Bana baktı, gözlerinin kenarları kırışıyordu, neyse ki içimdeki çalkantıdan habersizdi. "Üzgünüm, Ranger'ın lastiğini değiştirmem gerekti."

"Sorun değil."

Willow yeniden ortaya çıktı ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Akşam yemeği boyunca sohbet ettik. Willow zemini sordu. Ona resimleri gösterdim ve

musluklu olanları ve tuvalet tankının içini attı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu sen mi tamir ettin? Tek mı?"

Liam'la ilgili bir tartışmaya girmek istemiyordum ama onu dışarıda bıraktığım için içimde bir ihanet ateşi tutuştu. "Videoları izledim ve Carlton bana doğru malzemeleri ayarladı."

Willow'un gülümsemesi, bakışları Bruce'unakilere inene kadar sakindi. Gözleri endişeyle doldu ve bakışları bana yöneldi.

Gerildim. Şimdi ne olacak?

Bruce boğazını temizledi. "Cumartesi günü geldiğimde ne dinlediğinizi duymadan ."

"Sesli kitabım mı? Onu online kütüphaneden almak için bir aydır bekliyordum. Neden uzun bir bekleyiş olduğunu anlayabiliyorum." Bir aydır bekliyordum.

Bütçemle yapabileceğim kolay kendin yap projelerinde birkaç tane daha. "Yardıma ihtiyacınız olursa, mali durumunuza bakabilirim-"

"Hayır!" Bağışlamak istememiştim. "Hayır, teşekkür ederim. Her şey kontrolüm altında." Büyümemin hayatımın tüm yönlerini kapsamasını istiyordum. Sadece koltuktan kalkıp düş almak değil. Evde, paramda, işimde, aracımda yetkin olmak istiyordum. Her konuda. Artık hayatın içinde sürüklenmeyecektim.

"Kennedy, senin için her şeyin yeni olduğunu biliyorum: ipotek, sigorta, kamu hizmetleri. Faturaları ödemeyi yeniden üstlenebilirim, artık yeniden çalıştığına aylık bütçeyi ayarlayabilirim. Ve"- Willow'la bir kez daha bakıştı - "Yardım edebiliriz. Bilirsin, eğer ihtiyacın olursa. Paralı askerliğin senin ya da Derek'in önceki maaşı kadar kazandırmadığını biliyorum."

Willow'un cesaretlendirici baş sallaması, göğsümdeki dehşet mantarının bulutlanmasına yardımcı olmadı. Geçirdiğim sinir krizi yüzünden Bruce beni kurtarmıştı. Faturalarım hakkında her şeyi biliyordu ve burası küçük bir kasabaydı. Birkaç iyi soru sorduğunda, bir paralı askerin saatlik ücreti hakkında kabaca bir fikir sahibi olurdu.

İkisinin arasına baktım. Bütçeyi devralmak ve bana harçlık vermek mi istiyorlardı? Ne istediklerinin farkında mıydılar? Farkında mıydılar?

bağımsızlıklarının ellerinden alınacağını farkındalar mı?

Yirmi altı yaşında dul bir kadındım. Harçlık mı? "Teklifiniz için teşekkür ederim ama her şey kontrolüm altında. Eğer bir sınıf dolusu üçüncü sınıf öğrencisini kontrol edebiliyorsam, sanırım bunun da üstesinden gelebilirim." Gergin kıkırdamam sessizliklerini bozdu.

Bruce ürkek bir kısrakla konuşuyormuş gibi nazikçe, "Bu baskıyı büyük ölçüde azaltır," dedi. "Gerçekten, yardım etmek istiyoruz. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan kendimi asla affetmem. mücadele ediyorlardı ve ben bilmiyordum."

Söylenmemiş sözler aramızda *tekrar* .

Lanet su ısıtıcı. Bruce ve Willow'u ne kadar korkuttuğunu fark etmemiştim. Sızıntı Liam'ın yirmi günlüğüne kasabadan ayrılmasından hemen önce olmuş olmalıydı. Sıcak suyum olmadığı ve herkese iyi olduğumu söylediğim için hijyenimi ihmal etmekle kalmamıştım, aynı zamanda ıslak bodrumumda kim bilir neler büyüyordu. Bruce uğramamış olsaydı, durgun, küf sporlarıyla dolu hava ve evimin temeli yüzünden hastalanabilirdim. mahvolabilirdi. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten iyi gidiyorum. O sesli kitabı daha iyi olabilmek için dinledim, ya da başım belada olduğu için değil."

"Sadece bir düşünün. Biz senin için buradayız." Willow'la bir bakış daha paylaştı.

Dinliyorlar mıydı? Onlara duyduğum öfke boğucu bir plastik torba gibi etrafımı sardı. Arızam sırasında bu kadar kendimde olmadığım için kendime duyduğum öfke de buna katıldı. Tekrar kendi başıma ayakta durabilecek hale gelene kadar elimi tutmak zorunda kalan kayıinvalidemi endişelendikleri ve yardım teklif ettikleri için nasıl suçlayabilirdim?

Onlara sadece ayakta olduğumu değil, koşmaya da hazır olduğumu nasıl kanıtlayabilirdim? Ya da bunu istiyorlar mıydı?

Ya benim üzerime titremeleri onları Derek'e daha yakın hissettirdiyse?

Burnumun kemiğini sıktım. İşte bu yüzden tavrım dibe vurmuştu. Bunun gibi zamanlar beni Kennedy'nin Dul. Ben bir duldum. Bu asla değişmeyecekti. Ama diğer rollerimi benimsiyordum. Öğretmen Kennedy. Kendin yap ev tamiri hobisi olan Kennedy.

Kız arkadaşı Kennedy. Ve bu son rolü gerçekten keşfetmek istedim. Çünkü dul bir kadın olarak öğrendiğim derslerden biri de hayatın kısa olduğuydu. "Kendini iyi hissediyor musun?" Willow dışarıya baktı. "Hava .

İstersen burada kalabilirsin. Virajın yanındaki ağaçlarda birkaç geyik takılıyor. Eve dönerken bir tanesinin önüne atlamasını istemem."

Çıkışımı gördüm ve kaptım. "Gitsem iyi olacak o zaman. Kendimi iyi hissediyorum; endişelenmeyin." Endişelenirlerdi ama ben bununla uğraşmak istemedim.

Vedalaştım ve bahçelerinin etrafında dönerken hayatımın en iyi sürüşünü yaptım. Hiçbir geyik yoluma çıkmıyordu. Görevdeki bir kadındım.

Kayınvalidem rotamı görmesin diye toz bulutu yaratmamaya dikkat ederek bir sonraki araba yoluna ve tanıdık ağaç kümesine doğru sürdüm.

Evime bakabilirim. Masraflarımı karşılayabilirim. Kendime bakabilirdim. Yolumu seçmekte özgürdüm ve konu seks olduğunda, bu yol Liam'a çıkıyordu.

Merdivenleri koşarak çıktığımda Liam kapıdaydı. "Selam." Sıcak bakışları yüzümde gezindi. "Her şey yolunda mı?"

"Çocuklar uyuyor mu?"

"Bir saattir onlardan tek bir duymadım."

Parmak uçlarımı sert göğsüne koydum ve onu içeri ittim. "Sanırım hazırım."

Kapıyı kapattı. "Ne için?" "Her şey için."

İstediğim gibi beni odasına götürmedi. "Ne oldu?"

Ona bu gece Bruce ve Willow'u ziyaret edeceğimi söylemiştim. "Her zamanki gibi."

"İntikam seksi değil," dedi yumuşak bir sesle.

Bu adam. Her zaman beni kolluyor. Yüzünü avuçladım. "Bu Beni şımarttıkları için, evet, ama bu intikam değil. Bu, iyileşme yolculuğumda çok yol kat ettiğimi ve daha fazlası için hazır olduğumu fark etmem. Seninle birlikte olmaya hazırım."

Gözbebekleri büyüdü ama , elleri bileklerimi kavradı. "Emin misin?"

"Yalan söylemeyeceğim ve kolay olacağını söylemeyeceğim. Belki , belki de olmayacak. Ama ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum." Liam bundan emin olacaktı. "Yani, evet, eminim."

Elimi sıktı. "Pekala."



Liam'ın yatak odasında idim. Ben, o ve kapalı bir kapı vardı.

Işık kapalıydı. Elim bırakmış ve komodinin üzerindeki donuk lambayı yakmış.

Ellerimi tuttu ve beni yatağa götürdü. Yatağın ucuna oturdum ve ellerimi karnıma doğru açtım. Kasları gerildi ama ayakta durmaya devam etti.

"Anladığımı bilmeni isterim." Cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve lambanın yanına koydu. Çenemi kavradı ve bakışlarıyla buluşana kadar kaldırdı. "Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu biliyorum. Onu düşüneceğini biliyorum. Ve bunun sorun olmadığını bilmeni istiyorum. daha iyi bir adam düşünemiyorum. Kıskanmıyorum. Gözüm korkmadı."

Ellerimi gömleğinin içine soktum, boğazım daraldı. O haklıydı. Yapmamaya çalışıyordum ama Liam'ın sözleriyle tüm o baskı boşaldı.

"Ne olursa olsun seninleyim."

"Liam," diye fısıldadım. Gözlerimin arkası yaşlarla doldu. "Gerçek olamayacak kadar iyisin." Sağ elimi gözlerime götürmek için kullandım. "Bu sırada ağlamak istemedim."

"İstediğın kadar ağla." Önümde diz çöktü ve ellerini Ellerini çıplak bacaklarımda gezdirdi, parmakları keten şortumun altına girdi. "Emin olduğun sürece."

Başımı salladım ve yüzünü tuttum, eğildim ve ağzına bir öpücük kondurdum. Takdirimi ve ne kadar muhteşem olduğü için onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi anlatmanın başka bir yolu yoktu.

Öpücük özensizdi, talepkârdı ama teması kesmeden ayağa kalktı. Yatağının ortasına uzanana kadar beni geriye yasladı. O tuttu Bütün battaniyeleri kenara iterken ağzını benimkine dayadı. Ve sonra çarşafaların üzerinde sadece ben ve o vardık.

Onun ve serin yatağın arasında eridim. Vücudunun sıcaklığı içime akıyor, haftalardır gergin olan sinir hücrelerini uyandırıyor. Ağırılığı bu hücrelerin taleplerinin bu gece karşılanacağını vaat ediyordu.

Gömleğini başından geçirmek için ayrıldı. Yıllar boyunca onu gömleksiz görmüşüm ama bu deneyim hepsinden farklıydı. Ona bakışım farklıydı. Karın kasları ve göğsüne yayılmış saçları gözlerimden merkezime doğru bir arzu dalgası gönderdi.

Parmaklarımı teninde gezdirdim. Ona hiç dokunmamışım. Dokunacağımı hiç düşünmemişim ama bu an bana nefes almak kadar doğal, paraşütle atlamak kadar korkutucu geldi.

Bluzumu başımın üzerinden çekti ve gömleğinin yanına yere fırlattı. Aramıza bir göz attım. O taştan kesilmişti, bense daha çok yoğrulmayı bekleyen bir hamur topuna benziyordum. Bakışlarım ışığa kaydı ve o da bunu fark etti.

"Benden saklanmanı istemiyorum, ama kapatmamı istersen kapatırım." Bakışları, bir zamanlar çok geniş olan sütyenimi doldurduğüm göğsümün üzerinde, sonra da karnımda gezindi. Bakışları ısındı, içimi güvenle doldurdu.

"Hayır." Pantolonumu farklı düşünebilirdim. O zamana kadar her şeyi gördüm. Kendimden utanmanın sırası değildi. Selülitlerimin görünüp görünmemesinden daha fazla üstesinden gelmem gereken şeyler vardı. "Bırak kalsın."

Ben kıvrana kadar boynumdan aşağı bir yol öptü. Sütyenimi çıkarmak acele etmedi, aşağı çekmeden önce kupların üst kısımlarını öptü. Sıcak dili beni yalamadan önce sıkı meme uçlarımın üzerinde serin bir hava dolaşıyordu. ucu boyunca.

Ona doğru eğildim ve inledim. Diğer tarafa geçti ve sütyenimi çıkarmak için ellerini arkama kaydırды. Saniyeler içinde gitmişti ama şortuma dokunmadı. Göğüslerimle zaman geçirdi, bir tarafta bir meme ucunu ağzına aldı, sonra diğerine geçti.

Muhtaç bir haldeydim ama bu işkencenin bitmesini istemiyordum. Ağırılığının çoğunu benden uzak tutuyordu ama bana yaslanmasını istiyordum. Uzun zamandır boştum; onun sıcaklığından ve sabunlu sedir kokusundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun her şeyine ihtiyacım vardı.

Sonunda göbeğimden aşağı doğru bir yol izledi, şortumu aşağı çekti ve iç çamaşırımı her seferinde bir inç aldı. Çıplak da geriliyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım. Başı açılmış bacaklarımın arasındaydı. Ama leğen kemiğime, sonra da daha aşağıdaki hassas ete kondurduğu yumuşak öpücük ve bacaklarımı ayırma şekli -o kadar nazik ama o kadar kendinden emin ki- gerginliğimi azalttı.

"Seni yakaladım Kenny," diye fısıldadı başını eğip klitorisimi öperken.

Aşırı hassas, sırtımı yataktan aşağı eğdim. Durmadı ama bana saldırmadı da. Ellerimi saçlarına daldırana kadar küçük basınç artışları daha da yükseltti. Saçlarını her zaman Derek'inkilerden daha uzun tutmuştu.

Panik beni o andan çekip çıkarırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Az önce kocamı düşünmüştüm.

Liam'ın daha önce söylediği güven verici sözler aklımdan geçti ve tekrar zevke daldım. Saçlarının ipeksi dokusundan zevk alıyordum.

parmaklarımın arasında. Baldırlarımın onun geniş omuzlarına nasıl dayandığını. Dilinin bana vuruşu.

Kavrayışım sıkılaşmış ve kalçalarım bir ritim tutturmuştu ama ben hâlâ daha fazlasını arıyordum. İhtiyacımı hissederek bir parmağını girişime yerleştirdi ama içeri itmedi. Sanki hareketlerini kalçalarımı sallama şeklime göre ölçüyormuş gibi, istila sabitti, tüm güçten yoksundu. İçeri girdiğinde kendimi kaybettim. Dili. Parmağının itişi. Etrafında kenetlendim ve zevkin doruğuna çıktım. Zirve oradaydı; sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

"Liam." Onun adı bir yalvarış gibiydi. Beni çarpan arzu öncekinden daha güçlüydü. En sevdiğim şekere uzanmak gibi bir şeydi, ama elimin hemen ötesindeydi ve o kadar yoğun bir şekilde geriliyordum ki acı vermek üzereydim.

İhtiyacıma cevap verdi ve ben zirveye fırladım. Beni yaladığını, omuzlarının hareket ettikçe büküldüğünü, vücudumun onun önünde yayıldığını görünce bir çığlık attım ve boşalırken elimi ağzıma vurdum. Sertçe. Diline karşı, elinin her tarafına. Vücudum salıverilmemle sarsılırken gözlerimin arkasında yıldızlar patladı.

Benden uzaklaştı ama yakınımda durup vücudumu öpmeye devam etti. "Hâlâ benimle misin?"

Yutkundum. "Henüz kendimle değilim."

Telefonda vücudumu ürperten kıkırdamalara benzeyen derin kıkırdaması beni o ana bağladı. Prezervatife uzandı ve onu yanımdaki yatağın üzerine koydu. Saçları parmaklarımdan dolayı karışmıştı ve harcanmamış enerjiyle titreşiyordu. Misafir odasında olduğu gibi kendini tutuyordu. Onunla güvende idim.

Ellerimi gövdesinde gezdirdim. Sıcak derinin altında sert kaslar. O hala bacaklarımın arasındaydı, ama kotunu çıkarmamıştı. Bu sefer parmaklarım bel kemerine geldiğinde beni durdurmadı. O hazırды, pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmemi izlerken bir eliyle kendini destekliyordu.

Bıraksam ellerim titreyecekti ama denesem de duramazdım. Orgazm inanılmazdı ama artçı şoklar geçtiğinden beri tatmin olmamıştım. Ne üzerimde ne de içimdeydi ve ona ihtiyacım vardı.

Kot pantolonunu aşağı iterken yutkundum, boxer'ını da onlarla birlikte aldım.

Aleti serbest kaldı, uzun ve kalındı ve aramızda yaylanıyordu.

Oh. O büyüktü. Daha önce sadece bir erkeğe dokunmuştum. Bu farklıydı - çok farklıydı - ama ben de öyleydim. Ben utangaç bakire Kennedy değildim. En iyi arkadaşım, kocamın da en iyi arkadaşı olan arkadaşım, görüşmeye başlayan Kennedy'ydim. Eğer Derek ölmeseydi, burada olmayacaktık.

Ama o gitmişti ve ben boştum ve Liam bana güvende olduğumu ve istendiğimi hissettirdi. Bana tamamlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

Elimi onun etrafına sardım ve pompaladım. Teni tenimin altında titreşiyor, bana baş döndürücü bir güç hissi veriyordu. "Ben hazırım."

Prezervatifi takmasına izin verdim. Elim çekmek zorunda kaldım ama izledim. Kondomu takarken ön kolunun esneme şeklini. Açık bacaklarımın arasında diz çöküşünü. Sırada ne olduğunu tahmin ederken nefes alışı verişlerimiz birbirine karıştı.

Prezervatif takılıydı. Pantolonunu sonuna kadar aşağı itti ve tekmeleyerek çıkardı.

Alt dudağımı dişlerimin arasında emdim. İşte bu kadar.

Ama kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirmek için indirmedi. Başını eğdi ve ağzımı yakaladı. Ona açıldım, onun ve kendimin karışımını tattım, kendimi birazcık yaramaz hissetmeye yetecek kadar. Beni öpücüğüyle tüketti, o kadar ki geniş kafası girişimi dürttüğünde gerilmedim. Onunla buluşmak için sallandım ve o da içeri itti ama fazla ileri gitmedi. Aynı dansı yaptık -o içeri itti, ben onu karşılamak için yükseldim- ta ki o içeride oturana kadar.

Birbirimize bağlanmıştık. Doymuştum, duvarlarım açgözlülükle onun etrafında kenetleniyordu ve bu *iyiydi*.

Beni yutmak istercesine öpmeye devam etti. Geniş omuzlarına sarıldım, içimi doldurmasının verdiği hazzın tadını çıkarıyordum. Titremeler

vücutundan geçerek içimde yankılandı. Kendini tutuyordu. Benim için.

Öpücüğüne karşılık verdim, artık sadece bir alıcı değil, aktif bir katılımcıydım; sadece dilinin darbelerine karşılık vermiyor, ritmimi yaratıyordum.

Ve itti, sonuna kadar geri çekti ve kendini içime gömdü.

Nefesim kesildi ve o da yuttu. Sarhoş edici bir mutluluk içimde düdüklü tencere gibi birikti. , içimdeydi ve aklım o andaydı. Saf coşku. Bedenim canlıydı, fırtınada kopmuş bir tel gibi. Elektrik yayıyordu ve tüm bu gücün gitmesi gereken bir yer vardı.

İşim ve evde yaptığım onarımlar sayesinde güçlenen kaslarım esnedi ve sıkılaştı. Karnım sımsıkıydı, çünkü ben Bacaklarımın arasındaki coşku. Geri çekilişinin kayması, içeri daldığında vuruş şekliyle eşleştirildiğinde, beni başka bir zirve arayan dik bir tepeye itti.

İkimizden de gelen güç artıyordu, ta ki kulağına doğru nefes almak için ağzımı onunkinden kurtarmak zorunda kalana kadar. "Oh, Tanrım, Liam."

Bir titreme daha vücutundan geçip benimkine ulaştı. "Seni yakaladım, Kenny. Benim için tekrar gel."

Vücutlarımız birbirine çarptı, tenlerimizin birbirine çarpma sesi hızlı nefeslerime . Bacaklarımı yukarı kaldırdım. Daha fazlasına, daha derine, daha sertine ihtiyacım vardı ama bunu isteyecek kadar idrak edemiyordum.

Liam vücut dilimi okudu. Elini aramıza soktu ve bir parmak ucunu klitorisimin üzerine koymaktan başka bir şey yapmadı. Hareketimiz bedenler patlamamı tetiklemek için yeterliydi.

Zevk vücutuma yayıldı. "Liam!"

Ağzımı kendine doğru çekti ve cezalandırıcı bir tempo tutturdu, ben yeryüzünden uçup gitmemek için onu kullanana kadar uzun bir orgazmı okşadı. Ona yapıştım; ağzına ağladım ve onu sağdım.

Vücutu sıkılaştı ve son bir kez daha itene kadar içime girdi. Sıcaklığı içime akarken ona sarıldım. Onu kavrayan duvarlarıma karşı nabız atarken omuzlarına yapıştım.

. Seks yapmıştık. Ben seks yapmıştım. Kocam olmayan biriyle.
Bir soğukluk sıcaklığı silip süpürmeye başladı.

Liam ayağa kalktı, bakışları yüzümde geziniyordu. "Kondomdan kurtulmama izin . Yine de gitme, tamam mı?"

Başımı salladım. Vücudu benimkinden ayrıldığında, bir çarşaf kapıp üzerimi örtmek istedim. Liam battaniyeleri yerden kaldırdı. Kendimi tuttum. Gözlerimi yorganlara dikmiş, onları tutmaya çalışıyordum. Görüş alanımın kenarındaydı. Uzun boylu, zayıf, ereksiyon halinde, prezervatifi benden uzakta parlıyordu.

Yanağımın içini ısırđım, boğazım daraldı ve o koridora dalıp banyoyu kullanırken yorganı düzeltmeye odaklandım.

Tuvaleti de ama o zaman ayağa kalkmam gerekirdi. Buraya seks yapmak için geldiğimi tamamen kabul etmem gerekirdi. Ve seks yaptım. Ve iyiydi. Çok iyiydi. Ve eğer zihnim kapanabilseydi, bunu tekrar isterdim. Az önceki panik yeniden ortaya çıktı ve kalp atışlarım hızlandı.

Liam yeniden ortaya çıktı, tabii ki hâlâ çıplaktı. Ben de öyleydim. Çarşafı göğsüme .

Yavaş ve ölçülü hareketlerle yatağı girdi. Lambayı kapattı ve gölgeler içinde yıkandık.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, bana yaklaşınca kadar ilerledi. Kıyafetlerimi bulup ilk kez birlikte bir şeyler yaptığımız zamanki gibi kaçmak istiyordum ama onun yakınlığını arzuluyordum. Ona yanımda ihtiyacım vardı.

Göğsümdeki ağırlık artarken ve nefesim yanarken ellerimi çarşafın içinde döndürdüm. "Hiç sanmıyorum."

Beni kucakladı ve ikimizi de sırt üstü yatırdı, ama ben ikiye dört gibi uysaldım.

"Devam et ve ağla, Kenny. Her şey yolunda." Ona sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.



Liam

KENNY'nin kafası koltuk altıma gömülmüştü. Parmakları göğsümde geziniyordu. Ağlaması bittikten sonra uyuyup . O hala buradaydı. Bu pişmanlıklarımı yok etti.

Kendi iç mücadelelerim vardı. Arkadaşıma ihanet mi ediyordum? Ona ne söyleyecektim? Ona nasıl söyleyecektim? Hayatım Derek'inkiyle Kenny'ninki kadar iç içe . O benim en iyi arkadaşımdı, kardeşim gibiydi. Ama her günün her anını onunla geçirmemiştım. Bir an için hâlâ oradaymış, cevap vermeyi ve bana ahmak demeyi bekliyormuş gibi davranmak için ona bir mesaj yazmayalı bir yıldan fazla olmuştu.

Payton hamile olduğunu açıkladığında ilk ona söylemişim. Payton evlenmemiz için ısrar ettiğinde gittiğim adam. Bana Eli ve Owen'ın babası olduğumu ve haklarım olduğunu hatırlatan arkadaşım. Onları sadece Payton'dan daha iyi yetiştirmekle kalmadım, aynı zamanda nasıl iyi bir baba olunacağını da biliyordum çünkü onlar için orada olmanın ne kadar önemli olduğunu fark ettim.

Çocukların velayetini aldığında onu aramışım. Cameron'ın kasabanın altmış mil yarıçapındaki bir alanda işe alınmamamı sağlayarak beni Coal Haven'dan kovmaya çalışmasına sinirlendiğimde, Derek bana Williston'da çalışmaya devam etmem, çocuklarıma ve Büyükanne Gin'e bakmam için ihtiyacım olan moral konuşmasını yapmıştı.

Peki, hayatımdaki en özel kadınla en muhteşem geceyi geçirdiğimi kime söyleyecektim? Yıllardır arkadaş olduğum ve ölçülemeyecek kadar biri olduğunu? Daha fazlasını istediğimi ve bana güvenmesi için ne gerekiyorsa yapacağımı mı? Asla Hayatımda bu düzeyde bir yakınlık yaşamışım ve anında daha fazlasını arzulamışım?

Kenny düşüncelerimi böldü. "Ne düşünüyorsun?"

Yalan söyleyebilirdim ama onun aklında da benzer sorular vardı.
"Aramızdaki şeylerin nasıl değiştiğini ve normalde bu konuyu Derek'le konuşacağımı ama yapamayacağımı."

"Evet. Aynen."

Aramızda birkaç dakika sessizlik oldu ama parmakları durmadı.
Vücudunun yanımda ne kadar yumuşak olduğunu aklımdan çıkarmadım.
Dokunuşuma nasıl karşılık verdiğini. Ne kadar sert orgazm olduğumu. Ve
ikimizin de çıplak olduğunu.

"Yakında gitmem gerekiyor," dedi.

"Senin için uzun bir gün olacak." Başının tepesini öptüm. Vücudu
benimkiyle aynı hizadaydı; onun içinde olduğumdan daha fazla
dokunamazdık ama daha fazlasını istemekten kendimi alamadım. "Bugün
bizimle Bismarck'a gelmek zorunda değilsin."

"Hayır, ben giderim. Neredeyse hiç uyumadığım bir geceyi kaldırabilirim."

Gülümsememi görmedi. Günü onunla geçirmek farklı olurdu.
Artık aramızda müthiş bir sır vardı. "Seni alacağız."

Başını salladı, saten gibi saçları tenime sürtünüyordu. Ondan ayrıldığımdan
beri ikinci bir ereksiyonla savaşıyordum. Kaybediyordum.

Dokunuşu hafif ve dalgından sert ve niyet dolu bir hale geldi. "Biraz
zamanım var."

Eğer isterse... "Daha fazla prezervatifim var."

Güneş doğmaya başlamıştı, odayı son birkaç dakikada olduğundan daha
fazla aydınlatıyordu. Komodinimdeki paketten yeni bir prezervatif aldım.
Eve kadın getirmezdim. Williston'da da çok fazla sevişmezdim ama yaptığım
şey tam da buydu. Benden daha az bağlılık isteyen biriyle hızlı, çılgınca bir
çiftleşme.

Bu deneyim için minnettar olmamın tek nedeni yanımda korunuyor
olmamdı. Kenny hiç doğum kontrol hapi kullanmamıştı ve onu hamile olup
olmadığını ve hamile kalıp kalamayacağını merak etmenin duygusal
karmaşasına sokmayacaktım.

Kenny'nin karnında çocuğumu taşıırkenki görüntüsü beni neredeyse boğacaktı. Birdenbire bunu istedim. Hepsini istedim.

Fantezilerimi zihnimdeki bir kutuya tıktım ve kilitledim. Kenny ve onun yeni hayatını anlamaya çalışması bir yana, benim de düzeltmem gereken bir hayat karmaşam vardı.

"Alabilir miyim?" Paketi parmaklarımın arasından aldı.

Yaslandım. Her şeyi yapmaya, onu gidebileceği yere kadar götürmeye, geri çekilmeye ve daha fazlası için hazır olana kadar beklemeye hazırdım. Kenny'yi okumak kolaydı. Bu bir sürprizdi ama olmamalıydı. Kendisi için doğal olarak oluşmuş ve mutlu olduğu bir kimliğin kozasından çıkmıştı ve şimdi istediği her şey olmakta özgür bir şekilde etrafta çırpınıyordu.

Bu onu daha cesur yapmıştı. Kendinden daha emin. Bu şekilde düşünmüyordu ama artık kişisel yolculuğunun otoyolundaydı, ölü cenaze çiçekleriyle çevrili bir tarlada sıkışıp kalmamıştı.

O prezervatifi yuvarlarken kıpırdamadan durdum. Yoğun bakışları ve yanaklarının kızarması beni sırttırdı.

Başını baktı ve yüzü kızardı. "Her şeyi etmek istemiyorum." "Seni yakaladım."

"İstediyini biliyorum." Bana sarılırken dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Kaşları kalktı. Bu beklemediğim bir dönüştü. Kontrolü ele alıyordu. Vücudunu üzerime bıraktı ve beni tamamen içine aldı. Eğer daha önce cennete batıyormuşum gibi hissettiğimi düşündüysem, beni ele geçirip çevrelemesi başka bir coşku seviyesi ekledi.

Kalçalarını kavradım, karın kasları sıkıydı. kadar uzanabilirdim ama üstümdeki tanrıçayı kaçırmak istemiyordum. Onun yatak başı benim yüzümdendi.

Bedenime uyum sağlayıp yavaş ve şehvetli bir sürüşe başladığında göz kapakları yarıya inmişti.

Onu izlemekten zevk alıyordum. Yaptığı şey aklımı başımdan alıyordu ama istediğini aldığını görmek de en az onun kadar güzeldi.

"Bu kadar çabuk tekrar gitmeye hazır olduğuma inanamıyorum."
Söylediklerinin Derek'i aŐaĐıladıĐından korkmuş gibi kaşları çatıldı.

Ellerimi gövdesinde gezdirdim, göğüslerini avuçladım, tüylerimi parmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi. " değil. Bir kez daha serbest kalmak istemenden başka bir anlama gelmiyor."

Bana karşı yumuşadı. "Kural kitabı yok."

İfadenin bir anlamı vardı ama hikâyesini bilmiyordum. Yardımcı olduğu sürece sorun yoktu. Elleri göğsüme bastırdı ve beni daha sert becerdi.

Homurdandım ve daha sert ittim. Daha fazla talepkar oldu. Başparmağımı ıslak, sıcak klitorisine yerleştirdim. AĞzı açık kaldı ve ikimiz de inleyip kadar hızını artırdı. İyi ki benim yatak odam erkeklerin odasından farklı bir kattaydı.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, taşaklarım o kadar gerilmişti ki gözlerimin arkasında yıldızlar sekiyordu, başını geriye attı ve kısık bir inilti .

Bir gün, bunu onun ağlayabileceği, adımı söyleyebileceği ve gürültülü, dağınık bir seks yapabileceğimiz bir yerde . Evim buna uygun değildi, özellikle de ocuklarım Kenny'nin bir arkadaştan fazlası olduğunu bilmiyorken.

Üzerimde patladığında, aramızdaki ısı döküldüğünde, duvarları zar zor hareket edene kadar sıkıldığında, gitmesine izin verdim. Coşku beni omurgamda şimşekler akana kadar yukarı taşıdı. Ona doğru kıvrıldım, serbest bırakırken başımı yuvarlak göğüslerine gömdüm. Üzerimde sallanıyordu, erimişti, beni kendisine sarıyordu.

AŞağı indiğimde ve ikimiz de titremeyi bıraktığımızda bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Sanırım gitmeliyim."

"Benden önce tuvaleti kullanabilirsin."

Kıyafetlerini bulmasına yardım ettim. Banyoya önce giyindi. Dün geceki kotumu giydim.

Dışarı çıktığında, maun rengi saçlarını parmaklarıyla taramıŐtı. Utangaç bir şekilde alt dudağını ısırđı. Seks sonrası garip vedalaŐma konusunda hiç deneyimi yoktu; bu cehennemden bile daha tatlıydı.

Ona bir öpücük daha verdim. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim." "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bir elini saçlarının gezdirdi ve banyoda saçlarını ehlileştirmek için yaptığı tüm çalışmaları geri aldı.

"Hey." Ön kapıya vardığımızda onu kollarıma çektim. "Sorun yok. Unutma, kural kitabı diye bir şey yok. Derek'i görmen gerekiyorsa, git onu . Benim ne düşünebileceğim konusunda endişelenme. Söylediklerimde ciddiymdim."

Yüzünden rahatlama geçti ama gözleri buğulandı. "Çok zor ama aynı zamanda çok kolay. Ve çok kafa karıştırıcı." Ağzımın köşesini öptü. "Benimle olduğun için mutluyum."

Başımı salladım ve dışarı çıkışını izledim. Evin geçip ana yola sapana kadar bekledim.

Doğruca mezarlığa gidiyordu ve ben yalan söylememiştim. Benim için fark etmezdi.

Banyoda temizlendim ve yatak odasına geri döndüm. Telefonumu şifonyerimin üzerinde buldum. Kenny'nin neler yaşadığını anlamakta güçlük çekiyordum ama anlayabiliyordum. Derek'in numarasını açtım ve asla okunmayacak bir mesajı daha tuşladım.

BÖLÜM 13



L iam

En yeni eserimi kamyonetin arkasından kaldırdım. Ağırdı ama az önce bana para ödeyen elli beş yaşındaki kadının

Bir at nalı şöminesi için üç yüz dolar ödemek zorunda kalacaksınız.

"Nerede istersin?" Çocukların ayağımın altında olmadığına şükrederek tutuşumu düzelttim. Williston'a normalden daha geç varacaktım ama özel siparişlerimi teslim etmem gerekiyordu.

Charlotte Garcia hızla önüme geçti. "Garajın arkasında bir yerim var ama kaldırıma da koyabilirsin. Kızım daha sonra gelecek, taşımama yardım edebilir."

Omuz kaslarım yanmaya başladı. "Sorun değil. Yolu göster."

Ağzı bir O harfi oluşturdu ama yönünü değiştirdi ve arka bahçenin çitine açılan kapıyı açtı. "Tam buradan."

Desenli bir beton levhanın üzerindeki bir noktayı işaret etti. Onu yere koydum, sabit olduğundan emin oldum ve yaptığım işe hayran olmak için geri çekildim. Izgaraları oluşturan at nallarının deseni, kaldırımdaki düz çizgilerden daha süslüydü. İkisi birbirini tamamlıyordu.

Charlotte telefonunu eline almış, fotoğraf çekiyordu. "Bu mükemmel Liam. Meşale kullanmakta ustasın."

Utancımı örtmek için kıkırdadım. Amirlerim iyi bir iş söylemişlerdi ama yaptığım işi övecek tipler değillerdi. "Teşekkürler."

Sadece özel siparişlerin tadına bakmıştım ama bunu özleyecektim. Diğer parçamı, zincir halkalarından yapılmış haçı ve o müşteri çok heyecanlanmıştı. Onu bahçesine koymuş ve aynısını yapmıştı. Resimler için Charlotte.

Charlotte telefonunu bir kenara koydu. "Doğru mu duydum? Artık pazarlarda olmayacak mısınız?"

"Coal Haven'da değil." İnternette çevre kasabalarındakileri araştırıyordum. Çocuklarla uğraşmak daha zor olacaktı ve eşyalarımı iyi paketlediğimden emin olmalıydım, böylece nakliye sırasında zarar görmeyeceklerdi.

gidip geliyordum. Çelik eserler kırılgan değildi, ama biri bana para ödüyorsa, en iyisine sahip olmalarını isterdim.

"Bir web siteniz var mı?"

Kasketimi çıkardım ve başımı kaşıdım. "Hayır, ama belki işten uzaktayken bir tane tasarlamayı düşünürüm." Önce bir bilgisayar almam gerekecekti ama Charlotte'un bana ödediği parayla bunu yapabilirdim. Bu kadar ağır ürünlerin nakliyesi pek çok potansiyel müşteri için sorun olabilirdi. Ancak online satış bir seçenektir.

"Kız kardeşim Haven's Furnishings'in sahibi. Onunla konuşmalısınız."

"Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim." Daha fazlasını yapmak riskli olurdu. Charlotte'un kız kardeşi Hattie, babamın karısıyla kendi sorunlarını yaşamıştı. Naomi çalışmalarımı Coal Haven'da satmaya çalıştığımı öğrenirse Cameron'ın buna engel olmasını sağlardı.

Charlotte'un ifadesindeki ciddiyet sanki aklımı okumuşçasına azaldı. "Hattie, Cameron ve Naomi Barron'un kim olduklarını düşündüklerini umursamıyor.

Naomi, Hattie'yi mağazasının binadan çıkarmaya çalıştı ve bu sadece Hattie'nin işini daha da güçlendirdi. Kız kardeşimin kaliteden anlayan bir gözü vardır.

Ona bu fotoğrafları gönderirseniz, aklında tüm olasılıklar canlanacaktır. Ara onu."

Bu kez bu düşünceyi o kadar çabuk savuşturmadım. Garcia kardeşler kasabada iyi tanınıyor ve saygı görüyorlardı, çünkü insanlar onlara bulaşmaktan çok korkuyorlardı. Charlotte kocasının kendisini aldattığını öğrenmişti. Onu evden kovmuş ve tüm eşyalarını diğer kadının evine götürüp bahçesine atmıştı. Sonra ondan boşanmış ve adını değiştirmiş.

Hattie ve Naomi arasındaki yer tartışmasını duymuştum. Büyükanнем Gin ve Büyükbabam Bob, ben ortaokuldayken yemek masasında bu konuyu tartışmışlardı. Naomi belediye meclisindeydi ve o köşeyi yıkıp yerine ana katında perakende satış, üst katında ise apartman olan yeni bir bina dikmek istiyordu. Bunun şehir merkezini canlandıracağını iddia etmişti.

Hattie bir kampanya başlatmış ve adını Tarihi Kömür Cenneti koymuştu. Tarih kurumunu, devlet arşivlerini ve çevredeki toplulukların orijinal görünümünü korumanın faydaları konusunda savunuculuk yapmak ve araştırma sağlamak için kütüphaneler. Hattie ayrıca vergi indirimleri ve başlangıç teşviklerinin şehir merkezini yıkım ve yeni inşaat maliyetlerinin çok altında nasıl canlandırdığına dair araştırmalar da toplamıştı. Tüm bunların üzerine, konseye perakende/combo yeni yapı gibi projelerin Naomi'nin ticari bir inşaat şirketi sahibi olan erkek kardeşi gibi konseydeki kişilerin aile üyelerine ait şirketler.

Şehir merkezinin tamamı Coal Haven'ın tarihinin bir parçası olarak korunuyordu ve şehir konseyinin bunu onaylaması gerekiyordu. Naomi, Coal Haven'ın Kasabada sakin bir yüz. Eğer tartıssaydı, açgözlü bir politikacı gibi görünecekti - tam da olduğu gibi. Ama Coal Haven'ı umursamıyormuş gibi davranmak -kendisinin kraliyet ailesi gibi davrandığı bir kasaba- çok zarar verici .

Şehir merkezini yenilemek isteyenlerin belirli şartnameler dahilinde kalmaları gerekiyordu, ancak aynı zamanda şehirden hibe ve fon da alıyorlardı,

ilçe ve eyalet. Küller düşmüştü ve Hattie ile Barronlar arasındaki sorunları duymayalı yıllar olmuştu.

Hattie'ye hayrandım. Çocukken güncellemelere takılırdım. Babam bana davranış biçimiyle bir sürü suçu hak etmişti, ama Naomi de öyle. Onun o yüksek mertebeden birkaç kademe aşağı inişini izlemek eğlenceliydi. tünedi. Ona karşı destansı bir savaşa hazır , tek başıma değil. Ama Garcia kardeşlerle? Daha iyi bir destek bulamazdım.

Yine de isteksizdim. İş başvurularına yeni başlamıştım. Kaderi ne kadar kışkırtmak istiyordum? "Daha fazla soruna neden olmak istemiyorum."

Charlotte homurdandı. "Hattie sana sorun yaratmadığını söylediler. O Barronlar kendilerine ait olmayan işlere burunlarını soktukları anda sorun başlar. Bu onların suçu." Elini omzuma koydu. "Seni aramasını söyleyeceğim Liam. Çok yeteneklisin ve eğer söylentiler doğruysa, bu kasabada haksızlığa uğramışsın."

"Minnettarım." Ben de öyle yaptım. Hattie'nin yaptıklarına yetişkin gözüyle bakmak, kasabanın ne kadar büyük bir kısmının onun tarafında olduğunu hatırlamama yardımcı oldu. Babam ve karısı çok güçlüydü ama belki de düşündüğüm kadar değil.

"Barronlar Coal Haven'da tam yetki sahibi değiller. Büyük büyükbaban bu kasabayı kurmuş olabilir ama bu onların ya da bizim sahibi oldukları anlamına gelmez." Başını iki yana salladı. "Naomi belediye başkanlığına adaylığını koymaya çalışıyor ve ben de kasabadaki tüm yorgancılarla oturup onun hakkında konuşacağım. Doğru olan için savaşmak zorunda olmamalısın ama savaşıyorsun ve bazen kirli savaşmak zorunda kalıyorsun."

Gülmenin kabalık olup olmayacağını bilmiyordum. Charlotte'un çıkmak çıkmak gözleri, bir ödül boksörü gibi sağa sola sallanmaya başlayacağını düşünmeme neden oldu. Şaka yapmıyordu ama ben de aynı fikirde değildim. Hattie'nin çocuğu yoktu, Charlotte'ununki de büyümüş ve gitmişti. Kirli dövüşü göze alabilirlerdi. Çocuklarım burada yaşıyordu. İki ay içinde okula başlayacaklardı. Ergenlik çağına geldiklerinde iş ararlardı. Benim sahip olduğumdan daha fazla fırsata sahip olmalarını istedim.

vardı. Bu da Coal Haven'da gizlenmek yerine kendi destek tabanımı oluşturmakla başlayabilir.

Charlotte çekincelerimi hissederek, "Onu bir dinle," dedi.

Bu sefer kendime daha çok güvenerek konuştum. "Teşekkür ederim. Edeceğim. Üzgünüm, gitmem gerek. Williston'a daha uzun bir yolum var."

Kenny'yi aramadan önce beni eyaletler arası yola götürecek otoyola çıkana kadar bekledim.

Cevap verdiğinde nefes nefese kalmıştı, sesi taksinin içinde süzülüyordu. "Merhaba. Yolda mısın?"

"Evet. Az önce Charlotte Garcia ile ilginç bir etkileşim yaşadım." Ona hikayeyi anlattım.

"Hattie'yi dinleyip ikinizin bir anlaşma yapıp yapamayacağınızı görmekten zarar gelmez. Tanrım, bu harika olurdu."

Aynı fikirde olduğunu biliyordum ama heyecanı bulaşıcıydı. "Fazla umutlanmak istemiyorum."

"Biliyorum ama Cameron ve Naomi'nin iyi şeyleri elinizden almasına izin veremezsiniz. Onlar sana sahip değil. Sana zarar vermekten başka bir şey yapmadılar. Bunu hak etmiyorsun."

"Bunu hak etmediğimi biliyorum." Büyürken nedenini merak ederek çok fazla zaman .

"*Mantıksal* olarak bilmek, *içgüdüsel* olarak bilmekten farklıdır. Mantıksal olarak, Cameron'ın asistanıyla bir ilişki başlatan kişi olduğunu biliyorsunuz. Mantıksal olarak, Cameron'ın annenizi güvenli bir şekilde araba kullanamayacak kadar perişan eden nefret dolu şeyler söylediğini biliyorsunuz. İçgüdüsel olarak, o pislik ve karısı her şeyin sebebi senmişsin gibi hissettirdi. Senin doğman her şeyi yok eden bir katalizördü. Belki de bu yüzden bu dünyada kendi yerin için savaşmak yerine onu görmezden gelmeyi seçtin. Kasaba."

"Kahretsin, Kenny." Önümde, ortasında yeni boyanmış noktalı sarı çizgi bulunan asfalta baktım.

"Özür dilerim, şimdi ağzımdan çıktı." Alt dudağını ısırıldığını, kaşlarının arasında sevimli bir çizgi olduğunu hayal edebiliyordum.

" olduğuna sevindim." Güldüm, daha çok sözlerinin göğsümde yarattığı düğümü için. Çocuklar için kalmaya karar vermiştim. Yine de, babamın tepkisinden korkarak etrafta dolanıyordum.

Siktir . İki ayağımla birden atlıyordum. "Büyükanne Gin'e bankayla evrak işlerini başlatmasını söyleyeceğim." Büyükanne Gin'in evi ona değil bana sattığı haberi Bruce'a ulaşacaktı. Bu Bruce'u kızdıracaktı ve bu da Cameron'ın sorunu olacaktı. "Ben de kendi işim üzerinde çalışacağım.

Williston'dayken ek iş yaparım." Hattie aradığında fikirler üzerine beyin fırtınası yapıyor, çalışabileceğim hurda metal arıyor, yeni projeler planlıyor ve Coal Haven'dan itibaren altmış mil yarıçapındaki her kaynak işine başvuruyordum.

Sonuçta ben bir Barron'dum.



KENNEDY

RATTLER'LA KARŞILAŞTIM. Son beş ayda pek çok ilki gerçekleştirdim. Hepsi Hayatımda daha önce de yapmış olabileceğim şeyler, ancak çöküşümden sonra önemli hale geldiler. İlk uzun yürüyüşüm. Yogaya başlamam da yürüyüşler gibi rutin hale gelmişti. Liam'la uyumak.

Bu gece kızlar gecesi idi. İş arkadaşlarımdan bazıları beni de davet etmişti. Mayıs gecesi için denemişlerdi ama ben kabul etmemiştim. Bu kez, beşinci sınıf öğretmeni Aspen Whitfield teklif ettiğinde, kendimi kabul etmeye zorladım.

Pişmanlık . Sempatik gülümsemelerle market gezilerine katlanmışım. Bana doğru atılan bilmiş bakışlar. Beni görmezden gelenler

Tamamen. Bunlara . Arabama benzin doldururken ya da yürüyüş yolunda birini geçerken de aynı şekilde.

Çıplak yüzük parmağıma baktım. Midem düğümlendi ve uzun, derin bir nefes aldım.

Doğru kararı vermiş miydim? Yüzüğümü çıkarmaya alışmaya başlamıştım ama yüzüğümü çıkarmadan dışarı çıkmamıştım. İş arkadaşlarımla yanındaydım, onlar da Liam'la ya da evde yüzüğümü takmadığımı fark ettiklerinde ihtiyatlı davranıyorlardı.

Willow'un şok olmuş tepkisi kafamın içinde yankılandı.

Ellerim etrafında kenetlendi. Eve onu alabilirdim. Ait olduğu yere, elime geri sokabilirdim.

Alyanslar birer semboldü. Bir çift için aşkın ve bağlılığın sembolüydü. Dul bir kadın için bu durum karmaşık bir hal alıyordu ve içgüdüsel olarak, başkalarının tepkilerinden korunmak için takmanın benim için sağlıklı olmadığını biliyordum.

Rattler's tıklım tıklımdı. Yoğun bir akşam yemeği kalabalığı, kim olduğumu ve hikayemi bilen insanlarla doluydu. Oraya gidip iyi vakit geçiriyormuşum gibi davranmam gerekiyordu. Oraya gitmem ve iyi vakit geçiriyormuşum gibi davranmam gerekiyordu.

dört saat iyiydim. İsteyken iyiydim ama yaz okulu günde sadece birkaç saatti ve çocuklar benim öğrettiklerimden ve arkadaşlarının onlar olmadan eğlenmelerinden başka hiçbir şeyden habersizdi. Liam'ın yanındayken kendimi tutmam gerekmiyordu.

Elimi zorla çözdüm. İşte bu yüzden Liam olmadan yeni şeyler yapmalı, yeni yerlere gitmeli, yeni insanlarla tanışmalıydım. Hayatımı, daha uzağa ve daha düz gitmeme yardımcı olması için curling taşının önündeki buzu süpüren adam gibi önümden kaymasını bekleyerek geçiremezdim.

Kırmızı bir araba yanıma yanaştı. Aspen sırttı ve el salladı.

Büyü bozuldu, aceleyle arabamdan çıktım. Restorana biriyle girmek daha kolay olacaktı.

"Gelebilmenize çok sevindim." Aspen denince akla kehribar rengi tahlı dalgaları geliyordu. Buğday rengindeki saçları aşağıya doğru sarkıyordu.

Saçları yumuşak dalgalar halinde geriye doğru uzanıyordu ve gözleri soğuk bir bardak açık bira rengindeydi. Bir yıldır Coal Haven'daydı. Önümüzdeki okul yılı onun üniversite dışındaki ikinci yılı olacaktı ve bu onun ilk işiydi. Pek bir şey bilmiyordum.

Eski işime sahip olmasından başka. "Beni tekrar davet ettiğin için teşekkürler."

"Bana inatçı derler, ama annem buna dırdır der." Kolunu benimkine doladı ve beni kapıya doğru çekti. "Marion yolda. Kelsey bana mesaj attı ve biraz gecikeceğini söyledi. Çocuklarıyla ilgili bir şeymiş. Bir da davet ettim. Şehirdeki klinikte çalışıyor. Laboratuvarıda sanırım. Burada büyümüş. Tabii ki Lyric'i tanıyorsun."

"Lyric, evet." Isla Barron'ın en iyi arkadaşıydı. Umarım Liam'ın dramından bu geceyi garipleştirmeyecek kadar uzaktır. Kelsey okulun kütüphanecisiydi ve Marion'u tekrar görmek, çalışmadığımız zamanlarda konuşmak iyi olacaktı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Sadece doğru yaparsak." Neredeyse yanımda zıplıyordu.

Aspen'den iki yaştan daha az büyüktüm ama aradaki fark on da olabilirdi. Hatta yirmi yıl bile olabilirdi. Yine de onun coşkusu beni sarıp sarmaladı ve kendimi iğne yığını içinde kör bir sopa gibi hissetmenin gerginliğini hafifletti.

Onun yanında insanlar burada ne işim olduğunu merak etmeyecekti. Ben de kızlardan biri olurdum.

Umuyordum.

İçerisi beklediğimden daha aydınlıktı. Büyük pencereler yaz güneşinin içeri girmesine izin veriyor, yine de camdan yemek yiyenlerin gözlerinin kamaşmasını önleyecek kadar yüksek. Tavan boyunca yükselen ahşap kirişler ve ahşap

Barı ve duvarları süsleyen aksanlar kahverenginin açık bir tonuydu... neredeyse gri, ama modaya uygun.

Rattler's Brewhaus birkaç yıl önce açılmıştı. Derek'le bir randevu gecemizde buraya gitmiştik. Tekrar gitmeyi planlamıştık.

Nefesimi içime çektim ve kimsenin gözleriyle karşılaşmamaya odaklandım. Aspen hostese beş kişi olacağımızı söyledi. Bizi bir bara oturttular-

bar bölümünde yüksek masa.

Marion yanımda belirdi ve hem Aspen'e hem de bana küçük sarılmalar yaptı. "Merhaba hanımlar. Zamanında gelebileceğimden emin değildim. Dermot akşam yemeğinde ne olduğunu sordu ve bu küçük bir tartışma başlattı." Yaşlı kadın uzun bir sandalyeye tırmanırken başını salladı. "Cidden. Ne zamandan beri

Birinin sizinle evlenmesi, önümüzdeki kırk yıl boyunca akşam yemeğinde ne yiyeceğine karar vermesi gerektiği anlamına mı geliyor?"

Biri böyle bir yorum yaptığında diğer insanlar etrafımda gerilirdi ama Marion ve ben aylardır birlikte çalışıyorduk. O

Benimle rahat. Ona teşekkür etmeye asla cesaret edemeyeceğim bir hediye.

İçkilerimizi sipariş ettikten kısa bir süre sonra Kelsey kızının hızlı saha oyunuyla ilgili hikâyelerle içeri daldı. Kızını okula götürmüştüm ve şimdi dokuzuncu sınıfa gidiyordu. Lise. Kelsey ile en son konuştuğumda, çocuğunun ortaokula geçişini tartışmıştık.

yıldır işten uzaktaydım ama maaş çekinden çok daha fazlasını kaçırmıştım.

Lyric de geldi, onu son gördüğümde daha farklı görünüyordu. Esmer saçlarındaki mor çizgiler ona üniversiteye gitmeden önce olmayan bir hava katmıştı. Kolları kapaklı koyu kırmızı bir büstiyer ve dar beyaz bir kapri giymişti. Belki de ondan sınıfın onayladığı kıyafetlerden daha fazlasını nasıl giyebileceğime dair birkaç ipucu almam gerekiyordu.

"Şehre ne zaman döndün?" diye sordum.

Lyric sırttı. Gamzeleri onun sinirliliğini alıp sevimli bir hale getirmişti. "Üniversiteyi geçen yıl bitirdim ve laboratuvarımda bir açık vardı. Mezun oldum ve hemen eve geri taşındım."

Geçen sene. Lyric'i Barron ailesinin tüm görürdüm. Isla nereye giderse, Lyric de onu takip ederdi. Bir yıl önce Coal Haven'a dönmüştü.

Ne kadar çok şey kaçırdığımı bir kez daha hatırlattı.

Sohbet iş, Kelsey'in çocuklarının yaptığı aktiviteler

Marion'un torunları ve Lyric'in işi. Gerginlik yavaş yavaş

Ben. Bu, iş yerindeki dinlenme odasından farklı değildi. İnsanlar bilerek ya da bilmeyerek beni yalnız bırakıyor, rahat olduğum konularda konuşmamı bekliyorlardı.

Isla'nın ağabeyi Stetson restorana girdi. Onunla yeterince samimiydim. İri yarı biriydi ve suratında bir pislik ifadesi vardı, ama kolayca gülümsüyor ve şakalar yapıyordu. Babasına benziyordu ama Bruce'un bir keresinde Stetson'ın kendisinin ve Cameron'ın babasının tıpatıp aynısı olduğunu söylediğini duymuştum. Mürekkep siyahı saçlar. Sert, koyu renk gözler ve derin bronzlaşmış bir cilt. Beni gördüğünde kaşları kalktı.

Alnımda *Liam'la yatıyorum* dövmesi olmasından korkarak başımı salladım. Yeni hayatıma adım atarken isteyeceğim son şey Barronların ilişkiye dahil olmasıydı.

Stetson, Evander'ın yaşına Derek'inkinden daha yakındı. Otuz üç. Barron ailesinin tüm birleşik etkinliklerine katılmıştı. Liam o etkinliklere hiç katılmamıştı, bu yüzden Stetson'ın Liam'a karşı hıyarlık eden tarafını hiç görmemiştim. Çoğunlukla Liam yokmuş gibi davranırdı.

Stetson barın içinde dolaşüyor, her masaya kafa sallayıp el sallıyordu. Coal Haven'daki insanlar Cameron Barron'a karşı temkinliydi ama onun iyi tarafında olmak istiyorlardı. Stetson'ı gerçekten seviyorlardı.

Lyric'in arkasına gizlice yaklaştı ve saçlarını karıştırdı. "Hey, ufaklık."

Lyric'in yüzü kızardı ama Stetson'a alaycı bir ifadeyle baktı. "Bu saç modeli için tam beş dakika harcadım, Stetson."

Stetson elini onun sandalyesinin arkasına dayadı ve diğer elini kalçasına dayadı. Bakışları üzerimizde gezindi. "Bu masa başlamayı bekleyen bir masa değil mi? sorun."

Marion başını salladı. Coal Haven'da ilk çalışmaya başladığında muhtemelen onun öğretmeniydi. "Bela hakkında bir şeyler bilen biri varsa, o da sensin."

Stetson, kadın ona yumruk atmış gibi kamburlaştı. "Bayan Kasper, hakkımda böyle düşünmenize üzıldüm." Göz kırptı, sırtıışı yaramazlıkla doluydu.

Cameron ve Bruce çocuklarının ne kadar uslu oldukları konusunda kendilerini övüyor olabilirlerdi ama Derek, kardeşi ve Stetson yakalanmama konusunda iyiydiler.

Lyric'e dirsek attı. "Beladan uzak dur, evlat."

Lyric'in dudakları kısa süreliğine büzüldü. "Birinin hayatının kurtarılmasına yardım ettiğim, pahalı analiz cihazlarını çalıştırıp ne olduğunu bulmaya çalıştığım zamanları kastediyorsun." Ses tonu küstahtı ama bakışları özlem doluydu.

Oh. Oh, wow. Zavallı kız. Stetson'a çok kötü davranıyordu ama onun büyük gözünde kız kardeşinin en iyi arkadaşıydı. Stetson insanları okumakta iyi olabilirdi ama Lyric'in onun hakkında ne hissettiğinden habersizdi. Gizli bir aşkı olan tek kişi ben değildim. Sadece benim hoşlandığım kişi de benden hoşlanıyordu. Ve aramızdaki şey bir hoşlanmanın çok ötesindeydi.

Peki neydi o zaman?

Sinirlerim midemde düğümlendi. Liam'dan hoşlandığımı söylemekte sorun yoktu. Onun kız arkadaşı olduğumu. Ama ne hissediyordum? Bunu tanımlamak istiyor muydum?

Stetson'ın bakışları restoranın karşısındaki birine takıldı. "İşte Holden. Görüşürüz hanımlar."

Lyric'in sırtına, sanki o da arkadaşlarından biriymiş gibi bir tokat attı ve uzaklaştı. Lyric çilekli margaritasına ters ters baktı. Aspen başını hafifçe salladı. Bunu gören tek kişi ben .

Bir saat sonra, her birimizin önünde boş bir bardak varken, Marion içini çekti ve çantasını topladı. "Gitsem iyi olacak. Biraz daha gecikirsem bu Külkedisi balkabağına dönüşecek. Dermot da beni bekliyor." Gülümsemesi sevecenlikle doldu. Kocasının onu beklemesini seviyordu. Bu ona değer verildiğini hissettiriyordu.

Bu yakınlık kalbimi sızlattı.

Kelsey, Marion'un hemen ardından ayağı kalktı. "Burası da aynı. Kimsenin beni ve bulaşıkların hâlâ kirli olması dışında. Ama Brinley'nin bir turnuvası var.

Yarın. Güneşte uzun bir gün."

İki kadın ayrıldı. Aspen boş bardağını itti. "Her zaman gidip Stetson ve Holden'la oturabiliriz."

Lyric barın karşısındaki Stetson ve Holden'ın olduğu yere baktı. İfadesi donuklaştı ama gözlerinde fırtına bulutları yükseldi. "Sanırım meşgul."

Masada bizim yaşlarımızda bir kadın oturuyordu, sandalyesi Stetson'inkine yakındı ve Stetson'ın kolu sandalyenin arkasından sarkıyordu.

"O değil mi-"

"Şehirde bir hemşire. Evet. Çıktıklarını duymuştum."

Stetson da başka bir arkadaşı olan Remington Gunn sahibi olduğu için sürekli buraya gelirdi. Lyric bu yüzden mi öldürmek için giyinmişti, silahı seksapel miydi? Sadece, Stetson kurşun geçirmezdi.

Aspen işle ilgili ufak tefek konuşmalarla geceyi kurtarmaya çalıştı ama Lyric'in aklı başka yerdeydi ve benim beynim Liam'a karşı hissettiklerimi tanımlamakta takılıp kalmıştı.

Önemli değildi. Cevapları bilmek zorunda değildim. Ama bunun önemli olduğu hissi üzerime çökmüştü.

Yeni bir tur içki geldi. Garsona kaşlarımı çattım. Şarap soğutucumdan beri su dışında bir şey sipariş etmemiştim. Alkol almayalı çok uzun zaman olmuştu.

Başını barın diğer tarafındaki bir masaya doğru eğdi. "adamlardan."

Aspen ve Lyric üç genç adamın bulunduğu masaya aval aval baktılar. Üç kişi. Bizden üç kişi.

Midem çalkalanıyor, yediğim ızgara tavuklu sandviçi altüst etmekle tehdit ediyordu. Bana başka bir şarap soğutucusu getirmişlerdi. Sadece bir içkiyle başa çıkabilirdim. Kocam olmayan bir adama aşık olup olmadığım konusunda sessizce paniklerken bana asılan erkeklerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Oraya gitmeliyiz," diye açıkladı Lyric. Bize baktı. "Sen hazır mısın Bu mu?"

Aspen'in bakışları bana kaydı. Başparmağımı çıplak yüzük parmağında gezdirdim. Metalin yokluğu düşüncelerimin yuvarlanışını güçlendirdi. Bir adam bana asılıyor ve benim yaptığım ilk şey, başka bir adamı düşünürken alyansımın olduğu yere dokunmak oluyor.

Aspen ve Lyric beni izliyorlardı. Lyric'in gözleri kocaman açılmıştı ve alt dudağını kemiriyordu. Aklımdan geçen hiçbir şeyi onlara anlatamıyordum. Onlarla Liam hakkında konuşamazdım. hissettiğimde, Liam benim için oradaydı. Williston'daydı ve onu arayabilirdim ama bu tam olarak itiraf etmeye hazır olduğum bir konu değildi. Bunu düşünmek beni neredeyse ağlatıyordu.

"Siz ikiniz . Ben dışarı çıkabilirim." Lyric ve Aspen bu günlerde bekâr genç kadınlar ne yapıyorsa onu yapacaklardı. Ben hiç onların yerinde olmamıştım. Onları anlayamazdım. Marion'la ilişki kurabilirdim ama bu da benim sorunumun bir parçasıydı. Evde kimsem yoktu. Konuşacak başka arkadaşım yoktu.

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Herkesin içinde ağlamamın imkânı yoktu. Aspen ve Lyric harekete geçmemişti.

"Ciddiyim. Siz ikiniz gidin. Ben tuvalete gideceğim, sonra da muhtemelen giderim." Kesinlikle giderdim.

Tuvalete giderken kendimi dengede tuttum, sekiz yüz Arabamda oturup içeri nasıl gireceğimi düşünürken aldığım kilodan daha ağırdı. Rahatlama göğsümdeki baskıyı hafifletti. Tuvaletler tek kişilik tezgahlar. Birini seçtim ve içeri daldım. Lavaboya tutunarak sert nefesler aldım. Ağlamayacaktım. Cildim kızarıp lekelenecek ve herkes bunu . Ağladığımı bilen insanlarla birlikte restorandan çıkmak zorunda kalacaktım ve onlar da neden ağladığımı bildiklerini düşüneceklerdi.

Hiçbir fikirleri yoktu. Kimsenin yoktu.

Karın kaslarımı plank yapar gibi sıkarak yavaşça nefes . Yavaş nefes al. Uzun nefes.

Kurnaz bir ses kapıdan içeri süzüldü. "Yüce Tanrım, daha uzun sürebilir misin? Bir kızın işemesi gerekir, ama üç banyo ve herkes

bok mu?"

Ellerimi lavabodan çektim. Bu benim gitme şansımdı. Mesanesi patlamış öfkeli bir kadınla yüzleşmek iyi bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Çok uzun sürdüğü için bana kızacaktı. Bir sinir kriziyle mücadele ettiğimi düşünmezdi. Şu anda ihtiyacım olan anonimlik buydu.

Kapıyı açtım. Parlayan mavi gözler buluştu ve tanıdık geldi. "Ah, sensin," dedi Laney düz bir sesle. "Tahmin etmeliydim."

BÖLÜM 14



Kennedy

Laney bana gecesini mahvetmişim gibi bakarken, geçmiş içime çökmüş, zar zor kontrol altında tutabildiğim duygusal kuyuyu taşırmıştı.

Gözlerim yaşardı ve banyoya geri döndüm. Kapıyı çarpmaya çalıştım ama Laney güçlükle içeri girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

"Aman Tanrım, Kennedy." Lavabonun üzerindeki kaptan birkaç mendil aldı ve ellerime tıktırdı. "Tabii ki açık bir banyo beklerken sabrım tükeniyor ve bu sensin." Sesi yumuşadı.

"Bunca zamandır burada ağlıyor muydun?"

Başımı salladım ama cevap veremedim. Lavaboya yaslandım ve ellerimle sesimi bastırarak hıçkıra hıçkıra ağladım. Sessiz feryat. Cenazeden sonra işe döndüğüm ilk birkaç ay içinde, son çöküşten önce bunu mükemmelleştirmiştim.

"Doğru." Bana inanmadı. "Şey, işemem lazım. O yüzden bekle."

Beyaz şortunu indirip tuvalete oturduğunda gözyaşlarım durdu. Hıçkırdım, burnumu çektim ve bakmamaya çalıştım. Bu gerçekten oluyor muydu?

Hâlâ tuvaletteyken iç çekti. "Boktan bir gece geçiren bir tek ben değilim demek?"

Grup banyosunda yaşadığım şok zihnimi aktif kederden kafa karışıklığına çevirmişti. Laney çekmecelerini indirir indirmez son olaylar gözümün önünden kayboldu. "Gecen neden berbat geçiyor?"

"Bir sürü sebep var. Senin mi?"

"Sebebimi herkes biliyor," dedim acı bir , sorgulamayacağı kadar gerçek olmasını umarak.

"Küçük kasaba hayatını sevmek lazım." Ayağa kalktı ve şortunu yukarı çekti. Kilometrelerce uzanan bronzlaşmış bacaklarını gösteriyordu. Deniz mavisi üstü Lyric'inki kadar dar ve açık değildi ama Laney'ye sofistike ve seksi bir hava veriyordu. "Ben de bağırabilirim ve birlikte dışarı çıkabiliriz; gerçekten herkesin kafasını karıştırırız."

Bu sefer sesi sinsiydi. Laney ağladı mı? Mermer bir heykelin eridiğini hayal etmek gibi bir şeydi bu. Ama buz mavisi gözlerine baktığımda, gençliğimizde orada olan soğukluğu görmedim. Korunuyordu. Kendini koruyordu. O bakışı tanıdım.

Gerçekten herkesin kafasını karıştırır. Etkileyecekti. Herkesin içinde ağlaması ve bunu benim yanımda yapması. Peki ya ağlıyor gibi görünseydim? O zaman

Sadece bakışlar bile bunu eğlenceli hale getirebilirdi. Bu düşüncenin aklımdan geçtiğine bile inanamıyordum. Ellerini yıkayabilmesi için kapının önüne geçtim.

"Sonunda, hâlâ birkaç ağaç öldüren bir yer." çift kağıt havlu çıkardı ve kurulandı. "Bu el kurutma makineleri sinirlerimi bozuyor. Parmaklarımı kurutmak yerine bir jet motorunun tüm vücuduma üflemesi gibi." Kullanılmış kâğıt havlularını fırlattı. Mükemmel bir şekilde sepete düştüler. "Cidden ama. Neler oluyor? Normal bir keder mi, yoksa biri
Bir şey mi?"

"Normal bir keder," diye mırıldandım. Laney bu konuda konuşmak isteyeceğim son kişi olmalıydı. Çok kabaydı. Ama saklanmama da asla izin vermezdi. Benim yerime iş yaptıklarında başkalarına seslenirdi. Mesela Derek'in

arabamı yağ değişimi için götürdüğünü. Sırt çantamı nasıl taşıdığını ve okuldan sonra montumu giymeme nasıl yardım ettiğini. Liam ve Derek'in, o bir sürtük gibi davrandığında beni nasıl savunduklarını. *Kız arkadaşın kendi adına konuşmalı.*

Yanılmamıştı.

"Bazı adamlar bana, Aspen'e ve Lyric'e içki ısmarladı." Laney'nin homurdanmasını ve erkeklerin bana içki ısmarlamasından yakındığımı iddia etmesini bekleyerek gerildim. Alaycı bir tavırla *ne kadar kötü* olduğunu söylemesini.

"Tekrar çıkmaya hazır değil misin?"

Liam haklıydı. Laney gibi değildi. Ama ben de yle.

Mendillerime baktım. Başımı sallayamadım. Liam'la çıkmaktan daha fazlasını yapmışım. "Başka bir adama karşı daha derin duygular beslediğini kabul etmeye hazır değilsin."

Bana baktı. Onun yoğun mavi bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerimi kaçırdım.

"Sen ve Liam, ha?" Dikkatini aynaya çevirdi ve uzun at kuyruğunu düzeltti. Parlak sarı saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi. Muhtemelen bütün gün toprakta çalışmıştı ama bir elmas gibi parlıyordu. Onun bu kolay güzelliğini her zaman biraz kıskanmışımdır. Eskiden iten içe çirkin olduğunu düşünerek teselli bulurdum. Bu artık doğru muydu?

Sorusu içime işledi. Garip kıkırdamam gerginliğimi daha da artırdı, ta ki sestem duyduğum tek şey bu olana kadar. "Neden benim ve Liam?"

Bana *şaşkın* bir bakış attı. "O ocukların her birini o narin küçük parmağına dolamıştın. Eminim kasaba çılgına dönmüştür."

"Kimse bilmiyor. Yani *hiç kimse*." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu itiraf etmek istememişim ama Laney hiçbir zaman bilgisizlik numarası yapmamıştı. Sadece yalan söyleyenlere ses. Ama herkese söyleyebilirdi. Liam çok fazla şeyle karşı karşıyadı ve ben duygusal iniş ıkışlarımdan yorulmuştum.

"Sadece ben mi?" Yüzü bana dönüktü, bakışları doğrudan bana bakıyordu. Eskiden bana odaklanmasından korkardım. Bu gece, ferahlatıcıydı. Liam'ın yanında olmak kadar kolaydı. Sempati yoktu, sadece

açık bir kabullenme vardı. Bu yüzden mi

Her şeyi döktün mü? Bir arkadaşına ihtiyacım vardı ve bana Liam' hatırlatan biri uygun olabilirdi.

"Ona çok değer veriyorum ama dul olmak işleri zorlaştırıyor." O anda başka bir güç ağzımı yönetiyor olmalıydı. Duramadım. "Bu berbat bir şey çünkü genelde her şeyi netleştiren o olur. Sadece karar vermeme izin verir ve yolculuk boyunca benimle kalır."

Sanki Liam'ın Derek gibi benim için her şeyi yapmadığına inanmıyormuş gibi soluk bir kaş kaldırdı.

"Bana yardım ediyor ama başıma yapmama da izin veriyor. O benim için orada." Mendillerimi çöpe attım. Bir tanesi devrildi. Düşündüm. Almak için eğildim,

fırlatıp attım ve tam boyuma ulaştım. Laney benden sadece bir santim daha uzundu ve artık üzerime çıkmıyordu.

Yetişkin insanlardık ve garip bir nedenden ötürü ona güveniyordum. Kusurlarım olarak algıladığı şeylere dikkat çekmeyi ama dedikodu değirmenini asla körüklemeydi. "İnsanların kendi fikirlerini söylemesine izin veremem. Evim gibi hissettiğim tek şehri terk etmek zorunda kalmamak için bir iş bulmaya çalışırken olmaz."

Eğer tam zamanlı bir iş bulamazsam, evi satmak zorunda kalabilirim. Belki de taşınmak zorundayım. Liam'dan uzağa. Çocuklarından uzağa. O kasabaya geri dönerken, ben gitmek istemiyordum.

"Yine de o senin küçük kirli sırrın olmamalı." Açıkça ifade edilmiş. Suçlama yok, tehdit hissi yok.

Geri çekildim. "O değil. Bu sadece kimseyi ilgilendirmez." "Aynı fikirde olmam seni şaşırtır mı?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Evet. Prensipte aynı fikirde olmamanız beni çok şaşırtırdı."

Hızlı bir gülümsemeyi paylaştık. "Bu kasaba ve onun konuşması ve bizim dinlememiz. Bundan hep nefret etmişimdir."

Sözleri Liam ve benim hakkımdaki dedikodulardan daha derindi. "Kardeşinin başına gelenler için üzgünüm."

"Sen de ben de." Birkaç dakika konuşmadı, sonra uzanıp elimi sıktı. "Derek için gerçekten çok üzgünüm. Cenazeye gelemediğimi biliyorum ama bunun bizimle bir ilgisi yoktu." Başını arkaya yasladı ve bir nefes verdi. "Ugh, erkekler. Bizi soldan ve Doğru."

Bakışlarım, ben engel olamadan onun çıplak yüzük parmağına . O da bunu fark etti ve bakışlarını dikkatle benimkilere çevirdi.

Elimi büktüm. "Hâlâ takmamaya alışmaya çalışıyorum."

"Başkaları fark etmeden önce mümkün olduğunca çok güneş almaya çalışıyorum.

bronzluk çizgisi." Kollarını kavuşturdu. "Yemin ederim Kennedy, eğer biri eskiden alyans taktığımı öğrenirse, herkese senden bahsedeceğim ve Liam."

"Tamam." Evliliğini ne kadar gizli tutmak istediğini anlamadan önce göğsüme bir panik mızrağı saplandı. Yumuşak bir kıkırdama beni terk etti. Birbirimizin en önemli sırrına sahiptik. "Kimin aklına gelirdi ki... Sen ve ben?"

Gülümsemesi dalgalandı ve tekrar sol eline baktı. "Senin gibi olmaya çalıştım."

"Ne?"

"Sende yaralı, küçük bir geyik yavrusu havası vardı. Öğretmenlerin gözdesiydin. Derek'e ve hatta Liam'a hükmediyordun. İyi çocuk ve asi, ayaklarına kapanıyor, her sözüne asılıyordu. Bu arada bana kaltak derlerdi. Kötü kız." Gözlerini devirdi. "Her ikisi de olduğumu anlıyorum."

"Sayılır mı?" Kaşlarımı kaldırma sırası bendeydi.

"Ben bir aziz değildim, ama eğer bir erkek olsaydım, kimse İki kez mi?" . "Neyse, kolamı üzerine döktüğüm için özür dilerim. Çoğunlukla bir kazaydı, ama sadece etrafınızda daha fazla toplanmalarına neden oldu. O yüzden sevgilimle tanıştığımda... istediğimi düşündüğüm her şey ondaydı."

Bakışları titredi, o mavi derinlikler incitici anıları saklıyordu. "Sen olmaya çalıştım. Sonra Kane kendini yaraladı ve ben de ayrılmak zorunda kaldım. Kocama söyledim.

eve gitmem gerektiğini ve o ne derse desin ya da annesi ne derse desin bunu yapacağımı söyledi. O tartıştı. Kendisinin ve ailesinin önce dilekler. Ben de onu terk ettim. O da gitmeme izin verdi. Çünkü uysal olmasaydım benimle birlikte olmak istemeyecekti ve ben de kendime yalan söylüyordum."

Laney'le ilk tanıştığımda, onun içten ve dıştan ne kadar güçlü olduğunu fark etmiştim. Ben zayıftım, hayatım boyunca zayıf görünmek yerine güç yansıtmaya çalıştım. Ama o anda onu daha net gördüm. O kadar da farklı değildik.

Parmaklarını uzattı ve yumruğunu sıktı. "Daha iyi bilmeliydim."

Farklı davranma cesaretini göstermişti ama insanlar ona eskisi davranıyordu. Bu konuda her şeyi biliyordum. "Daha çok senin gibi olmaya çalışıyorum.

Kendine güvenen. Güçlü. Ne düşündüğümü söyle." Bruce'a kesinlikle yardımını istemediğimi söylemek gibi. Laney bunu aylar önce söylerdi. Öyle görünüyordu ki

her zaman yapmamak için sebepleri vardır.

"Bu konuda iyi şanslar. İnsanlar duymak istemedikleri şeyleri söylediğinizde bundan rahatsız olurlar."

"Bu işte pek iyi değilim. Yeterince cesur değilim." Bazı günler, etrafımdaki dünyanın tehlikelerinden korkarak delikten dışarı bakan bir sincap gibiydim. Liam ve ben halka açılırsak ne olurdu?

Laney elini kapı koluna koydu. "Etrafımda dolaşmaya devam edersen sana da . Bir içki ister misin?"



Liam

Benim yaşımdaki çoğu erkek telefonda benim kadar çok vakit geçirmezdi. Yatağıma yayılmış, telefonu kulağıma dayamış, sanki bir çocukmuşum gibi

90'ların sitcom'u. Büyükanne Gin akşam yemeği hazırlarken açık bırakırdı. Ama ben kiralık bir yatak odasında ikiz yatakta yatan yetişkin bir adamdım.

Bu kadar uzun süre yokken aramak gerekliydi. Eli ve Owen isimlerinden başka bir şey okuyamıyorlardı. Kenny sayesinde bunu yapabiliyorlardı ama mesajlar, ekranda yüzümü görüp onlara iyi geceler dilemem, dişlerini fırçalamaları ve benim için büyükannelelerine sarılmaları gerektiğini söylememle aynı şey değildi.

İkinci molamda onlarla konuştum ve işten sonra sık sık Kenny'yi aradım. Sözlerini okumak, onları duymak kadar iyi değildi. Kahkahaları hattan taşıyor ve gülümsemesini hayal edebiliyordum. Çoğunlukla günlerimiz hakkında konuşurduk. Dört Temmuz'da dört günlük bir hafta sonu geçirecekti. O zamana kadar evde olurdum ve çocuklarla eğlenceli bir şeyler yapardık. Ofis olarak kullandığı ikinci yatak odasını boyuyordu ve sırada kendi yatak odası vardı. Hattie'yle konuştum; diğer projelerimin fotoğraflarını istedi. Büyükanne Gin ve çocuklar benim için bir fotoğraf çekimi yapmışlar ve en iyilerini seçip göndermem için tüm resimleri bana göndermişlerdi.

Kenny ve ben her gün iletişim halindeydik ve yeni şeyler buluyorduk. Ama bu geceki konuşma rutinden daha fazlasıydı. "Ne yaptı?" Doğru mu duymuştum?

"Yatıya kaldım. Kanepemde uyudu. Laney Granger. Banyoda sonra birkaç kadeh içtik. Benimkiler suydu ama o eve gidemeyecek kadar çok içti. Ben de onu buraya davet ettim."

"Ve?"

"Eğlenceliydi." Kenny kıkırdadı, Laney'e borçlu olduğum hoş bir sestir bu. Dürüst, masum bir kıkırdama, kederin gölgesi yok. Sadece çocuklarım ondan böyle bir tepki alabilmişti. "Özür diledi. İnanabiliyor musunuz? Laney Granger. Özür diledi."

"Bunu nasıl yaptı peki?" Laney'nin, "*Bunu kendin anlayamayacak kadar kalın kafalı olduğun için üzgünüm,*" gibi bir şey söylediğini görebiliyordum. Aslında bunu ikinci yılımızda futbolculardan birine söylemişti. Sınavı kazanmıştı.

Cebir sınavı, ancak adam başarısız olduğunda kopya çektiğini iddia ve notunu yükseltene kadar bir oyunda oturmak zorunda kaldı.

"İçtenlikle, gerçek olan hariç." Bir kıkırdama daha. "Bu hafta sonu yine dışarı çıkıyoruz."

"Rattler'ın mı?"

"Belki, sonra benim evimde bir film."

Homurdandım. "Laney'le çıkıyorsun."

"Öyle sayılırım. *Garip*, değil mi? Sanırım evde yaşamak onun için zor bir alışma süreci. Neyse, Hattie'den haber aldın mı?"

"Bugün yaptım. Benimle çalışmak istiyor. Ürünü taşıyacak, kataloğuna dahil edecek ve sonra satıştan bir yüzde alacaktı. Benim yapmam gereken ona düzenli bir tedarik sağlamak." Beyin fırtınası yapmak için kendime izin verdiğimde, aklıma bir sürü fikir geldi. Ateş çukurları, mobilyalar, ev dekorasyonu.

"Evde olduğunuz süre içinde bunu yapmak zor olacak mı?"

"Bu konuda." Telefon görüşmemi hatırladıkça heyecanım arttı. Noel sabahı çocuklar gibi sersemlemiştim. "Hattie arkadaşının Washburn'deki madende müdür olduğunu söyledi. Benim için iyi şeyler söylemeyi teklif etti, ben de uygulandı."

"Liam." Adım, heyecan bulutunun üzerinde bir fısıltı gibiydi. "Bu harika olurdu!"

Sırıtmaya başladım. Kimse göremiyordu ama önemli değildi. Hayatım nihayet yoluna giriyordu. "İşe gidip gelmem gerekecek ama düzgün bir otoyolda kırk beş dakikadan fazla sürmez. Coal Haven'dan uzakta olmayacağım. Yine de çocuklar için Büyükanne Gin'in yardımına ihtiyacım ama yirmi gün üst üste olmayacak."

"Ben de burada olacağım. Oh, Liam. Bu çok hoş olurdu."

"Mm." Bakışlarım kirli beyaz tavana kaydı. "Sadece benim, Büyükanne Gin ve çocuklar için güzel değil mi?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece onlar için değil."

Sırıtişım geri döndü. "Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü bir kumar oynadım ve istifamı verdim. Önümüzdeki hafta on günlüğüne evde olacağım, son yirmi gün için geri döneceğim ve sonra işim bitecek. Çocuklar okula başladığında buralarda olacağımdan emin olmak istiyorum."

"Eviniz ve araziniz var. Yerel bir işiniz ve sanatçı olarak ikinci bir işiniz var."

"Sanatçı mı?" Bunu daha önce de ama o zaman hobi olarak oynuyordum.

"Çalışmaların çok güzel Liam. Yaptığın ateş çukurunun içinde ateş yakmak benim için çok zor olurdu."

"Başka tasarımlar düşünüyordum. Ateş çukurlarının modası asla geçmez." Pek çok güzel şey oluyordu ama ben bunların üzerinde durmak istemiyordum. Eve döndüğümde ve madende birkaç vardiya çalıştığım da heyecanlanırdım. Böyle güzel şeyler benim başıma gelmezdi. Çok kolay görünüyordu.

Esnemesini bastırmaya çalışmış olabilir ama ben duydum. "Gitmene izin vermeliyim."

"Yarın kalkmak zorunda değilim. Ama sen ."

"Yok, değil." Önemli bir şeydi. Artık on ya da on iki saatlik bir vardiyaya girip bütün gece içmeye alışkın değildim. Kenny'yle konuşmak için geç saatlere kadar ayakta kalmak uzun zaman önceki o günlerle aynı seviyede değildi.

Onu yatağa sokulmuş olarak hayal ettim, ama hayal ettiğim yatak benimkiydi. Zengin kahverengi saçları tunç grisi çarşafLARımın üzerine yayılmıştı. Saniyeler sonra kan, onu her düşündüğümde bir türlü inmeyen sikime yöneldi.

"Ne giyiyorsun?"

"Kulağa olduğundan daha seksi geliyor olabilir ama bot şort ve atlet."

"Bunun kulağa geldiği kadar seksi olmamasına imkân yok." Gülüşü soluk soluğaydı,

Biraz flörtöz. Cesaretlendirici. "musun?" ÇarşafLAR

hışırdadı. "Şimdi yatıyorum."

Tereddüt ettiğini hissettim. Evindeydi. Onun yatağında. Kocasıyla paylaştığı yatakta telefonda sapıkça şeyler yapmak

yeni bir yakınlık seviyesi ve onun için yeni bir engel. "Seni nasıl hayal ettiğimi söylememi ister misin, yoksa sana iyi geceler dileyip seni rüyamda mi söyleyeyim?" Soğuk bir duş ve hızlı bir mastürbasyondan sonra.

Diğer uçtaki sessizlik sırasında, ona nasıl iyi geceler diyeceğimi hazırladım, böylece bir gram bile suçluluk hissetmeyecekti.

"Beni nasıl... nasıl hayal ediyorsun?"

Sırıtmam kolay oldu. Kotumun fermuarını açtım. "Saçların dağılmış..."

BÖLÜM 15



Kennedy

"DÖRDÜNCÜ DERS İÇİN PLANIN VAR MI KENNEDY?" Anita Zachmeier sınıfa hızla girdi. Ellerini geniş keten şortunun ceplerine soktu ve kartal bakışlarıyla hiçbir şeyi kaçırmadan masalar ve sandalyeler arasında dolaştı.

Burası onun sınıfıydı ama yaz okulu için görevlendirilmişti. Haftalardır orada ders veriyordum, onun *peynir* zihniyetimi *yerinden oynattığının bilincindeydim*. Günün sonunda, her oyuncağı, kitabı ve öğrenme yardımcısını orijinal yerine geri koydum.

Güncellemekte olduğum notlandırma raporlarından çıktım. Bayan Z. daha önce de uğramıştı ve o kadar meraklı ki çalışamadım. Dizüstü bilgisayar alıp ve yaz okulu birkaç hafta içinde sona erdiğinde velilere göndereceğim raporları güncellemek.

"Tatil için pek bir planım yok." Planlarım vardı ama ona söyleyeceğim son kişiydi. Belki Derek'in ailesinden sonra sondan ikinci. Annemden sonra sondan üçüncü.

Liam ve ben çocukları Mandan'daki büyük 4 Temmuz geçit törenine götürecektik. Neredeyse bir buçuk saat sürdü ve

Yolda iyi bir yer kapmak için neredeyse iki saat erken gittik. Sonra onları yemeğe çıkaracak ve bir restoranın klimasını içimize çekecektik. İster Yüzmek için bir göle gitmemiz ya da dinlenmek ve ızgara yapmak için eve gelmemiz hepimizin nasıl durduğuna göre belirlenecekti.

Bekleyemedim. Yine de biri sorduğunda, evden uzaklaşmıyormuşum gibi davranıyordum. Bruce ve Willow beni davet etmişlerdi ama Bruce'un masraflarımı üstlenmek istemesi hâlâ içimi acıtıyordu. Willow o gecedan sonra beni bir kez akşam yemeğine davet etmişti ama Laney ile planlarım vardı. Onunla gelişen arkadaşılığımın onlara da bahsetmedim. O zaman karşılayamayacağım bir parayı çarçur ettiğimi düşünebilirlerdi.

Laney'nin yanında olmak terapiden daha iyiydi. Aylık terapi seanslarım vardı ama bir gece Laney ve birkaç Beyaz Pençe ile kanepemde oturduğumda Liam'a karşı hissettiklerimi tanımlamaya hazır olmadığım sonucuna varmıştım ve bu değildi. O benim için önemliydi. Kritikti. Ve bu şimdilik yeterliydi.

Bayan Z eşyalarımı toplamamı izledi.

"Tatil planların var mı?" Boş sessizliği doldurmak için sordum.

"Hiçbir şey. Gürültülü bir tatil. Eve gidip annemi görüyorum, sonra içeride kalıp sarhoşlardan uzak duruyorum."

Tamam. Dizüstü bilgisayarımı topladım ve henüz not vermediğim heceleme testlerini bir araya getirdim. Daha önce bu okulda çalıştığım Bayan Z'nin tavırlarını görmezden gelmişim. O farklı bir zamandan geliyordu; kendi yöntemleriyle hareket ediyordu. Geri döndüğümün beni çok sinirlendiriyordu.

Bugün sinirim daha da arttı. Belki de geçen gün yürüyüşten dönerken Bruce uğramış ve ben cevap vermeyince içeri girmişti. Arabam evde olduğu için bir sorun olduğundan endişelenmişti.

Yüzü kızarmıştı ve hareketleri sarsıntılıydı. Felç geçireceğinden endişelenecek kadar tedirgin olmasaydı, anahtarımı isterdim.

Geri. Bir ya da iki hafta bekledikten sonra onunla konuşacaktım, her ne kadar bundan korkuyor olsam da. Ama sınırlar koymaya başlamam gerekiyordu.

Yani, evet, biraz huysuzdum. Bayan Z ve onun sürekli küçümseyen tavrı başka birinin suratına çarpabilirdi. Belki otuz beş yıl önce iyi bir anaokulu öğretmeniydi ama başka bir iş bulması gerekiyordu. Yumuşak başlı çocukların özgüveninden sorumlu olmadığı bir iş.

"Sınıf atamaları belli oldu. Duydunuz mu?"

Ah. Bu yüzden geliyordu. Teneffüslerde Bayan Z telefonla konuşuyordu. Öğle yemeklerinde telefonuyla ilgileniyordu. Ama iş ders saatleri dışında fazladan iş yapmaya, hatta e-postalarını kontrol etmeye gelince evdeki imkanlara sahip değildi. Maaş aldığı saatler dışında ücretsiz çalışmama konusundaki katı tutumuna saygı duyuyordum. Tamamen tembellikten kaynaklanmasaydı daha fazla saygı duyardım. Yaz boyunca bu kadar sık gelmesi beni şaşırtmıştı. Ta ki Aspen, Bayan Z'nin onun zamanını gayri resmi olarak telafi edeceğini söyleyene kadar.

Bu mantıklı.

"Bu her zaman heyecan verici bir zamandır." Bir sonraki okul yılında sınıfıma kimi alacağımı görmeye bayılırdım. Genellikle zor öğrencilere ulaşmanın ve onları meşgul etmenin yolları üzerinde çalışmaya başladım. En sevdiklerimden biri Zorluklar, diğer öğretmenlerin zorlandığı bir öğrenciyle yaklaşımın işe yaradığını bulmaktı.

Bayan Z burnunu çekti. "Zor bir yıl olacak." "Öyle mi?" Bunu her yıl söylerdi.

"Zor olacak." Kadının nefesi kesildi. "Liam Barron'un çocuklarını kaydettirdiğini duydun mu? Onları taşımayı planlıyordu ama sanırım büyükannesinin onları büyütmesinden hoşlandığına karar verdi." Tekrar burnunu çekti. "Sürpriz değil. Ve onun çocuklarından biri değil, ikisi de bende. Onları ayıracıklarını düşünmüştüm."

Şakaklarımda basınç oluştu. Bayan Z'nin söylediklerinde çok fazla yanlış vardı. Liam hakkında, onunla birlikte olması dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Yirmi yıl önce anaokuluna gitmiştim. Sakince konuşmak için kendimi zorladım. Birimizin profesyonel olması gerekiyordu. "Çocuklar hayatlarının her günü birlikte oldular. Belki de komite onları önce birlikte okula alıştırmanın ve daha sonra ayırmanın en iyisi olacağını düşünmüştür."

"Bu ikisi bir öğretmen için çok fazla."

Ayağa kalktım ve çantamı omzuma aldım. "Onları tanıyor musun?"

"Liam'ın çocuklarını herkes tanır."

Coal Haven'dı. Evet, öyle. Ama kastettiğim bu değildi ve o da bunu biliyordu. "Onlarla tanıştın mı?"

"Sınıfta Liam vardı," dedi, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Onlar iyi çocuklar." Bayan Z, Eli'nin konuşmasını nasıl karşılayacaktı? Acı verecek kadar açık sözlüydü. Bu özelliğini yeni dünyamda takdir edebilirdim ama orada da bir yeri vardı. Beş yaşında çocuklar ve uzun süreli etkiler olmadan kolayca üstesinden ya da benlik duygusunu aşağılamak için kullanılabilecek bir sorun söz konusu olduğunda, incelik gerekliydi.

Bayan Z'nin patavatsızlığı meşhurdu.

"Bunu zaman . Açıkçası, okul yılına onları mümkün olduğunca birbirlerinden uzakta oturarak başlamam gerekecek."

"Ya da anaokulu gibi hayatlarındaki büyük bir değişiklikte nasıl başa çıktıklarını görebilirsin." Uzun zamandır kaybettiğim öfkem kafatasıma çarptı. Sesim çelik gibi sert çıktı. "Ya da öğrenme ortamlarını en baştan o kadar zorlaştırırsınız ki, yaramazlık yapmaya başlarlar ve düşük beklentilerinizi yerine getirirler. Ama senin istediğin de bu gibi görünüyor."

Bayan Z. bana göz kırptı ama onunla bir dakika daha geçirmek istemedim. Onun içeri girdiği gibi ben de dışarı çıktım. Koridorda hışımla ilerledim, geçit törenindeki bir asker gibi döndüm ve daha kısa olan koridordan çıkışa doğru yürüdüm.

Tam kapıyı itmek üzereydim ki müdür odasından dışarı baktı. "Kennedy. Her şey yolunda mı?"

Ona doğru döndüm ve o da geri çekildi. Yansımamı göremiyordum ama çok şiddetli olmalıydı. Hafifçe kaybolmuş dul ya da yatıştırıcı genç öğretmen gitmişti. "Hayır, aslında öyle değil Bay Gilding. Bayan Z'nin tüm çabasına değmediğini düşündüğü çocuklara davranış şeklinden bıktım. Tembelliğinden ve tavırlarından bıktım. En çok da hepimizin onun böyle olduğunu kabul edip görmezden gelmemizden nefret ediyorum. O zaman geri kalanımız da O genç zihinlere verdiği zarar, çok yavaş okuduklarını ya da matematik yapamadıklarını düşünmeleri, bu yüzden denemeseler de olur. Ve Tanrı korusun, beş yaşındaki bir çocuk beş yaşındaymış gibi davranıyor ve sinir krizi geçiriyor. Bu boktan bir ebeveynlik olmalı ve neden lanet olası işini yapmaya çalışsın ki?"

Ohmigod.

Aman Tanrım. Tüm bunları söylemiş miydim? Patronumu hepimiz kadar suçlu olduğu bir şey için azarlamış mıydım? Bayan Z'yi görmezden gelmek, buradaki ilk aylarımızdan sonra geliştirdiğimiz bir iş becerisiydi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Mutlu bir dördüncü yıl geçir." Güneşe doğru ilerleyip sıcaklığın etrafımı sarmasına izin vererek derin bir nefes aldım.

Kovulacağımı düşünmemiştim ama gerilim dolu bir çalışma ortamı yaratmak da istememiştim. Yine de. Bayan Z çocuklarıma bulaşmıştı.



Bitirene kadar ofisi öfkeyle boyadım. Muhtemelen Bruce'un çöktüğümü düşünerek evime girdiğinde korktuğu gibi görünüyordum.

Dün bankadan Deano aradı. Bruce'un ipotek ödemesinin benim hesabım yerine kendi hesabından yapılmasını istediğini söylemişti. Deano bunu yapamazdı, çünkü Bruce benim ipotegimde değildi.

Çünkü orası benim evimdi.

Elimi göğsüme koyuyorum. Nefes al, iki, üç. Ver, iki, üç, dört. Anahtarımı er ya da geç geri istemek zorunda kalacaktım. Deano'ya da bunu söylemiştim.

hiçbir şekilde, hiçbir biçimde hesaplarımdan başka biri sorumlu değildi.

O zamandan beri eski boya işine cehennemi yaşıtıyordum. Ve eğer anahtarı geri alamazsam, Bruce yeni bir proje üzerinde çalıştığımı müdahale edebilirdi.

Bu çok uzun sürmüştü ve hepsi benim hatamdı.

Gözden kaçırdığım noktalar var mı diye odanın etrafına bakındım. İyi görünüyordu. Sırada yatak odam vardı ama yatağımın arkasındaki mavi sinekkuşu duvar kağıdını sökmem gerekiyordu.

Bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim ve topuzumu yeniden yaptım. Bir gün, çalışırken saçlarımdan yerinde kalmasını sağlayacaktım. Bugün o gün değildi.

Kapı zilim çaldı. Elimi göğsüme götürerek sıçradım ve irkildim. Kalbim hızla çarpıyordu. Şaşırmamam gerekirdi ama kafamda takılıp kalmıştım.

Kapıya doğru gittim. Liam iki gün daha evde olmayacaktı. Eğer Bruce'sa, konuşacak kadar üzgündüm. Sadece pişman olacağım bir şey söylemek istemiyordum. O sadece beni kolluyordu ama belli ki ona söylemezsem nerede durması gerektiğini öğrenemeyecekti.

Dışarı baktım. Laney parmaklıklara yaslanmış, güneş gözlüklerini takmış, sokağa bakıyordu. Kapıyı açtım. "Elindeki biranın modelini yapıyormuş gibi görünüyorsun."

Bir fotoğrafını çekip satabilirdim. Saçı şık bir topuzdu, benimkine hiç benzemiyordu. Rahat ama havalıydı ve sabitlediği yerden bir milimetre bile kaymadığından şüpheliydim. Üzerinde kısa pembe bir şort ve şeffaf beyaz bir Pembe sütyenini gösteren bluz.

"Her şey tavırda bitiyor," dedi ve korkulukları itti. "Özgür müsün?"

"Yetmişli yıllardan kalma duvar kâğıtlarıyla randevumu saymazsanız, evet."

Güneş gözlüklerini çıkardı, mavi gözleri parlıyordu. "Yıkım zamanı mı?"

"Sadece duvar kağıdından."

Bir şeyleri yok etmeye hazırmış gibi titriyordu. "Yeterince iyi. Yardım ister misin?"

Kıyafetine göz attım. "Bunları kirletmemen için sana giyecek bir şeyler ödünç verebilirim."

"Bu konuda endişelenmiyorum."

"Öyleyim. En azından gömleklerimden birini ödünç al."

Laney sırtıttı ve buzdolabına doğru koştu. Birayı içine doldurdu ama istiridye suyuyla bir Bud Light aldı ve bana bir tane ikram etti.

"Beyaz Pençe yok mu?" Ben sordum.

"Bruce'la ilgili mesajından sonra daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

İyi ki sert içki getirmemişti. İçkiyi kabul ettim ve onu yatak odasına götürdüm. Yatağın ayak ucunda durdum.

Laney'nin bakışları odayı taradı. "Güzel lamba."

Hem Liam'ın hediyesini Derek'le paylaştığım yatak odasına koyduğum için, hem de telefonda seks yaptığımız için duyduğum suçluluk azaldı. Onun burada olması burayı daha çok bir oda gibi hissettiriyordu. Şekillendirebileceğim ve değiştirebileceğim bir yer. Bu yatak odası evliliğim için bir anıt mezar değildi. "Liam başardı."

Bana ölçülü bir bakış attı, sanki onun yerleştirilmesinin kolay bir karar olmadığını anlamış gibiydi. Onu bana verdiğinde, yakınımda tutmak istemiştim. Sanki yatağımın yanına, buranın artık kocamla paylaştığım bir oda olmadığına dair zihnime bir işaret olarak koymuştum.

Ellerini kalçalarına koydu ve duvarı inceledi. "Ne kadar iğrenç bir duvar kağıdı."

Kâğıt birkaç dikişin üstünden kıvrılmıştı. Kuşlar güneşten solmuş bir maviydi, emzirdikleri çiçekler ise bebek pembesine dönmüştü. "Eminim kırk yıl önce de şirindi."

Birasını şifonyerimin üstüne koyarken yüzünde *kuşkulu* bir ifade vardı. "Bu kuşlar bazı şeyler görmüş."

"İşte bu yüzden ölmeleri gerekiyor."

Laney bir kahkaha attı ve yatağı duvardan ayırmak için eğildi. Ben de elimdeki tenekeyi onunkinin yanına koydum ve yardım ettim. Sonraki birkaç saat boyunca duvar kağıdıyla savaştık ve zaman zaman duvar kağıdı kazandı. Altılı paket boyunca içtik.

"Kahretsin," diye duyurdu Laney mutfaktan. "Bir paradoksun içindeyiz." Sesini takip ettim. Açık buzdolabının önünde durdu. Eski Benden ödünç aldığı üniversite gömleği kıvrımlarına yapışmıştı. Kesinlikle onun gibi o gömlekle seks yapmadım.

"Sorun nedir?"

"Bütün birayı içtik ve daha fazlasına ihtiyacımız var, ama bütün birayı için daha fazlasını alamıyoruz."

"Zaten içmeye devam etmemeliyim." Kuşlar bulanıklaşıyordu. O kadar uzun zamandır kontrol için savaşıyordum ki, birazını isteyerek vermek beni özgürleştiriyordu.

"Kimse içmeye devam etmemeli; bu yüzden eğlenceli." Yüzünü buruşturdu. "Kocam bira içmeyi reddetti." Adını hiç söylemedi. "İşin kötüsü, sanırım birayı gerçekten seviyordu ama zengin arkadaşlarına onaylanmış bir içki değildi."

"Eski sevgilin zengin miydi?"

"Mm." Omzunun üzerinden bilmiş bir bakış fırlattı. "Para neredeyse imaj kadar önemliydi ve ben bira gibiydim: İmaja uymuyordum."

"Dick."

"A sınıfı pislik." Sesi özlemle karıştı. Pislik ya da değil, ona karşı hissettikleri gerçektir.

Telefonum çaldı. Liam bir iki saat içinde arayacaktı ama hâlâ çalışıyordu. Aspen'den bir mesaj vardı. **Aman Tanrım, az önce Z'ye rastladım. Ne yaptın?!?! Bir mesaj daha geldi. Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Her ne olduysa, Z'nin yaptığını biliyorum.**

"Ne oluyor be?" Bayan Z'nin ne söylediğini ancak hayal edebiliyordum. Be

n. Laney buzdolabının kapısının kapanmasına izin verdi. "Kimi öldürmem gerekiyor?"

Sırıttım. Coal Haven'daki ilk iki yılımda, birkaç onun hakkındaki yorumlar. İnsanlar Derek'in Laney'e nasıl katlanabildiğini merak ediyordu. Neden onunla bu kadar uzun süre çıkmıştı? Birbirlerinden ayrılamazlardı. Laney

aşık olmuş olabilir. Derek, belki biraz, ama benimle tanışana kadar kendini ona adamıştı. Hiç söylememişti ve belki de ilişkimizin ilerleyen dönemlerinde, aradan uzun yıllar geçtikten sonra, onun arkadaşlığını özlediğini itiraf edebilirdi. İşaretleri görmüştüm ve zaman zaman endişeleniyordum.

belki ona geri dönerdi. Yeni kızın eşsizliğinin etkisi . Ama şimdi anladım. Liam onun için bir kardeş gibiydi ama aynı zamanda Derek'in de yakın arkadaşıydı.

"İşten arkadaşım. Ben ayrıldıktan sonra işe alınan kişi o."

"Hayır demedin. Benim bir küreğim ve bir sürü arazim var. Ama kazma işini sen yapıyorsun."

Gözlerimi devirdim ama karanlıkta elimizde küreklerle dışarıda olduğumuzu düşününce kıkırdadım. "Hayır. O harika biri. Ama iş yerinde kendimi kaybettiğimi duymuş olmalı. Bir şey çıkacağını düşünmemiştim. Sanırım çıktı?"

"Tanrı ikilemimizi duydu ve bize senin dramını gönderdi. Arkadaşına söyle bir dava getirsin ve bize anlatsın."

Laney'e baktım. Kayınvalidem ve annemin Liam'dan ya da Laney'den haberi yoktu. Yaptıklarım yeterince sorgulanmıştı. Ama hayır, Laney'i de saklamıyordum. Lanet olsun. Ben bir yetişkindim.

"Ne? Onunla çoktan tanıştım mı? Benden nefret mi ediyor?" Laney bunu kesin bir sonuçmuş gibi ifade etti.

"Aspen Whitfield. Onu tanıyor musun?" "Hayır, henüz onu kızdırmadım."

"Bence senden hoşlanır." Aspen'i davet etmeden önce, bunu gerçekten yapmadığımı fark ettim. Hem de hiç. Coal Haven'a gelene kadar annem kasaba kasaba dolaşmıştı. Kimseyi yeterince tanıma fırsatım olmamıştı, sonra da oyun oynayamayacak ya da ziyaret edemeyecek kadar hasta olmuştum. Okul uzun yıllar boyunca her şeyimi elimden almıştı. "Buraya gelen ilk arkadaşım sensin."

"Onur duyduğum." Laney çenesini telefonuma doğru uzattı. "Bir tane davet et, arkadaş çevremizi yüzde otuz artıralım." Yüzünü buruşturdu.

burnunu. "Matematik doğru mu? Bekle, umurumda değil."

Kendi başıma korkup kaçabilirdim ama Laney'nin dediğini yaptım. **Bir arkadaşım geldi ve elimiz boş döndü. Buraya bir dava getirmek ister misin, sana ne olduğunu anlatayım?** Beni reddetseydi, bir randevu için reddedilmek gibi mi olurdu? Bunun nasıl bir şey olduğunu ben de bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

Aspen'in cevabı anında geldi. **Beni meraktan ölmekten kurtardın. Hemen geliyorum!**

"Geliyor." Aspen adresimi sormamıştı ama burası Coal Haven'dı. Bilmese de öğrenirdi.

"Eşyalarımızı . Kennedy Barron'un nasıl kendini kaybettiğini dinlemek için tüm dikkatimi vermem gerekiyor."

"O kadar da kötü değildi," diye mırıldandım.

Neşe gözlerini doldurdu. "Küçük, tatlı, masum sana alışmışken böyle olmak zorunda değil. Umarım Aspen nefis bir şeyler getirir. Bu bir kutlama gerektirir!"

Haklı olduğumu bile bilmiyordu. Ben haklıydım. İkizler, yıllarının nasıl geçeceğine çoktan karar vermemiş öğretmenleri hak ediyordu.

Aspen, bir çöp torbası duvar kağıdını dışarı çıkardıktan ve odamı süpürdükten hemen sonra geldi. Yatak hâlâ şifonyere yaslanmıştı ama ben bırakmıştım. Yeni pozisyon işime yaradı.

O yatakta yaptığım bir telefon seks, Liam'la ilk kez yaşadığım suçluluk duygusunu yeniden alevlendirmişti. O yatak Derek ve ben eve taşındığımızda alınmıştı. Sahip olduğumu unuttuğum varsayımlardan biriydi. O yatak yıllarca sadece kocamla uyuduğum yer olacaktı. Sonra sadece Derek'i düşündüğüm bir yer haline gelmişti. Küçük, samimi bir sığınak. Liam'a kadar. O yatağa çok fazla güç verdiğimi fark etmek zorundaydım. Bir kraliçe yatak kocamla geçirdiğim zamanı nasıl hatırlayacağımı belirleyemezdi.

Ama yatağın farklı bir yerde olması yardımcı oldu.

Aspen'i içeri aldım. Laney eline bir tomar para sıkıştırdı. "Hizmetiniz için. Dışarıdaydık."

Aspen sırtıttı ve saçlarını bir omzunun üzerinden itti. "Sen Laney'sin, değil mi?"

Laney gülümsedi ama yüz hatları gerildi. "Vay be. Adımı duymuşsun."

"Lyric'in arkadaşıyım. Senin çok sert biri olduğunu söyledi. Şehirdeki herhangi bir Barron'u azarlayabilir ve bundan paçayı kurtarabilirmişsin."

Laney'nin ifadesi şaşkınlıkla dalgalandı, sanki kendisi hakkında olumlu konuşulmasını beklemiyordu. "Bu gerçekten de doğru. Barronlar gerçeği duymakta zorlanırlar."

Aspen kıs kıs güldü ve kutunun içinden bir kutu çıkardı. "Umarım sert maden suyuna aldırılmazsın. Bence tadı meyveli sidik gibi, ama sadece bir mayom var ve üzerimde harika duruyor, bu yüzden tüm sezon ona sığmalıyım." Konserveyi açtı. "Ölüyorum, Kennedy. Z ona bağırdığını söyledi."

İki kadın da gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. "Ben... bağırmadım," diye iç geçirdim. "Sınıfında Liam'ın ikizleri olduğunu öğrendi."

"Liam mı? Bir gece pizza almak için Rattler'a geldiğinde Lyric onu gösterdi. Siz ikiniz arkadaş mısınız?"

Başımı salladım ve yüz ifademin Liam'la daha fazla olduğumuzu ele vermemesi için elimdeki soğuk konserve kutusuna odaklandım. "Öyleyiz ve ona ve büyükannesine çocuklar konusunda yardım ediyorum."

"Ama onlar ele avuca sığmaz küçük çocuklar ve Z onların küçük, canlı kişiliklerini ezmeye hazır." Aspen başını salladı. "Beni biraz sinirlendiriyor. Bir şey söylemek istiyorum ama durumu daha da kötüleştirmekten korkuyorum. Ben sadece yeni kız."

"Kafasını kopardım, ama tam çıkarken Bay Gilding beni durdurdu, ben de boşalttım." Pişman değildim. Bayan Z. o çocukların okul hayatını cehenneme çevirebilirdi.

"*Güzel*," diye tısladı Laney. "En tepeye doğru git."

"Onunla konuşmuş," dedi Aspen heyecanla. "İstifa etmekle tehdit ettiğini söyledi. Ooooh, keşke. Sen benim yeni kahramanım olurdun, Kennedy. Çok fazla ebeveyn ya da öğretmen Z'ye karşı çıkmaz."

Bir omzumu kaldırdım. Kendimi bir kahraman gibi hissetmiyordum ve iş yerinde dramaya ihtiyacım yoktu. "Ben bunu yapacak bir insan değilim."

Laney başını eğdi. "Ama sen öylesin. Kimin ne düşündüğü kimin umurunda?"

Laney içkisinden yavaşça bir yudum aldı ve bana baktı. Yüzündeki ince ifadeyi görebiliyordum.

Onun gözünde bir meydan okuma. Ben Bayan Z'yi azarlayan biriydim çünkü bunu ben yapmıştım ve sonra da onu müdüre şikayet etmiştim. Peki neden yaptığının arkasında durmayayım? Peki ya kasabanın geri kalanı ne olacaktı? Liam'ın bir öğretmen olarak onunla sorunları vardı ve muhtemelen tek kişi de o değildi. Ama Bayan Z yüzlerce çocuğa öğretmenlik yapmıştı. Toplumda sevilen ve saygı duyulan biriydi.

Laney'nin bilmiş bakışlarındaki tek konu Bayan Z meselesi değildi. Eğer bir öğretmen arkadaşımın aramdaki çatışmayı kabullenemez ve bunun sonuçlarına , sadece Liam'la görüştüğümü öğrenen kasabayla değil, Barron'ların geri kalanıyla nasıl başa çıkabilirdim?

BÖLÜM 16



L iam

Coal Haven'a planladığımdan daha erken vardım. Otoyoldan ayrıldım ve Kenny'nin evinin önünde durana kadar kasabanın içinden geçtim. Hattie'yle buluşmaya benimle geliyordu, gergin olduğum ya da bir eküriye ihtiyacım olduğu için değil, o da benim kadar heyecanlı olduğu için. Bunu paylaşacak birinin olması güzeldi.

Koşarak kapıya gittim ve çaldım.

Açtı, gülümsemesi ışıltı ışıltı ve saçları kendine has bir kişiliği olan gevşek bir topuz yaptı. Eve her gün böyle gelmek nasıl bir şey olurdu? Özlem göğsümü tıkıyor, ona gösterdiğim karşılık gülümsemesinin gücünü tehdit ediyordu.

Kendimi aşıyordum. Bir sürü yükü olan yeni bir çifttik. Bizi sadece bir kişi daha biliyordu. Büyükanne Gin'e söylememiştim ama Kenny'nin başkalarının bilmesine alışmasını istiyordum. Acelem yoktu. Laney'e söylemiş olması çok şey ifade ediyordu.

Beni içeri almak için geri çekildi. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattığımda onu kendime çektim. Gözleri ısındı ve lanet , bana sonsuza kadar böyle bakmasını istedim.

O özlem geri geldi. Başımı eğdim ve ağzını yakaladım. Kollarını boynuma doladı. Öpüşmeye başladık. Eğilmek beni rahatsız ediyordu. Fermuarımın mükemmel bir izi şimdi aletimin içindeydi. Doğruldu ama onu kollarımda tutmaya devam ettim.

"Seni özledim," diye mırıldandı.

"Ne tesadüf. Seni özlemişim." Eğilip avuçlarımı kalçalarının üzerinde gezdirirken fermuarımla yeniden savaşa girdim. Bu yardımcı olmadı. Pantolonumdaki basınç. "Telefon seksi sana gerçekte sarılmak gibi bir şey değil. Ve klitorisini ovuştururken bir oda arkadaşının senden bir memeni avuçlamayı istediğimi duyacağından endişelenmeme gerek yok."

Gözlerinde arzu parladı ama kıkırdadı. "Beni güldürmene bayılıyorum."

Ve seni seviyorum. Kelimeleri geri yuttum. İlk kez ilişkimiz hakkında bu şekilde düşünmeme izin vermiştim ama onun için çok erken olmalıydı. "Bunun için iyiyim."

Başını geriye doğru eğdi. "Sen pek çok şey için iyisin Liam, pek çok açıdan."

O etkileyici kahverengi gözler diğer tüm kimlikleri sıyrıp atıyordu. İnsanlar kapandı. Onunla gayrimeşru değildim. Ben sadece bekar bir baba değildim. Yetişkin olduğu için bir kenara atılmış vahşi bir genç değildim. İçki içecek yaşa gelmeden önce. Ben sadece Liam'dım. Bu özel kıza aşık olan bir adam.

Duygularım çok ağır basıyordu ve bir şey aptalca bir şey söyleyecektim. "Hattie'yle yarım saat sonra buluşmamız gerekmiyor."

Yolculuk üç dakika sürerdi. Yirmi yedi dakikada çok şey yapabilirim.

Boynumun yan tarafını öptü. bir ürperti belirdi ve devam etti. Tenimi yalayarak ellerini belimde gezdirdi ve gömleğimin düğmelerini açtı.

Mutfak zemininin ortasında duruyorduk; hareket etmekten acizdim. Dudakları ve elleri beni yerimde sabitlemişti.

Sonra diz çöktü.

Kabaca yutkundum, aklım başımdan gitmişti, yaptığı şey karşısında afallamıştım. Ne yaptığını biliyordum. Ama buna inanamıyordum.

"Kenny?"

"Bunu yapabilir miyim? Senin için?" Belirgin bir kırılmalı kahverengi gözlerini kararttı.

Başımı salladım, tenimi yoğun arzu dışında hissizleşmişim. Ben bir erkektim. Oral seksi severdim. Onları hiç beklemezdim. Onları hiç aramadım. Olurlarsa, olurlar. Bugün beklediğim son şeydi. yakın gelecekte herhangi bir yerde.

O diz çökmüşken onu tutamazdım ama ona dokunmak zorundaydım. Başının üstündeki saç yumağından bandı çıkardım ve ellerimi ipeksi saç tellerinin arasından geçirdim. Pantolonumun fermuarını açıp beni dışarı çekerken bana baktı, eli sıcaktan kavrulan ereksiyonumun üzerinde serindi.

Sadece dokunuşu bile dengemi tehdit etmeye yetti. Bana sert bir pompa verdi.

Bacaklarımı destekledim ve cüzdanımı aradım. "Prezervatif takmamı ister misin?"

O kabarık dudaklar aşağıya döndü. "Ben..." Doğru. Hiç latekse kafa vermemişti. Görevi iptal edebileceğine dair onu ikna etmek üzereydim. Bunun yerine onu boşaltmakla ilgili hiçbir sorunum yoktu, ama beni tutuşu sıkılaştı ve tutarlı düşünceyi yok etti. "Temizsin, değil mi?"

"Payton'ın ne kadar yalancı olduğunu anladıktan sonra test yaptırdım. O zamandan beri hep korundum." Kız aldırmasa bile ben ısrar etmişim; ne yaptığımızın bir önemi yoktu.

"O zaman sakıncası yok mu?"

Nefesim . "Siktir, hayır. Kenny, ona birkaç dakika baksan bile muhtemelen patlarım."

Taşaklarım gergindi ve sikim karşısındaki kadın için zorlanıyordu. Sanki saf irade ve azim, fazladan birkaç santim daha büyümesine yardımcı olacakmış gibi

Ağına kadar.

Dudaklarını üzerime koymadı. Araştırdı. Onu çalıştırdı başparmaklarını şaftın damarları boyunca gezdirdi. Taşaklarımı kucakladı, sıktı. Bir kızılağaç gibi duruyordum. Uzun, dik ve zamanım dolana kadar hareket ettirilmeyecek.

Dudakları ucuna değdiğinde inledim. "Kadın, beni öldürüyorsun." "Özür dilerim."

Çenesini kavradım ve yüzündeki iğrenç sikimi görmezden geldim. "Özür dileyen bir şey yok. Beni en iyi şekilde öldürüyorsun. Senin merhametine kaldım."

"Ben de bunu düşünüyordum."

Kötü şeyler mi düşünüyordu? Benim hakkımda mı? Ona sarılmayı, onu öpmeyi, bir gün insanların bu muhteşem kadının bana bir şans verdiğini bilmesini hayal ediyordum.

"Bana ne göster." Hırıltı gibi gelmişti ama yalvarmaya hazırdım.

Göz kapakları kapandı ve beni içine çekti. Küçük bir uğultu ereksiyonumun her santimi boyunca ilerledi ve omurgamı kıvılcımlandırdı.

Sıcak dili tereddütlüydü ama giderek daha cesurlaştı ve parmakları önce geri çekilip sonra ileri iterken kalçalarıma saplandı. Beni ağzının bunaltıcı derinliklerine her alışında küçük bir ölüm yaşıyordum. Emişinin . Yanaklarının çukurlaşması. Koyu renk kirpikleri gözleri kapalıyken aşağı doğru iniyordu.

Sadece ikimiz vardık. Ağındaki aletim dışında tamamen giyiniktik. Ama gördüğüm en erotik şeydi. Bu beni geceleri ayakta tutacaktı. Kiraladığım küçük yatak odamda, ödünç aldığım ikiz yatakta tek başıma geçirdiğim her geceyi sonsuzluk gelip ve beni geride bırakmış gibi hissettirecekti.

Artık tek başıma olmak . Evime gelmek istedim. çocuklar ve Kenny. Eve bunun için gelmek istedim. Özellikle oral seks değil.

Eve gelip konuşmak, birbirimize sorunlarımızı anlatmak ve ardından günlük hayatın stresini yıkmak için birbirimize yardım etmek istedim.

Sallanmamak için kalçalarımı sıktım. Ucunu okşarken tabanımı pompaladı.

"Siktir, Kenny." Hareket etmemek giderek zorlaşıyordu.

Parmaklarımı kafa derisinin üzerinde kenetledim ama . Kendimi sabit tuttum.

Yapmak istediğim son şey boğazını bıçaklamak ve onu boğmaktı.

Ben titreyene kadar benimle uğraştı. Ellerim saçlarında kaya gibi sabitti ve ayaklarım bir noktaya sıkıca dikilmişti. Geri kalan her yerim titriyordu. Çünkü bir kadının ağzında sikim vardı.

"Yapamam, yapmam gerek-" Onu uyarmaya çalıştım ama mırıldandı.
Mırıldandı

Lanet olsun.

Coşkunun saldırısına dayanamadım. , uzun ve sert. Ve o beni aldı. Mırıldanarak. Beni tuttu. Macun gibiydim, mükemmel bir şekilde onun avucunun içine girdim.

Sarktım ve beni serbest bıraktı. Nemli tenimin üzerinde serin bir hava dolaşıyordu. Ağzını dayadığı yerden buhar çıksa şaşırmazdım. Ayağa kalkmak üzereydi.

"Orada kal. Sıra sende."

Arzu gözlerinde parladı ama arkasına yaslandı. "Yapmak zorunda değilsin." "Zamanımız var." Bundan emin olurdum.

Fermuarın canı cehenneme diyerek kendimi pantolonumun içine soktum ve diz çöktüm. Üzerine sürünerek onu geriye doğru ittim. Sırtı yere değene ve üzerini örtene kadar devam ettim.

Dudaklarını yakaladım. Açmakta tereddüt ediyordu, sanki tadımın iğrenç olacağından endişeleniyordu. Beynimdeki mağara adamını harekete geçirdi. Bu bendim ve o da benim.

Benimkini.

Ve bir gün, belki ben de onun olurdum.



KENNEDY

HATTIE bizi sergi salonunda gezdirdi. Haven Furnishings'e hiç gitmemiştim. Derek, hayatındaki insanlar söz konusu olduğunda ailesiyle ters düşerdi ama iş söz konusu olduğunda onların iyi tarafında kalarak bunu dengelerdi. Barronların Hattie Garcia ile iş yapması yasaktı, Cameron'a teşekkürler. Kimse sinirli bir Cameron'la Şükran Günü geçirmek istemezdi. Bir tanesini yaşamıştım ve nedenini anlayabiliyordum.

Hattie elini zarif oturma odası sandalyelerinin üzerinde gezdirdi. "Bu parçalar Glendive'deki bir tedarikçiden geliyor. Çerçeve için kullandığı ahşabı el işçiliğiyle yapıyor ve kumaş ve tasarımlar için Etiyopyalı bir kadınla ortak çalışıyor. Ürünleri üst düzey sayılır. Ondan parçalar aldığım için şanslıyım." Hattie durakladı ve her birimize bir sırtış attı. "Onları kimsenin yapamayacağı kadar pahalıya satabiliyorum. Bu hepimiz için iyi bir kâr marjı."

Kat planında oluşturduğu her bölümde durakladı ve bize tasarımcıdan, inşaatçıdan ve onlarla nasıl tanıştığından bahsetti. Çene hizasındaki tuzlu biberli saçları sallanıyordu ve gülümsediğinde yüzünün sağ tarafı kalkıyor, o gözü daha çok kısılıyordu. Ayrıca sanki yanları eşitlemeye çalışıyormuş gibi başını da eğiyordu. Belki de çocukluğundan kalma bir tikti bu, küstah bir yetişkin ya da düşüncesiz bir çocuk yüz hatlarının asimetrisiyle ilgili bir yorum yapmıştı.

Bize bir kanep ve koltuk takımından bahsetmek için kolunu uzatırken bileğindeki bilezikler birbirine çarpıyordu. Bileziklerin de muhtemelen bir hikâyesi vardı ve eğer Hattie anlatıyorsa ben de duymak istiyordum.

"Bunlar fabrikada üretildi ancak yine de basit bir tasarıma sahip kaliteli yapılarıdır. Her yere tedarik yapıyorum. Coal Haven'daki birinin yatak odasını donatması gerekiyorsa, buraya gelip güzel, sıkıcı bir yatak başlığı ve şifonyer alabilir.

set. Ya da el yapımı bir yatak başlığı seçebilirler." Onu takip etmemiz için el salladı. "Bunun gibi."

Muhteşem sadelikte bir yatak başlığına sahip bir yatağa ulaştık. Ahşap kalaslar üst üste yığılmıştı ve her bir kalasın ahşap damarları farklı tonlardaydı. Açık griden zengin kiraz ağacına kadar.

"Bu çok güzel." Elimi yatak başlığının üzerinde gezdirdim. Pürüzlü görünüyordu, sanki en az beş parça koparmam gerekiyordu, sanki biri bu tahtaları ağaçların arasında bulmuş ve birbirine çakmıştı. Elimin altında sadece pürüzsüz, serin ahşap akıyordu.

"Bunları Fort Berthold'daki bir adamdan alıyorum. O ve torunu bu işi ek iş olarak yapıyor; bu da parçaların alıcılara nadir görünmesini sağlıyor. Adamlar paketleme, nakliye ve satışla ilgilenmek istemiyorlar. Ben de bunu yapıyorum-

Teslim alma ve teslimatı ayarladık ve ülkenin her yerinden alıcılar bulduk." Başını salladı. "Bence senin işin de bunu yapabilir Liam. Bence ülkenin her yerinden insanları çekebilecek kadar iyisin. Uluslararası da diyebilirdim ama artan maliyet ve zamanla uğraşmak istemedim." Memnun bir iç geçirdi. "Beni meşgul edecek yeterince işim var."

Cameron ve Naomi Barron'a rağmen. Umutlarım yükselmeye devam ediyordu. Bu Liam için çok iyi olacaktı.

Yatak başlığıyla uyumlu bir sehpayı daha yakından bakmak için çömeldi. "Burası gerçekten harika bir yer Hattie."

Basit bir gerçekmiş gibi başını salladı ama yüzü gülüyordu. "Buraya gelin." Bizi oturma odasının bir köşesine götürdü. ev dekorasyonu havası. Daha az sahnelenmiş ve daha çok sergilenmiş. "Burası senin parçalarını koyacağım yer." Ellerini köşenin çoğunu kaplayacak şekilde uzattı. "Yerel halk gelip alışveriş yapabilir ama arka tarafta fotoğraf çekimleri için sahne malzemelerini saklayabileceğim bir odam var. Çalışmalarınızı yine de internete koyacağım."

Ateş çukurunu ve Liam'ın yaptığı zincirli haçı sergilenirken hayal ettim. Cazibelerini artırmak için fazla bir şey gerekmezdi. Birkaç şirin sandalye. A

şekerleme ve sosisli sandviç için birkaç şiş. Bu gösteriyi gördükten sonra ben de bir ateş çukuru isterdim.

Liam'ın elindeki birkaç parça ve garajımda bulduğum traktör koltuklarının geri kalanı için fikirleri hakkında sohbet ettiler. Tercihen iki tane olmak üzere, Charlotte için yaptıklarından farklı tasarımlara sahip bir ateşlik istedi.

Liam bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Büyükbabamın bir sürü koleksiyonu vardı. Eski bisikletler. Plak çalarlar. Onlar hâlâ bende. Bazı fikirlerim var."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Büyükbabasının ıvır zıvırına dokunmak istememişti ama o zaman da hiçbirinin ıvır zıvır olduğunu düşünmemişti. Onları atamazdı ama Büyükanne Gin'e bakmak için değiştirmek ve satmak tam da Liam'ın yapacağı bir şeydi. O türünün tek örneği idi.

Ve o benimdi.

Hattie'nin bakışları . "Bahçeler ya da dışarısı için olan her şey ilkbahar ve yaz aylarında daha çok satılır, o yüzden önce bana onları getirin."

Liam ve Hattie alışverişten ve sözleşmelerden bahsederken ben etrafta dolaştım.

Bilgiler ilginçti, ama mağaza göz alıcı güzelliklerle doluydu. Küçük kasabamızda bir hazine.

İşleri bittiğinde Liam, çocuklarına balığa ya da göle gideceğimizi söylediğimizde takındıkları gülümsemenin aynısını takındı. Vücudum ısındı ve ona kocaman sarılmak için kendimi ona atmak istedim. Kendinden memnundu ve ben bu ifadeyi onda yeterince göremiyordum.

Onu daha sonra tebrik ederdim. Eve gidene kadar yatakta uzanıp projeleri ve mağaza hakkında konuşabilirdik.

Ya da yarın, çocukları geçit töreninde ve gölde yorduktan havai fişekleri yaktık. Hava 10'u geçene kadar havai fişek için yeterince kararmamıştı. On bire yaklaşması daha iyiydi. Bu yüzden benim yatıya kalmamın daha iyi olacağı sonucuna vardık. Çocuklara söylemek için meşru bir bahane.

Yarını ya da yarın geceyi bekleyemezdim.

"Hazır mısın?" Liam birkaç kâğıt tuttu. Sözleşmeler. Sözleşmeli bir sanatçıydı.

Onu kendim için çalmayı boş ver. Bu kendimize saklayamayacağımız kadar önemli bir olaydı. "Bunu kutlamalıyız. Bu sefer pizza ısmarlasam nasıl olur? Büyükanne Gin'e söyle, o da gelebilir."

Sırıttığı genişledi ve kapıyı benim için açtı. Dışarı çıktım ve güneş gözlüğümün yanımda olmasını dileyerek güneşte gözlerimi kırptım.

"Kennedy?"

Sertleştim ve döndüm. Karşımdaki adam Liam'ın daha yaşlı bir versiyonuydu ve yüz ifadesi hiç de dostça değildi. Cameron Barron, standart siyah takım elbisesi ve kovboy çizmeleriyle. Bu onun şakasıydı. Hâlâ küçük bir kasabada çiftçilik yapan büyük bir petrolcüydü. Kırışan saçları yana taranmıştı ve yüzündeki çizgiler sadece taşıdığı güç aurasına katkıda bulunuyordu.

Bruce, Cameron'ın yanında durdu. Sevinçli ruh halim için mükemmel bir damper.

Liam dışarı çıktı. "Mesaj atacağım-" Yanımda durdu.

Gülümsememi gökyüzü kadar güneşli tuttum. Yetişkin biriymdim ve bir arkadaşımınla dışarı çıkmıştım. Yasak bir erkek arkadaşla yakalanan bir çocuk değildim. "Selam Bruce.

Cameron. Nasılsın?"

Bruce'un çatık kaşları yirmi yaş daha yaşlı görünene kadar yüzüne kazındı. Beni Liam'la görmek onu o kadar da şaşırtmamıştı. "Güzel. Deano sana ulaştı mı?"

"Evet." Cameron'ın yanındayken mali durumumu düşünmüyordum. Yoksa Bruce onunla çoktan konuşmuş muydu? Sinecek gibi oldum ama boğazımı temizledim ve kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Yine de teklifin için teşekkür ederim."

Bruce kaşlarını çatı, kaşları o kadar derin çatılmıştı ki kırışıklıkların arasında saklanabilirdim, ama hiçbir şey söylemedi. Kahretsin, bu kadar zor olmamalıydı. Cameron etrafta yokken anahtarları geri istemek için beklerdim.

Omurgamdan aşağı bir korku mızrağı fırladı. Bunu yakında yapmam gerekecekti. Bruce'un öğleden sonra mutfak zemininde yaptığım şeyi görmesi riskini göze alamazdım.

Cameron'ın , ışıltılı bakışları Liam, ben ve mağaza arasında dans . "Haven Furnishings" yazılı büyük resimli vitrinlerin önünde ydik. Liam adamın dudakları arasına bir limon dilimi sıkıştırmış gibi ağzı buruştu. "William."

Liam'ın sarsıntısı belli belirsizdi. Muhtemelen görmezden gelinmeyi tercih ederdi. Adamlar umarım fark etmemişlerdir. "Cameron," diye kesin bir dille cevap verdi.

"şehirde kalacağınız doğru mu?"

"Evet."

Bruce bakışlarını benden çekti. "Ginny'nin evi satmasına ve alacağı parayı almasına izin vermiyor musun?"

"Evet, Bruce. Ben de tam olarak bunu yapıyorum." Liam'ın cevabında alaycılık vardı. "Araziyi devam etmek isterseniz, mülkten kimin sorumlu olduğunu ve bunun kirayı nasıl etkileyeceğini ele alan yeni bir sözleşme için sizinle temasa geçeceğim."

Bruce nefesini içine çekti ve Cameron'ın bakışları parladı. Komploların başladığını görebiliyordum. Eğer kalırsak, bu ikisi Liam'a karşı birleşecek ve beni ona ulaşmak için bir araç olarak kullanacaklardı.

Onlara bu gücü vermiyordum. Telefonuma göz attım. "Oh, saate bak. Gitmemiz gerekiyor. Willow ve Naomi'ye selamımı söyle."

Etraflarından dolandım. Liam onlara başıyla selam verdi, gözleri kapalıydı. Eğer kasketini takmış olsaydı, ifadesi gölgede kalacaktı. şapka olmayınca, içinde kaynayan kızgınlığı saklamak daha zordu. Ve babasına olan benzerliği her zamankinden daha açıktı.

Karşıdan karşıya geçemiyorduk ya da bir araca atlayıp onlarla aramızdaki kapıları kapatamıyorduk. Lokantanın öğle yemeği kalabalığı bu bloğa kadar uzanmıştı ve dükkânın önüne park edememiştik. Liam'ın

Kamyonet birkaç sıra aşıya park edilmişti. Bunu hiç düşünmemiştik. Şimdiye kadar.

Bruce, ben etrafında dolanırken güneşi takip eden bir ayçiçeği gibi dönüyordu. "Kennedy."

"Hmm?" Dördümüz arasında titreşen gerilime rağmen yüz ifademi rahat tuttum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, ara."

Ona salladım. "İyi gidiyorum ama bunu aklımda tutacağım."

Sonunda Liam ve ben, omuzlarımın arasındaki düğümün çözülmesine yetecek kadar mesafe yaratmıştık. Liam'la birlikte kamyonete kapandığımda, onun sabun ve sedir kokusuyla çevrelendiğimde, boynumu uzatmak için başımı çevirdim.

Liam'ın çenesi kenetlenmiş, yan taraftaki küçük kaslar esnemişti. Bu kısa etkileşim onu ne kadar sarsmıştı? Onunla henüz Bayan Z. hakkında konuşmamıştım; şu anda bu, açık bir yaraya tuz basmak gibi geliyordu.

Benim de kendi endişelerim vardı. Cameron beni görmezden mi gelecekti yoksa Bruce'u daha şımarık olması için cesaretlendirecek miydi? Liam'ın kötü etkisinden ve tüm bunlardan kurtulmam gerekiyordu. Sert bir şey yapmak istemiyordum ama aynı zamanda mahremiyetimin olduğundan daha fazla ihlal edilmesini de istemiyordum.

Liam'a soracağım şey bana olduğundan daha sert gelmişti ama ikimizi de daha iyi hissettirecek küçük bir değişiklikti. "Kilitleri değiştirmek zor değil, değil mi?"

BÖLÜM 17



Liam

WILLIAM. Asla Liam değil. Her zaman William.

Beni kızdırma şekli bir gecede yok olmadı.

Babamı sikeyim. Eli ve Owen isimlerini Payton'a önerdim çünkü kısaltılamazlardı. O da kabul etmişti. Onun çarpık düşünce tarzı beni onunla kalmaya teşvik edecekti.

İşin ironik yanı, annem Cameron'ı karısından uzaklaştırmak ve onun olduğumu kanıtlamak için bana William Barron adını vermişti ama adamın tıpatıp aynısı olarak büyümek bunu yapmıştı.

Lanet William. Bu Cameron'ın göbek adıydı.

Kimse bana William demezdi. Kenny ara sıra tam adımı kullanırdı, ama bunu yaptığı zamanlar William Robert Barron olmaktan rahatsız olmadığım tek anlardı.

Dünkü olayın tatilimi zehir etmesine izin vermeyecektim. Kennedy ve çocuklarla birlikte Mandan'ın dışındaki küçük bir göldeydim. Çocuklarım suda sıçradı. Her biri arkalarında şişen küçük bir can yeleği giyiyordu. kafalarının ve küçük kollarının etrafında. Kenny plastik kovalar ve küçük plastik küreklerle gelmişti. Suyun kenarına yığılmışlardı. Kenny'nin

Çocuklar toprağın ortasını kazmakla suda oynamak arasında geliyorlardı.

Kenny yanımda bir battaniyenin üzerine uzandı. Kot pantolonumu çıkarmış, mavi şortumu giymiştim ve umutsuzca Kenny'nin siyah oğlunun ne kadar kısa olduğunu görmezden gelmeye çalışıyordum.

kesilmiş yüzme şortları vardı. Bakışlarımı onun mayosundan uzak tutmak kadar imkânsızdı. Dar bir atlet gibiydi ama asıl önemli olan dar olmasıydı. Ve Kenny'nin normalde giydiği her şeyden daha düşük kesimliydi.

Sahili taradı. "Gerçekten dolmaya başladı."

Masmavi insan yapımı göl, inişli çıkışlı tepelerin arasına sıkışmıştı. Kumlu plaj geniş değildi ve bir tarafında bir tekne iskelesi, diğer tarafında ise sazlık bir balık tutma alanı vardı. Buraya öğle yemeği sonrası kalabalık gelmeden önce varmıştık. Kumsalın yarısı doluydu ama şimdi park yerine çıkan çimenli yamaca kadar doluyordu. Dalgasız gölde tekneler sessizce rölantide ilerliyor ve kanolar uzakta çaprazlama seyrediyordu.

"İnsanlarla dolmadan önce suya girmek ister misin?" Ben çoktan suya girmiştim ama Kenny küçük piknik alanımızı kurmak için geride kalmıştı.

"Şey, bilmiyorum... !" Ayağa fırladı ve kahkahaları peşinden gelirken suya doğru .

Sırıttım ve onu kovaladım. Bir çığlık attı ve onu kollarıma alıp suya taşırken çocuklar alkışladı. Yine de onu suya bırakmadım. Belimize kadar suya battığımda nefesi kesildi. Sonra onu bıraktım.

Tanıdığımız birinin burada olma ihtimali vardı ama Kenny kollarımda kaskatı kesilmemişti. Cesaret verici.

"Soğuk ama değil." Fazla yüzmedi ama kollarını Eli'ye uzattı. Eli ona doğru kürek çekti, Owen da bana doğru kürek çekti.

Ailemle birlikte suda oynamak yıllardır en kaygısız olduğum andı. Her zamankinden beri. Bu mükemmeldi. Kenny'nin bizim bir parçamız olması mükemmeldi.

Bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan bir yüzer istasyon ortaya çıktı. Yerinde durmasını sağlayan çapaları, kabarık bir kaydırağı ve en az iki merdiveni olan şişirilebilir sarı bir canavar.

Etrafında oynayan herhangi bir çocuk görmedim ve adımı duyana kadar görmezden geldim.

Holden yarı yarıya yan yatmıştı. "Hey, onun sen olduğunu sanmıştım." Sırtıma yapışmış olan Owen'ı işaret etti. "Owen, değil mi?" Kenny'nin sırtındaki Eli'ı görünce kaşları havaya kalktı. "Hey, Kennedy."

"Merhaba Holden." Kenny gülümsedi ama omuzları gergindi. Bruce ve Cameron'la karşılaşmamızdan sonra ikimiz de gergindik. Tatil bittiğinde okulu arayacak ve Bayan Z. ile görüşecektim. Kenny çocukların diğer anaokulu öğretmenine verilmesini isteyebileceğimi söyledi.

Kenny de benim gibi nefesini tutmuş Holden'ın tepkisini mi bekliyordu? Bu sadece arkadaşça bir ilişki olarak görülebilirdi ama kimse şehir dışında gölde geçirilen bir günün Coal Haven'daki hızlı bir öğle yemeğinden daha önemli olduğunu inkâr edemezdi.

Holden gözlerini kırptırdı ama hemen toparlandı. "Ve işte küçük Eli. Hey, koca adam."

"Oynayabilir miyiz?" Eli sordu.

Holden başını eğdi. Eli'yi ya duyamıyor ya da anlamıyordu. Konuşma terapisi işe yarıyordu ama Eli'nın yeni sözel becerileri henüz günlük konuşmaya geçmemişti.

"Hayır, tatlım," dedi Kenny, yaklaşmakta olan garipliği sezerek. "Onların kendi grupları var."

Holden bunu duymuş olmalı. "Hayır, bir sürü odamız var. Buraya gel."

Tereddüt ettim ama Holden bizi yanına çağırdı. "Sadece ben, Nora ve onun üniversiteden birkaç arkadaşı olacağız." Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Her şeyi taşımak ve kurmak için bana ihtiyaçları vardı."

Kıkırdadım ama ona bizimle takılmaktan kurtulması için bir şans daha vermek istedim. "Kulağa doğru geliyor. Emin misin? Ben parti teknesi malzemesi değilim."

artık."

"Bu bir parti teknesi değil. Huysuz bir ağabey, küçük kız kardeşinin başını belaya sokmamasını sağlıyor."

Nora ve üniversiteden iki arkadaşı suya girdiler, her biri Kennedy'nin hayatında hiç olmadığı kadar tenini gösteren bikiniler giymişti ama bakma isteği duymadım. Nora'ya gelince,çelimsiz kuzenim bir denizkızına dönüşmüştü. Onu şehirde her gördüğümde somurtkan biriydi ama niversitedeiek açmıştı.

Nora bana hafifçe sarıldı. "Sana rastladığımızaok sevindim. Ohmigosh, Kennedy, seni görmek deok güzel."

Bu da Nora'yı Kenny'nin benimle birlikte olmasından hoşlanan tek Barron yaptı.

Nora kolumu okşadı. "Merak etme. Annemle biz ilgileniriz. ğrenir. Ayrıca Cameron Amca'yı herkestenok seviyor."

Hem Nora hem de Holden benim için sorun değil miydi? Birdenbire, babamın Coal Haven civarında bir iş bulmamı engellemek için yapmayı planlayabileceği herhangi bir şey beni rahatsız etmedi. Ona yakın iki kişi davranışlarına , daha fazlası olmalıydı.

Olmak zorundaydı.

Öğleden sonra uçup gitti ve planladığımızdan daha geç saatlere kadar kaldık. Sandviç, cips, Gatorade, su ve kurabiye stoğumuzu tükettikten sonra Kenny veocukların saldan inmesine yardım ettim.

"Buocukları eve götürsem iyi olacak." Owen'ı Nora'nın soğutucusunu karıştırırken yakalamıştım ve o da getirdiği atıştırmalıklarıoktan paylaşmıştı.çocukların sağlam bir yemeğe ve iyi bir gece uykusuna ihtiyaçları vardı.

Nora salın kenarından sarkarak bize el salladı. "Bunu tekrar planlamalıyız. Ne zaman dönüyorsun?"

"Ağustos başında döneceğim. Temelli olarak."

"Hey, bunu duyduğuma sevindim dostum." Gldenıkarken Holden sırtıma tokat attı. "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver. Ciddiyim."

Nora, Kenny'nin çocukları sahildeki yerimize götürmesine yardım ediyordu. Üniversiteli arkadaşları salda kaldı.

Holden'a "Minnettarım. Gerçekten minnettarım."

Yüzümdeki ciddi ifadeyi fark edince bir an duraksadı. "Çok geç olmadığı sürece sorun değil. Arkadaşlarımın mezun olduktan sonra şehri terk etmeleri ve bir daha geri dönmek istememeleri aileme daha dikkatli bakmamı sağladı. Belki genç Barron nesli herkesi uzaklaştırmaktan uzak durabilir."

Uzaklaşmakta olan sala baktı ve gözleri büyüdü. "Oh, kahretsin. Bu kızlar beni içkiye sürükleyecek."

Kenny'ye doğru yürüdüm ve eğilip eşyalarımızı toplarken utanmadan kışına baktım. Nora, Holden'ın salı ve arkadaşlarını kurtarmasına yardım etmek için koşmuştu.

Omzunun üzerinden baktı ve bakışlarımın yuvarlak olduğunu gördü. "Sonra" diye mırıldandı ve ben de inledim. Bütün gün *sonrasını* düşünmüştüm. Yatıya kalacaktı ve tamamen benim olacaktı.

Otoparktan çıktığımızda, Owen üşüdüğünden şikayet edene kadar klima üzerimize üflüyordu, Kenny telefonunu çıkardı.

"Oh. Lanet olsun."

Otoyola döndüğümde bakamadım. "Ne oldu?" "Kahretsin. Annem bana ulaşmaya çalışıyordu." Cık cık etti. "Benim bir Cassidy'den de cevapsız arama var. Hay aksi. Annem gerçekten endişelenmiş olmalı. Umarım bir sorun yoktur."

Telefonu çaldı. Cevap verdi. "Hey- Hayır. Ben iyiyim. İyiyim. Ne oldu? Neden o-" Kenny ışıltılı bakışlarını bana çevirdi. Dudakları düzleşti. "Hayır. Buna gerek yoktu; planlarım var." Bir duraksama oldu, sonra sesi yükseldi. "Evde misin?" Bir duraklama daha. "Çünkü onları değiştirdim."

Hay aksi. Annesi Kenny'ye ulaşamamaktan o kadar endişelenmişti ki 4 Temmuz'da Fargo'dan Coal Haven'a gelmişti. Ve Kenny'nin lanet olası kilitlerini değiştirdiğini öğrenmişti. Ona yardım bile etmemiştim. Pizzamızı aldık, o da birkaç video izledi ve bana bir şeyler sordu.

Aletler ve sürgüler hakkında birkaç soru sorduktan sonra eve gidip hem ön hem de arka kapı kilitlerini değiştirdim.

Bana yedek bir anahtar vermişti.

"Bir saat içinde evde olacağım." Ofladı ve kapattı. "Sanırım planlarım değişti. Tıpkı geçen seferki gibi, arabam evdeydi ve kapıya cevap vermedim. Bruce telefonumu denedi ve cevap vermeyince annemi aradı. O ve Benji evimin dışında arabalarında oturuyorlarmış."

Bütün bu senaryo berbattı ama eninde sonunda Kenny'nin bir hayatı olduğu için kapıyı açmadığını anlayacaklardı. "Onlar da gelip havai fişekleri yakabilirler."

Dirseğini kolçağa dayadı, başını ellerinin arasına aldı. "Hayır. Sadece üzülürler ve geceyi mahvederler."

"Bunu zaten yapacaklar. Bırakın gelip eğlendiğinizi görsünler."

Alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu. "Havai fişekleri seninle birlikte yakmayı gerçekten çok isterdim."

"Yine de yapacağız. Gerçekten, Kenny. Bir sürü hamburgerim ve ekmeğim var.

Onlara ne yaptığınızı ve davetli olduklarını söyleyin."

Kaşlarının arasında sevimli bir kırılganlık oluştu. "Tamam, ama ona mesaj atacağım. O zaman onun argümanlarına hazırlanmak için zamanım olacak."

Telefonunu konsola yerleştirene kadar birkaç dakika ve daha da fazla mil geçti. "Geliyorlar."

İyi oldu. Kenny, onun istediği hayatı yaşadığına ne kadar çok tanık olurlarsa, bunu o kadar çabuk kabul edeceklerini . Bu bizim hakkımızda açık olmaya bir adım daha yaklaşıyordu. Herkese.

Telefonunun ekranına göz attı. "Sanırım meraklı olmak istiyor."

"Burnunu . Saklayacak bir şeyimiz yok. Şey"- bakışlarını onun bronzlaşmış çıplak bacaklarında gezdirdim-"belki biraz."

"Liam." Kolumu itti ama ben sadece göz kırptım ve kızarması daha da derinleşti. "Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, Kenny." Ve ciddiydim.



KENNEDY

"BRUCE GERÇEKTEN ENDİŞELİ." Annem bir çim sandalyede oturuyordu. Çakıllı bir garaj yolunda katlanır bir sandalyede oturup havai fişekleri izlemek yerine bir düğüne gitmeye hazır gibi görünüyordu. Bruce SOS'i gönderdiğinde Benji'yle ne yaptıklarından bahsetmemişti ama taba rengi keten bir pantolon ve anvelop bir bluz giymişti. Benji de benzer bir pantolon ve lacivert bir gömlek giymişti. Fargo'da yapmayı planladıkları şey yerine, kırlarda, böceklerle çevrili bir yerdeydiler ve s'mores yiyorlardı.

Liam, Eli'nin sis bombasını yakmasına yardım ediyordu. Gün batımına bir saat vardı ama sis bombalarını ve bok gibi görünen yılanları yakmalarına izin veriyordu. Benji, Liam'a yardım etmeye hazır bir şekilde yakınında duruyordu. Benji Liam'a yapışmış, ızgaranın yanında takılıyor ve çocuklardan birinin paketini açmasına yardım etmek için iki eline ihtiyaç duyduğunda Liam için yanan serseriye tutuyordu.

duman bombaları. Benji güler ve sis bombasının rengini haykırırdı. çocuklarla sigara içiyordu. Gerçekten eğleniyordu; daha önceki gerginliğin yatışmasına yardımcı oldu. Hayatımdaki bir başka insanın Liam'a iyi davrandığını görmek güzeldi.

Bu anın geleceğini biliyordum, sadece ne zaman olacağını bilmiyordum. Liam ve benim arkadaş olduğumuzu bilmek, birlikte takıldığımızı görmekten farklıydı. Annem aramızda daha fazlası olduğundan mı şüpheleniyordu? Henüz bu konuya girmeye hazır değildim. Bruce öğleden sonramıza müdahale ettikten sonra olmazdı.

Annem ve Benji geldiğinde, Owen ona yapışmış, kamyon koleksiyonunu göstermiş, aksiyon figürlerine geçmiş ve sonra dışarıda oynamak için en sevdiği yerlere gitmişti. Eli tüm bu süre boyunca onun yanındaydı,

S harfini ve S kümelerini söylemek için öğrendiği teknikleri göstererek. Annesine pratik yaparken ona koçluk etmesi için kelimeler verdi.

Çocukların ziyaretini en başından beri domine etmeleri karşısında afallamıştı ama bunu sineye çekmiş, hatta eğleniyormuş gibi gülümsemişti. Onun bu halini daha çok görmek istiyordum.

Liam haklıydı. Burada olması, bakıcılıktan öte bir rol oynaması gerekiyordu. Ziyaretlerinin ardındaki nedene ve motelde kalıyor olmalarına ve Liam'la geçireceğim gecenin iptal edilmek zorunda kalınmasına rağmen bu gece eğleniyordum.

"Telefonda neredeyse çılgına dönmüştü." Görünüşe göre Bruce konusunu .

"Bruce beni en kötü halimde gördü. Artık o durumda olmadığımı anlamak onun için çok zor." Güneş gözlüklerimi başımın üstüne doğru ittim. "Mali işlerimi devralmak istedi anne."

Tepkisini izledim. başını salladı, sanki her şey çok mantıklıymış gibi. Ta ki kaşlarını çatana kadar. "Bunu neden yapsın ki?"

"Kişisel finans üzerine bir kişisel gelişim kitabı dinlediğimi duydu."

"Oh." Başını eğdi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dürüstlüğü seçtim. Onlara iyi olduğumu söylemek işe yaramıyordu. Ayın dördünü kutladığımı görmesi gibi, belki de sorunlarımın üstesinden geldiğimi bilmesi gerekiyordu. "Öyle değil. Derek'in fazla bir hayatı yoktu. Sigorta ve çalışmadığım yıl boyunca çoğunu yaktım. Geri kalanı beni okul yılının başlangıcına kadar idare eder ama yine de. Bu sadece bir maaş."

Annem başını sallayarak, "Ve sen de o evi ikide aldın," diye mırıldandı. "Peki, Bruce isterse-"

"İstemiyorum anne. Mesele de bu. Geçen yıl bana çok yardım etti ve takdir ediyorum, ama biliyor musun? Neredeyse iki yıldır tek yaşıyorum."

Gözlerinde hüznün dalgalanıyordu. "Evet, öyle," dedi sessizce. "Yani, eğer, bilirsin, eğer gidip geleceğim bir öğretmenlik işi bulmam gerekirse, ya da

evi satın bir daire tutmalıyım ya da taşınmalıyım, bunu yapacağım. I

kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Güneş gözlüklerimi tekrar gözlerime taktım. Annem cevap vermedi. Benji ve Liam'ın çocuklarla birlikte daha fazla yılanı aydınlatmaya çalışmalarını izledi.

Sonunda şöyle dedi: "Lyme'in varken kimse bir şeylerin gittiğine inanmıyordu. Gittikçe hastalanıyor ve zayıflıyordun. O zaman kurtarılmaya ihtiyacın vardı."

Başımı salladım. Bodrum da sayarsak iki kez kurtarılmaya ihtiyacım olmuştu. "Ve sanırım..." diye iç geçirdi. "Sadece zor. Bir ebeveyn olarak. Çok uzakta değiliz.

ama çocuğunuzun başı dertte olduğunda, o yolculuğun her dakikası bir saat gibi gelir. Ve şimdi yalnızsınız. Endişeyi öylece kapatamam."

"Ama beni rahat ." Benimkinden daha açık kahverengi olan bakışlarıyla karşılaştım.

Başını öne eğdi. "Deneyeceğim. Söz vermiyorum."

"En azından uğramadan önce ara ya da mesaj ." Yine de hoş karşılandığını belirtmek için ona küçük bir gülümseme verdim.

Kıkırdadı. "Bunu yapabilirim." "Liam'la çok mu vakit geçiriyorsun?" diyene kadar aramızda rahat bir sessizlik oldu. Masum ses tonuyla beni kandıramadı.

İşte . İlk açık bir konuşma yapıyorduk. Ona söyleyebilirdim. Nasıl tepki verecekti? Bruce'a söyler miydi? Çok mu erken olurdu?

"Şehirde olduğu zamanlarda bazen onunla ve çocuklarla takılıyorum." Gözleri hafifçe kısıldı ve kayıtsız bir "Mm." dedi.

Sertçe yutkundum ve ihanetin hafif sızısını görmezden geldim. Liam'dan utanmıyordum. Çok güzel bir gece geçiriyorduk; gereksiz bir çatışmayla mahvolmasını istemiyordum.

Onu koruyordum ve bizi koruyordum. Biraz bencilce olabilir ama insanların huzurumuza müdahale edebileceği düşüncesinden nefret ediyordum. Burayı seviyordum. Çocukları seviyordum. Ve Liam'ı sevdim.

Şortumun ipiyle oynadım. Derek ölmeden önce Liam'ı sevmiştim. Bir arkadaş olarak.

Artık durum böyle değildi. Sonunda itiraf edebilirdim. Şimdi bununla oturup beni nasıl hissettirdiğini düşünmem gerekiyordu.

Başka bir adamı sevdim. Hem de çok. Liam'la ilk seferimde yaşadığım panik geri geldi. Boğazım yandı. Tanıdık sancılar Gözlerimin arkası beni sandalyemden kaldırdı. "Tuvalete gitmem gerek."

Eve girdim ve doğruca banyoya gittim. Aynada kendime baktım. Yüzüm güneşten parlıyordu, cildim artık solgun ve çizgili değildi. Gerçek yemekler yediğim için yanaklarım dolgunlaşmıştı. Ve gözlerinin arkasındaki ölü bakış gitmişti.

Hayatımda tek bir adamı sevebileceğimi düşünmüştüm. Liam'ı sevmekle kalmadım, onun için deli oluyordum. Kapıdan içeri girmesi için sabırsızlanıyordum. Sabahları onunla uyanmaktan başka bir şey istemiyordum. Ve bana dokunduğunda, kendimi onun hissettirdiklerinde boğmak istiyordum.

Son duvarlar da yıkılmıştı. Ezici duygular akıp gidiyordu. Seksi, Genç ve Dul ne derdi?

Bana bunun normal olduğunu söylerlerdi. Tüm duygularım normaldi. Yeniden aşık olmak normaldi. Başka bir adamla evlendiğim ve Derek'le asla sahip olamadığım bir aileye sahip olduğum bir geleceği planlarken kocamın hayatta olduğunu hayal etmek de normaldi.

Çok fazla, çok erken. Beynim gerçeklikten daha hızlı hareket ediyordu.

Düzenli bir nefes aldım. Bu normaldi. Onun nasıl hissettiğini bilmiyordum. Önce kendi duygularımı sindirmem gerekiyordu.

Evin içinde bir hareket duydum. Annem beni aramaya mı gelmişti? Liam'ı sorduktan sonra neredeyse koşarak uzaklaşmıştım. Kendi dünyamı altüst etmiş olabilirdim ama başkaları için geceyi altüst etmeme gerek yoktu.

Ağlamamıştım, bu yüzden tuvaleti kullanır gibi ellerimi yıkadım ve dışarı çıktım. Bu gece yalamayı planladığım o geniş göğse doğru.

Liam beni banyoya geri götürdü. Işık hâlâ kapalıydı ve kapıyı açık bıraktık.

"Seni annenle konuşurken gördüm ve sonra gittin," diye mırıldandı kulağıma, sanki bana dokunmaya bir an daha dayanamayacakmış gibi. Elleri belimdeydi, bugün olduğu gibi bana dostane olmayan bir şekilde dokunmak için çaresizdi.

Onun içinde eridim, duygusal kasırgamın nedeni o rağmen onun gücünü ve sıcaklığını içime çektim. Ona sarılmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı ve sarılmaya ihtiyacım vardı.

"Her şey yolunda mı?"

Berbat bir haldeydim ama her şeyin yolunda olduğuna dair derin bir his de vardı içimde. "Evet. Annemle güzel bir konuşma yaptım. Umarım artık başıma en kötüsünün geldiğini düşünerek Fargo'dan ışık hızında yolculuklar yapmam."

Kulağımı ısırды ve sıcak dudakları boynumu okşadı. "Güzel. Havai fişeklerin ve ızgaranın onu getireceğini biliyordum." "Neredeyse ona söyleyecektim. Bizim hakkımızda."

Dudakları tenime değerken durakladı. "Neden yapmadın?"

"Zaten gibi görünüyordu." Başını sallamadı, beni öpmeye devam etmedi ama geri de çekilmedi. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Sabırsız mısın? "Bu iyi mi?"

"Sen hazır olduğunda ben de ." Tenime yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha. Gözlerim kapandı.

Yaptığı şey çok hoşuma gidiyordu. Tişörtsüz geçirdiği bir öğleden sonrayı da içeren tam bir gün hormonlarım için cehennem gibiydi. "Oraya geri dönmeliyiz."

"Evet. Gitmeliyiz." Gitmeme izin vermedi. "Seni o mayoyla görmek beni delirtti."

Bir parmağını göğüslerimin üzerinde gezdirdi, dokunuşu tişörtümün üzerinden beni dağlıyordu.

"Sadece sade bir mayoydu." Nefesim kesilmişti. Ona doğru eğildim, sıkı meme uçlarım üstümden göğsünü sıyrırıyordu.

İnledi. "Ve onun altında neye benzediğini çok iyi biliyorum." Dişleri boynumu sıyırdı.

Anında derinleştirdiği bir öpücükle ağzını yakalamak için eğildim. Dili içeri girdi ve ben de onu emdim. Tadı limonata ve güneş ışığı gibiydi.

Öpücük çok kısa ve Kenny başını çekti. "Kahretsin, Kenny. Oraya önce senin gitmen gerek. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Şortunun önünü avuçladım. "Seni bu gece otele arayacağım."

Nefes alış veriş i düzensizdi ama alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Sabırsızlanıyorum."

Seni seviyorum kelimeleri dilime dolandı. Eskiden çok kolay söyledim. Yine o noktaya gelirdim. Liam da aynı şekilde hissetseydi, oraya varırdık. Ama şimdi zamanı değildi.

BÖLÜM 18



Kennedy

SINIFIM SESSİZDİ. Tüm çocuklar evlerine gitmişti ve sınav sonuçlarını girmeyi bitirdikten sonra ben de gidecektim. Dört Temmuz tatilinin geçmesiyle birlikte yaz okulunda bir hafta daha geçirecektim.

Sonra ne olacak?

Evde yapabileceğim birkaç projem vardı, ancak sınırlı param vardı. malzeme satın almak. Okullar Ağustos ayının sonuna kadar açılmadı ve öğretmen kadrosu tam gibi görünüyordu. Tam zamanlı öğretmen açığı yok.

Liam'la birlikte iş arayacağımı tahmin . Bu okuldan ayrılmak istemiyordum. Aspen buradaydı. Kelsey ve Marion. Teneffüslerde ve yemekhane görevlerinde tanıdığım diğer öğretmenlerle ve okul arkadaşlarıyla sohbet etmek için sabırsızlanıyordum. Hâlâ kız kıza gecelerine davet edilecek miydim, yoksa başka bir okulda yeniden başlamak mı gerekecekti?

Bay Gilding dahili telefonda aradığında son skoru girmiştim. "Kennedy, ofisime gelebilir misin?"

Kendimi kaybettiğimden beri müdür benimle pek konuşmamıştı. Aksine, uzak durdu. Bayan Z. ile de aynı şekilde. Artık ben hala onun sınıfındayken aniden uğramak yok. Okula uğrayıp

O içeri girmeden önce arabamın orada olmadığından emin misin? Önemli değildi. Onun olumsuzluklarına bir ara vermek güzeldi.

Kağıtlarla dolu okul çantamı ve dizüstü bilgisayarımı topladım. Bayım. Gilding masasının arkasında oturuyordu.

"Ah, Kennedy. Otursana. Kapıyı da kapat lütfen."

Bir yetişkin olarak müdürün odasına çağrılmak korku faktörünü kaybetmişti, ancak uğursuz "kapıyı kapatın lütfen" sözü korku faktörünün geri gelmesine neden oldu. Bana en son kapıyı kapatmamı söylediğinde, Derek ölmeden önce yaptığım gibi öğretmenliğe devam edip edemeyeceğimi sormuştu. İstifa ettiğim gün.

"Liam Barron bugün beni aradı." Bay Gilding kaleminin ucunu masasına vurdu. "Çocuklarını Bayan Perez'le değiştirmek istiyor."

"Güzel." Bayan Z.'nin beni kızdırdığı gün Bay Gilding'e söylediklerimden geri adım atmıyordum ama yine de kalp atışlarım hızlandı ve avuçlarım nemlendi. İfadesi bana tüm kalbiyle aynı fikirde olduğunu düşündürmedi.

"Bence bu makul bir istek."

"Bayan Zachmeier ile konuşma şeklinizden sonra, Liam'ın onun çocukları için iyi bir öğretmen olmayacağı fikrine nereden kapıldığını merak etmeden edemiyorum."

Bayan Z. ile konuşma şeklimden sonra mı? Ona bağırıp çağırmadan saçmalıklarını yüzüne vurmak artık kötü bir şey miydi? "Belki de çocukları hakkında konuşma şeklinden kaynaklanıyordur?"

Bay Gilding doğruldu. Tamam, ses tonum çok küstahça olabilirdi ama hadi ama. Personeli kadar çocukları da desteklemesi gerekiyordu.

Sert ifadesi daha da sertleşti ve kalemi tekrar masasına vurdu. "Peki onlar hakkında tam olarak nasıl konuştu?"

"Zor bir yıl olacağını ve onları ayırmak zorunda kalacağını söyledi." Evet, bu şekilde söylediğimde kulağa yeterince zararsız geliyordu. Bay Gilding onun ses tonunu ve tavrını biliyordu. Anlamak zorundaydı.

"Bu mı?"

"Onlar yüzünden ve Liam'ın yirmi iki yıl önceki hali zor bir yıl olacağını ima etti."

Bay Gilding çenesini aşağı eğdi ve bakışlarını benden ayırmadı, sanki detaylandırmam gerekiyormuş gibi. Sorunu göremiyor muydu? "Kennedy, çok şey yaşadığının ama Bayan Z sana bir meslektaş olarak güvendi."

Alay ettim ve kendimi çok geç yakaladım. Bakışları keskinleşti ve yüz düzelttim. Çok . Hâlâ burada bir iş istiyordum. Kusursuz bir sicile sahip tam teşekküllü bir öğretmen olarak, bu anlaşmazlıkta daha fazla dayanağım olabilirdi. "Şikâyet ediyordu. Çocuklar hakkında. O çocuklar benim için önemli ve okul yıllarına mümkün olan en iyi şekilde başlamalarını istiyorum."

"Tamam." Tık, tık, tık. "Paralarımızın daha nitelikli olduğunuzun farkındayım ve bu yüzden diğerlerine söyledikleriniz konusunda endişeliyim. Buradaki öğretmenler hakkında."

"Diğer ebeveynler değildi. Bir arkadaşım ve ona çocuklarına fayda sağlayacak bir tavsiyede bulundum."

Bay Gilding kalemi patlamaya hazır bir fünüye gibi yere bıraktı. "Bayan. Zachmeier burada otuz beş yıldır öğretmenlik yapıyor. Eli ve Owen Barron emin ellerde ve Liam'a bu konuda güvence verdim."

Geri çekildim. Bu bir sorun değilmiş gibi nasıl davranabilirdi? Omuzlarının duruşu ve gözlerinin etrafındaki sert çizgiler bana bunu yapmayacağını söylüyordu.

fikrini değiştirebilir. Yine de onu sorumlu tutabilirdim. "O halde, Bayan Z'nin nasıl hissettiğine ya da ne kadar savunmacı olduğuna bakmaksızın, sorunlar olması halinde bunları onlara yardımcı olacak şekilde düzeltmek için en iyi kararınızı vereceğinizden emin olabilirim. alır mı?"

Bay Gilding gözlerini kırıştırdı. "Elbette."

Öfkem vücudumdaki her gözenekten dışarı sızana kadar birikmeye devam etti. Sanki hayatımın diğer alanlarındaki sessizliğim, sesimi yükseltmemi teşvik ediyordu.

kordonlar uçup gitti. "Güzel, güzel. Ve diğer ebeveynler, tercih edilen bir öğretmen isteklerini reddettiğinizde anlayışlı davrandılar mı?"

Başını eğdi. "Affedersiniz?"

"Liam'ın isteğini reddettiniz ama buradaki tüm öğretmenler iyi, değil ?" Cevap vermesini beklemedim. "Yani, diğer tüm talepleri çevirdiğinizi ve okul başladıktan sonra da bunu yapmaya devam edeceğinizi varsayıyorum. Onlara çocuklarının emin ellerde olduğunu garanti edeceksiniz."

"Çok az talebimiz var-"

Ona anlamam *mümkün değilmiş* gibi baktım. "Hepsini reddetmiyor musun?"

Durakladı ve kalemine baktı, sanki tık tık tıklamak istiyordu ama dengesini bozduğumu bana göstermek istemiyordu. "Bekleyen davalar var ve bunları seninle tartışamayacağımı anlıyorsun." Sanki omurgasına çelik bir çubuk girmiş gibi doğruldu. "Eminim sen de Eli ve Owen hakkında seninle daha fazla konuşmayacağımı anlamışsındır. Sanırım kayıtlarında sadece Liam ve büyükannesi Ginny Pewter var."

Eğer yüzleştirecek olsaydık, o kazanmış sayılırdı. Ona ve kasabanın geri kalanına göre Liam ve çocukları için bir aile dostundan öte bir şey değildim. Onların öğretmeni ya da okuldaki bir öğretmen değildim. Tam zamanlı personel olmadığımı hatırlatan bir başka şey daha.

Yapabileceğim en fazla şey izlemek ve dinlemektir. Ve eğer bir iş bulmam gerekirse

Bu toplantıdan sonra, Coal Haven bölgesinin dışına çıkmam gerekecek gibi görünüyordu.

-Liam'a çocuklarını kontrol etmesi için yapabileceği her şeyi anlattım.

Yapabileceğim tek şey buydu. Sadece bir arkadaş olarak.

Bizi korumak için ilişkimizi gizli tutuyordum ama ilk kez bize zarar verebileceğini hissettim.



Liam

Yanaşan bir aracın sesi çocukların dikkatini yedek bir kontrplak parçasını boyama görevinden uzaklaştırdı. Yardım etmek istemişlerdi ama ben kaynak yaparken yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Kontrplağı onları meşgul etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Kenny erken mi geliyordu? Birkaç gün içinde ayrılmam gerekiyordu ve ben ayrılmadan önce bir gece çalışmaya karar vermiştik. Onun fikriydi. Ayın dördünde planladığımız yatıya kalmayı kaçırdıktan sonra memnuniyetle kabul ettiğim bir fikir.

El fenerimi yere bıraktım ve eldivenlerimi çıkardım. Sırada önlük vardı. Gömleğimde sadece birkaç yeni delik vardı. Terden sırlsıklam olmuş giysi vücuduma yapışmıştı. Bir duşa ihtiyacım vardı ama yeni geleni nasılsam öyle karşılamak zorundaydım.

Kasketimi taktım. Kulübenin üst kapısında, araba yolunun kenarında duran çocukları fark ettim. Büyük bir pikaba bakıyorlardı.

"Kim o, baba?" Owen sordu.

Pikap benimki kadar büyüktü ama birkaç yıl daha yeniydi. Tamamen dolu lüks bir modeldi. Şehirde bunun gibi güzel pikaplar kullanan insanlar vardı. Hepsinin soyadı Barron'du.

Cameron dışarı kaydı. Aynalı güneş gözlükleri mülkümü yansıtıyordu; camların kaplaması daha iyi görünmesine yardımcı olmuyordu. İyi bir dükkan. Döküntü bir ev. Biçilmesi gereken çimler. Onu yarın hallederim. Ev, ben temelli eve dönene kadar bekleyecekti. Şimdi Cameron'la ilgilenmem gerekiyordu.

"William."

Eli yüzünü . "William kim?" Cameron'ın kaşları çatıldı. "Affedersiniz?"

Kendimi Cameron ve Eli'in arasına koydum. Bu adamın saçmalıklarının birden fazla nesli etkilemesine izin veremezdim. "Benim, ufaklık. Tam adım."

"Benimki ne?" Eli sordu.

"Senin bir lakabın yok."

"Benimki Tony Stark olabilir mi?" Owen sordu.

Ses tonumu nötr tuttum. "Neden siz ikiniz içeri girip bir gösteri izlemiyorsunuz?"

"Evet!" Owen Eli'nın önüne geçti.

Cameron onların geçişini izledi, bakışları Cameron'a baktığından daha az sertti.

Ben.

"Ne istiyorsun?" Düşmanlığımı geri çektim, ama babam bir ziyaret için gelmişti. Hayatım boyunca beni görmezden geldiği için üzgün olduğunu söylemeyecekti. Annemi temelli gidene kadar kendisinden uzaklaştırdığı için özür dilemeyecekti. Çocuklarımı torunları olarak kucaklamayacaktı.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi ellerinde gevşekçe tuttu. Bana ne söyleyeceğini biliyordu. Cameron gibi bir adam her zaman hazırlıklıydı -özellikle de söz konusu ben olduğumda. "Bruce, Kennedy için endişeleniyor."

Hiçbir şey söylemedim, sadece kollarımı kavuşturdum ve kaçınılmaz *olan gerçekten değer verdiğin birinden uzak dur* dersini bekledim. Bruce, Derek'le yedinci sınıftayken ilkbaharda dört tekerlekli arabayı sulama çukuruna soktuktan sonra Cameron'ı üzerime salmıştı.

"Bruce bana Kennedy'nin yanında olmanı takdir ettiğini söyledi. Ekstra desteğe gerçekten ihtiyacı olduğunu söyledi." Güneş gözlüklerinin bantları yukarı doğru kıvrıldı, sonra katlandı. "Mesele şu ki, şu anda gayet iyi durumda."

"O zaman neden endişeli? Ve sen neden burada onun adına konuşuyorsun?" "Hâlâ acı çekiyor."

"Tabii ki öyle. Lanet olası kocası öldü, Cameron."

Bana karşı takındığı sürekli kaş çatma hali derinleşti. "Bana küfretme, William."

"Ve benimle babammışsın gibi konuşma."

Yanakları sıkıştı. Tam olarak irkilmedi ama hayatını benim varlığımı inkâr ederek geçirmiş bir adamdan beklediğimden daha fazla tepki verdi.

"Ona biraz yer açmalısın." Gözlerimi ona . Tiksintili bir çıkardı.

"Ne yapıyorsun, William? Neredeyse yirmi sekiz yaşındasın. Bekarsın. Çocukların var. Bak annelerine ne oldu."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Yoksa anneleri ile aramda geçenlerin senin yaptıklarına benzemesinden mi korkuyorsun? Baba oğul gibi mi?"

Gözleri uyarıyla doldu. "Yapma."

"Ne yapmayayım? Seninle hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyler hakkında konuşmayacağım."

Ne yapıyorsun? Sana ya da Bruce'a danışmadan kendi kararlarını verebilen Kenny ile vakit geçirmiyor musun? Bu yorgun bir argüman. Kenny bir yetişkin ve onu sorgulamak yerine, belki de sen ve Bruce kendinize bir şey sormalısınız. Sence neden Derek ve Kenny benim iyi bir adam olduğuma ve benimle birlikte olmak istediklerine Ben mi?"

"Derek-" Cameron'ın sesi . "İyi bir çocuktu ama Bruce onu şımarttı. Davranışları üzerinde düşünmedi."

Bu kısım doğrudu -gençken ve dört tekerlekli arabalarda olduğu gibi aptalca şeyler yaptığımızda. Bir yetişkin olarak, Derek var olanların en iyisiydi. "Saçmalık. Kimse onun kadar dengeli değildi. Kennedy de öyle."

"Peki karısıyla bu kadar çok vakit geçirmene ne derdi sence?"

Nefesimi içime çektim. Cameron'ın bugün hedefi düşüktü ama bu tür konuşmalara hazırlıklı olan tek kişi o değildi. "Bilmiyorum. Ama de bu, değil mi? Bize söyleyemez ve bu da sana ve Bruce'a onun ne söylemesini istediğinize dair senaryo yazma özgürlüğü verir. Herkese ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu anlatarak eğlenecek misiniz?"

Cameron başını salladı. "Her zaman dik kafalıydın. Hattie Garcia ile aranızda ne var?"

"Bana da mı ondan uzak durmamı söyleyeceksin? O kadar üzülmemi mi istiyorsun ki, histerik bir şekilde arabamı sürüp gideyim ve artık benimle uğraşmak zorunda kalmayasın?"

Cameron ileri atıldı ve parmağını omzuma soktu. "Sen hiçbir fikrim yok, William." Geri çekildi ve eve baktı. Bakışları

Birinin nadir görülen bir öfke kaybına tanık olmasından endişelenmiş gibi bahçenin geri kalanını süpürdü. "Annenin aileme neler hakkında hiçbir fikrin yok. Ben bir hata yaptım ve o bunun peşini bırakmadı ve..." Nefes alış veriş i yavaşlayana kadar bekledi. "Genç ve aptaldım. Senden en kötüsünü beklediğimi düşünebilirsin ama benimle aynı hataları yapmanı istemiyorum. Kennedy'yi önemsedğin çok açık. Onun için en iyisini istiyorsun. Anlamadığın şey ise her zaman en iyisinin sen olmadığın."

Geri çekildim. "Defol git buradan." "Kennedy'yi düşün."
"Siktir git Cameron."

Başını salladı, dudakları dişlerine çarpıyordu. Kamyonetine doğru yürürken botları çakıllara basıyordu, sanki hiç umurunda değ ilmiş gibi

Dünya. Sanki kimse için iyi olmadığını söylememişti. Sanki annemin de kimse için iyi olmadığını ima etmemiş gibi.

Direksiyona geçmeden önce yüzünü bana döndü, sakın ve çatık kaşlı maskesi yerinde duruyordu. "Buralarda iş bulma konusunda iyi şanslar Liam."

Hazırlandığım tek konu Derek'in dul eşiyle görüşme meselesi değildi. Bu hareketi düşünmek için zamanım vardı. Artık düşüncesiz bir genç değildim. "Golf arkadaşlarını yaptığım işte iyi olmadıkna etmeye çalışırken iyi şanslar. Unuttuysan söyleyeyim, King Oil için çalışıyorum ve müdürüm parlak bir tavsiye sözü verdi. Başkan yardımcınızı King Oil'e kaptırdığınızı düşünürsek iyi görünmeli."

Cameron'ın burun delikleri alevlendi ve ben de sııttım. İlk defa babamın yanında öfke ya da çaresizlik içinde boğulmuyordum. Bu adam tarafından büyütülmediğim duyduğum rahatlama öfkemi bastırıyordu.

Arabasına bindi ve kapıyı çarptı. Garaj yolunun ortasından ayrılmadım. Etrafımdan dolanmak zorunda kaldı ve büyümüş çimenlikte lastik izleri bıraktı.

Kennedy'i düşün.

Uyanık olduğum her an onu düşünüyordum. Kimse onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Ama bir gün öğreneceklerini umuyordum.



KENNEDY

Çocuklar bu gece onları yatırmamı . Liam'a sarıldılar ve okumam için bir kitap seçmek üzere yukarı koştular. Ben on öyküden oluşan kitabı okurken, Liam da Hattie'nin işlerini bitirmek için kulübeye gitti.

Son hikayeyi bitirdim ve Owen "Gerçek adın ne Kenny?" diye sordu.

"Kennedy, ama bana sadece siz ikiniz ve babanız Kenny diyorsunuz." Battaniyenin arasından çıkan küçük yüzüne doğru eğildim. "Bence bu gerçekten özel."

Eli'n burnu kırıştı. "Peki, babama 'William' diyen adam da mı özel?"

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sadece bir kişi Liam'ı tam adıyla çağırıyordu. "Hayır, o... William dediğini ne zaman duydun?"

"Daha önce. Babam onunla dışarıda konuştu."

Geldiğimden beri Liam hiçbir şeyden bahsetmemiştı. O kadar kötü mü gitmişti? "William babanın tam adı ama hepimiz ona Liam demeyi seviyoruz.

O adam Liam'ı öyle diyecek kadar iyi tanımıyor."

Onlar uyuyana kadar kaldım. Liam'la konuşmak istiyordum ve bunu duyulma endişesi olmadan yapmak istiyordum. Ama aşağı indiğimde hâlâ içeride değildi.

Onu dükkânda, bir taburenin üzerinde, Eli'nin konuşma terapisi için en son Bismarck'a gittiğimizde aldığımız sehpalardan birini boyarken buldum.

Bana bakmadı ama adımlarım dükkânda yankılandı. Arkaya doğru, kaynak yaptığı yerin karşı tarafındaydı. Tozdan en uzakta. Ana renk arduvaz grisiydi, ama o Kulplar ve süslemeler gök mavisi.

"Hattie'ye bunlardan bahsettim ve o da denememi söyledi. İnsanlar çocuk odaları için renkli mobilyalara bayılıyor."

Onun yanında durdum. "Cameron'a ne oldu?" Fırça durdu. "Tarih tekerrür etti."

Cameron'la aralarında çok fazla geçmiş olmasına rağmen çok az değişiklik vardı. "Anlamı?"

"Bana Derek'ten uzak durmamı söylemek yerine, beni senden uzak durmam konusunda uyardı."

Cameron buraya gelip Liam'ı uyarmıştı ama çıktığımızı bile bilmiyordu. Aksini öğrense ne yapardı? Bir ürpertiye bastırdım.

Elimi Liam'ın omzuna koydum. "Özür dilerim."

Fırçayı zemini korumak için serdiği muşambanın üzerine ve metal kapağı boya kutusunun üzerine yerleştirdi. "Cameron Cameron'luk yaptı. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, ama içeri dalıyor ve beni dinleyeceğimi sanıyor. onu."

"Hala üzgünüm."

"Bu senin hatan değil, Kenny. Bunların hiçbiri değil." "Senin de değil."

Ayağa kalktı ve arka cebinden mavi acı benekli bir bez parçası çıkardı. "Öyle. Çünkü senden uzak duramıyorum. Ve istemiyorum da."

Bunu duyduktan sonra geceyi onunla geçirdiğim için minnettar oldum. Onu lavaboya kadar takip ettim, orada fırçadaki boyayı duruladı. Onun Ellerini yıkarken ön kolları bükülmüştü.

Lavabonun yanındaki tezgâha yaslandım. Dükkânın bu kısmı daha yeniydi. Lisedeyken çıplak bir duvardı. Liam burayı güzel bir

iş istasyonu.

Yetenekli bir adamdı. Çok yönlü. Buraya temelli geldiğinde neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum. İşe gidip gelmek zorunda kalacağım bir işe giren kişi olmak Ama o bunu çok uzun zamandır yapıyordu. Çocuklarla birlikte. Büyükanne Gin ve bana destek olarak. Bunu sineye çekebilirdim.

Bakışlarımın onun geniş göğsünde oyalanmasına izin verdim. "Ben de benden uzak durmanı istemiyorum. Aslında, oldukça yakın durmanı istiyorum."

Suyu . Ellerini yanımdaki temiz havluya kuruladı, sonra havluyu yere attı. geçti ve kollarıyla beni tezgâha yasladı. "Başka ne yapmamı istiyorsun?" Düşünüyormuş gibi yaptım. "Beni zaten besledin." "Ben ." Başı aşağı sarktı, dudaklarımız yakınlaştı.

Gömleğini pantolonundan çekip çıkardım. "Düşük lastiğimi zaten doldurmuşsun." Benimle konuşmuştu ama bir kompresörü vardı ve bana bir torpido gözünde tutmak için lastik göstergesi.

"Ben yaptım." Dudaklarımız birbirine yaklaştı. "Başka bir şey var mı?"

Parmak uçlarım sıcak tenini sıyırdı. Karın kasları sıkıştı. "Bilmiyorum, ama sanırım içeri girip daha fazlasını düşünmeliyiz?"

"Hayır. Burada daha gürültülü olabilirsin."

Dudaklarım aralandı. *Evet*. Onunla birlikte gürültülü olmak istedim. Bu açılıştı istemiş olmalı. Ağzı üzerimdeydi, dili içimdeydi ve kığım kaldırılıyordu.

Onun yatağında, benim evimde, her zaman yakalanabileceğimiz hissi vardı. Büyük dükkânın kapıları açıktı ama biz arka tarafa sıkışmıştık ve etrafımız gölgelerle çevriliydi. Arzuladığım mahremiyet buydu.

Bir parmağıyla şortumun bağlarını çözerken öpücüklerini ağzımdan uzaklaştırdı. Kalçalarımın ayaklarıma kadar indiler. Benim iç çamaşırı takip etti. O çalışırken ben de ellerimi doladım, kotunu açtım ve granit gibi sertleşmiş ereksiyonunu serbest bıraktım. Daha önce hiç çalışmamıştım.

Bunu nasıl yapacağımızın lojistiğini yapıyordum ama her zamanki gibi Liam benim için hazırды.

Dizlerinin üzerine çöktü, ereksiyonu yukarı bakıyordu. Şortumu çıkarırken bana destek oldu. Ayağa kalkacağını düşünmüştüm ama bacağımı kaldırdı ve beni tam yüzünün önünde açtı.

Maruz kalmak beni savunmasız bıraktı, tıpkı o gün mutfağımın zemininde olduğu gibi. Ama sırtüstü yatmışım, bir elimle masanın ayağına tutunurken diğer elimi onun saçlarına gömmüş, mutfağımın tavanına bakıyordum.

saklanacak bir şey yoktu. Sanki utanacak bir şeyim olmadığını kanıtlamak istercesine tepemi öperken bakışlarımla buluştu, sonra daha aşağıları öptü. Yalarken, üzerinde durduğum bacak titredi ve ben sadece bana dokunduğu yerin farkındaydım. Karnımın ve kalçalarımın nasıl görüldüğünün canı cehenneme. Dikiş yerimi yalayıp klitorisimle uğraşırken tezgâhı kavradım.

Benimle oynadı. Birlikte olduğumuz diğer zamanlarda hassas davranmış, tepkimi ölçmüş ve en iyi kararını vermiş . Bu an onun içindi, onun neşesiydi ve ben de bunu yaşamasını istiyordum.

Bu yüzden tezgâha yapıştım, baskıyı artırdığında bacaklarım titriyor, geri çekildiğinde vücudum sarkıyordu. Bu birkaç döngüden sonra hiç sarkma olmadı. Gerilmiştim, baskı artıyordu.

Diğer bacağımı omzuna koydu, başı kalçalarımın arasına gömüldü ve beni tamamen destekledi. Bu erotik manzara karşısında ölecektim. Utançtan ölecektim. İhtiyaçtan ölecektim. Damarlarıma dolan ve kalbimi parçalamakla tehdit eden saf coşkudan ölecektim.

"Oh, Tanrım, Liam. Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Her seferinde birkaç kelime söylemek zorunda . Acımasızdı.

Başımı arkaya yasladım ama yaptığımız kirli resmi görmeye dayanamadım. Sadece beni yiyip bitirmesi değil, bunu sanki tam olarak neye dayanabileceğimi biliyormuş ve bana gösteriyormuş gibi yapması da beni cezbediyordu. O

bana bunu yapabileceğimi kanıtlıyordu. Her zaman gibi, sadece bedeniyle. Ruhu yok eden bir zevkle.

Tezgahı çatlatacak kadar güçlü olduğumu asla düşünmezdim, ama bir patlamayla zirveye ulaştığımda gıcırdadı. İçimden coşkulu hisler fışkırdı ve ellerim tezgâhın kenarından çekerken yüzünü sürdüm. Geçen hafta bir turşu kavanozunu bile açamamıştım ama şu anda tüm kaslarım otoyolda bir tır çekebilecekmişim gibi sıkılmıştı.

Adını haykırdım, sesim duvarlarda yankılandı. Muhtemelen dükkânın dışına taşıyordu ama çok uzağa değil. Saçını çekemedim; yuvarlanamadım. I onun merhametine kalmıştı. Tamamen.

çekildi, kalçamı öptü ve ben nefes nefese kalıp soluklanmaya çalışırken ayaklarımı yere sabitlememe yardım etti.

Ayağa kalktı, cüzdanını çıkardı ve rekor bir sürede prezervatifi taktı.

"Nasılız-"

Beni kaldırdı. Yüzü vahşi bir güzelliğe sahipti, sert kayalardan oyulmuştu ve bakmak neredeyse acı veriyordu. Saçları alnından sarkıyor, gözlerini gölgeliyordu. İlkel.

Kalçalarımın tutup kaldırdı. Bacaklarımı etrafına sardım ve küt kafasını içime soktu. Çok iyi hissettirdi ama neredeyse yeterli değildi. Tamamen ereksiyonunun üzerine oturana kadar kalçalarımı esnetip gevşettim ve o kadar doluydum ki, bunu daha önce yapmış olsak bile hepsini alabileceğimden emin değildim.

Yine ihtiyacı olanı aldı. Bir ritim tutturmaya çalıştım ama kontrol ondaydı. Ayaklarını genişçe dikerek durdu ve bana destek oldu. Yerin ortasında ikimiz bir coşku adası oluşturmuştuk. Onun gücü, bacaklarımı onun etrafında sabit tutabileceğime olan güveni. Benim gücüm ve bunun işe yarayacağına olan güvenim çünkü o bunu sağlayacaktı.

"Liam?" Kaldırıp indirirken göğüslerim göğsüne sürtündü.

Ben.

"Evet," diye nefes aldı ağzıma karşı.

"Bu gerçekten iyi hissettiriyor." Bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissetmeliydim ama bilmesini istiyordum. Çok daha fazlasını bilmesini ama henüz o noktaya gelmeye hazır değildim.

"İşte bu, bebeğim." Homurdandı ve çenem düşene kadar beni içine çekti. "Bu sadece başlangıç. Bütün gece benim olacaksın."

Hepsi. Lanet olsun. İyi geceler. Bunu daha sık yapmamız gerekiyordu. Nefesi yüzüme çarpıyordu. Onu öpmek istedim ama coşku beni özensizleştirdi. Dudaklarından yanağına doğru yalamaya başladım.

Tüm güç ondayken kontrolü kaybetmem hoşuna gidiyor gibiydi.

"Tezgâha tutun. Bacaklarını tut." Beni yatırdı. Geri. Çırpındım ama avuçlarım pürüzsüz laminata çarptı ve parmaklarım etrafında kıvrıldı. Düşmekten korkmuyordum. Liam'ın yanındayken hiç endişelenmeme gerek yoktu.

Yeni pozisyonumuz ona kalçalarını sallaması için daha fazla alan sağladı. İçime girdi; tezgâhın kenarının kıcıma ne kadar saplanmasını istediğim bana bağlıydı. Bir eliyle beni sabitleyene kadar tutuşunu ayarladı. Diğer eliyle de klitorisimi parmakladı.

Bir çılgılık attım. Acı verici sınırdan hassas, ikinci bir orgazm için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Liam, ben-" Zirve noktamın ucuna tırmanıp fırladığımda uzun bir inilti beni terk etti.

İçime girmeye devam ederken inlemelerimiz ve homurdanmalarımız birbirine karıştı. Sert yüz ifadesinden, boşalmaya odaklanmasından bir şeyler yakaladım ve bu çok ateşliydi.

O doruğa ulaştığında ısı içime, etrafıma doldu.

Kollarım titriyordu. Sırtımı tezgâhın kenarına dayadım ve dirseklerimi kullanarak arkama yaslandım.

Liam'ın orgazmı daha yeni bitmişti ama ayaklarımın yere basmasına yardım etti. Düşünceli Liam geri dönmüştü ama ben onu en çok

Ham. Hassas. Yaptığı her şeyde en iyisi olmaya çalışmadığı zamanlarda - en iyi torun, en iyi baba, en iyi sevgili. Benimle Liam oldu ve bu güvene sonsuza dek değer vereceğim.

BÖLÜM 19



L iam

Yakında Williston'a gidiyordum. Oradaki son uzun yolculuğum. Gerçekten dört gözle yirmi günün sonuydu. Dükkândaki destansı seksten sonra Kenny'yle yatağıma gitmiş ve konuşmuştuk. Ve onu son birkaç günüm için dışarı davet etmiştim.

Akşam yemeği için fırına tavuk dilimleri koyarken ve bir torba sebzeyi buharda pişirirken Büyükanne Gin ile planımın Jenny ile ilgili olmayan kısımlarını gözden geçirdim.

Onun için minimum hazırlık, minimum temizlik. Eli ve Owen'la tabaklarını silmeleri ve bulaşıkları bulaşık makinesine koymaları konusunda bile konuşmuştum.

"Ayın otuzuna kadar çalışmam gerekiyordu ama..."

Büyükanne Gin, çiftçi pazarından aldığı domates ve salatalıkları hazırlarken durakladı. Yasaklandığım pazara gitmedi ama Hazen'a gidip onlarınkini ziyaret etti ve ben resmi bir özür dileyene kadar da bunu yapmaya devam edecekti. Yani sonsuza kadar, ama Büyükanne Gin arkamı kolladı.

"Evet?"

"Birkaç gün var ve onları geçirmek istiyorum..." Birlikte çocuksuz günler geçirirken Kenny'nin beynini sikmek. Büyükanne Gin'den planladığından fazlasını .

Kenny'nin tek istediği ağzımı sıkı tutmamdı. Büyükanne Gin'le henüz Kenny hakkında konuşmamıştım ve Kenny'ye bir sakıncası olup olmadığını sormamıştım. Sormak istiyordum ama Kenny, Büyükanne Gin'in bilmesini istemediğini söylerse bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim.

"O günleri birlikte geçireceğın özel biri var mı?" Bir domatesi düzgünce dilimledi, eşit dilimler keserek cevap vermemi bekledi.

"Evet." *Lütfen daha fazla detay isteme.* Büyükanne Gin'e yalan söylemek istemedim. Benim için çok şey yapmıştı.

"Owen bir gece misafirin olduğunu söyledi." Dilim. Dilim.

"Kenny onları yatırmak için kaldı ve sonra dükkânda yardım etti." Destansı seks dışında hiçbir şey yapmamıştık.

Büyükanne Gin'e karşı böyle davranmak doğru gelmiyordu. Kenny Laney'e bizden bahsetmişti. Yanımda birine ihtiyacım vardı ve Büyükanne Gin başından beri yanımdaydı. Benim ve Kenny'nin geçmişine dayanarak çekinceleri olabilirdi ama benim için mutlu olacaktı.

"Birbirimizle görüşüyoruz ama bunu gizli tutuyoruz."

"Mm." Beklediğım tepki tam olarak bu değildi. Onayladı mı yoksa beni hayal kırıklığına mı uğrattı anlayamadım. Salatalığa geçti. "Cameron'ın burada olduğunu da duydum."

Çocuklar sır tutma konusunda bok gibiydiler. Ben de onlardan bunu beklediğım için baktandım. "Onunla nasıl çalışacağımı konuşmak için Hattie'gittiğimde Kenny de geldi. Bruce ve Cameron bizi gördü. Beni uyarmak zorunda . Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Büyükanne Gin son cümleyi duyunca homurdandı. "Tam ona göre." Salatalıkları kâseye boşalttı. "Kenny ile olan şey... Bilmiyorum Liam."

Büyükanne Gin'in sesi boyun eğmiş değildi. Uyarı dolu değildi. Bilmediğini söyledi ve bunda ciddiydi. Ben doğmadan önce arkamı kollamıştı. Eğer mest olmamışsa, bunu görmezden gelemezdim.

"O benim için gerçekten önemli."

Sesi nazikti. "Sen onun için önemli misin? Yoksa bu aşması gereken bir engel mi? Hayatına devam etmenin bir parçası mı?"

Ben bir engel değildim. Kenny için bundan daha fazlası olmalıydım. Neden durma noktası ben olamadım? Oğullarım geliyordu. Kendi evim vardı. İyi bir iş bulacaktım.

Sunacak çok şeyim vardı. Hayatımda ilk kez bunu fark ettim. "Hayatına devam ediyor ama benim üzerimden atlamayı planladığını sanmıyorum. Neden yapsın ki?"

Daha az drama. Bruce ve Willow'la arasını açmayacak ya da annesine karşı savunmaya geçmesine neden olmayacak birini bulma şansı. Şehirde gururla birlikte olabileceği birini.

Var olmasına izin vermediğim düşünceler beynime üşüştü. Zaman istiyordu. Mahremiyet istiyordu. Ama ya sonunda beni istemezse?

Büyükanne Gin özenle salatayla uğraşırken cevap vermemesi endişemi artırdı.

Hayır. Kenny'yi tanırdım. O bir kullanıcı değildi. Bir an paniğe kapıldım ve belki de ona nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini düşündüm. Ona içinde olduğumu söyle onunla aşk. Sonra ne olacaktı? Ya beni sevmezse? Yaptığım gibi bekleyecek miydim?

Büyükanne Gin salataya eklemek için ev yapımı ranch sosu yapmaya başladı. Ev yapımı olduğu için ayran ve ekşi krema ekleyebiliyordu; marketten satın almaktan iyiydi. Sadece, çiftlik sosunu karıştırırken normalde alını kırılmazdı.

"Peki siz ikiniz daha ne kadar sessiz kalacaksınız?" diye sordu sonunda. "Eğer zaten gecelemeğe başladıysa, daha ne kadar sürecektir? Çocuklar kasabada bir şey söyleyecek ve tepkiyle karşılaşacak mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır." Çocukların kafasının karışmasını istememiştim ama okulda ne diyeceklerini, öğretmenlerin kulak misafiri olacağını düşünmemiştim. "O zaman ne zaman Liam?" Nasırlı, buruşuk bir elini kaldırdı. "Bu bir şey değil.

benim işim; bunu anlıyorum. Ama ne olduğunu saklamak için daha fazla enerji kullandığınızda

İnsanlarla ve onların farklı fikirleriyle nasıl başa çıkacağınızı konuşmak yerine bunu yapıyorsanız, bu enerji boşa gidecektir. Anlıyor musunuz?"

"Saklanmıyoruz." Göle gitmiştik. Annesi ve Benji gelmişti. Ve platonikmişiz gibi davrandık. El ele tutuşmak yok. Herkesin içinde öpüşmek yok. Sarılmadık bile. Saklanmıyor olabilirdik ama olmadığımız bir şey gibi davranıyorduk ve ben hayatımı böyle yaşamıyordum.

"Karmaşık bir durum," dedim sonunda.

"Öyle olmadığını hiç iddia etmedim." Son bir kez daha karıştırdı ve kâseyi itti. "Senin mutlu olmanı istiyorum Liam. Son birkaç yıldır gerçekten çok çalıştın. İki çocuğun ve benim geçimimi sağlıyorsun - orada ne yaptığını bilmediğimi sanma - ve yeteneğin hakkında kulaktan kulağa yayılan ikinci bir iş kurdun. Bir ortak bunu görür. Sizi önemseyen gerçek bir ortak sizi saklamak istemez. Sizi göstermek ister. Bir sır olmamalısınız."

Ağzım kurudu. Annem bir sırdı ve başına gelenler doğrudan bununla ilgiliydi. Büyükanne Gin benim için korkuyordu. Endişelenmişti. "Bu annem ve Cameron gibi değil."

"Hayır," diye Büyükanne Gin. "Bu konuda çok daha fazla fikrim var. I Kenny'nin pek çoğumuzun atlatamadığı bir yolculuğa ve bunu çok genç yaşta yaptığını biliyorum. Ama Liam, bu sen ve Derek gibi de değil. O çocuk Kimin ne dediği umurumda değildi. Sen aileden biriydin. Bunu kimin bildiği umurunda değildi. için ona saygı duydum. Ama ikinizin de yaptığı aptalca şeyler onun fikri olduğunda suçu senin üstlenmene de izin verdi. Liam Barron olman uygun olduğunda, için sorun değildi. Bunu senin için tekrar istemiyorum."

Arkadaşımın savunması yükseldi. "Kimseye farklı bir şey söylemenin bir yararı olmazdı."

"Başkalarının kendileri için en iyi olanı yapmalarına izin verebilirsiniz, ama bu size zarar verme pahasına olduğunda? Unutmayın, sizin için en iyi olanı yapmakta da bir sorun yok. Tamam mı?"

"." Onunla tartışmayacaktım. Söylemesi gerekeni söylemişti ve belki daha iyi hissedebilirdi. Daha hafif.

Bana gelince, sürekli kendimi düşünüyordum ve benimle birlikte olmanın sevdiklerime ne kadar pahalıya mal olduğunu görmemek çok zordu.



KENNEDY

Boyama ve iş arama ile geçen iki buçuk acı dolu haftadan sonra nihayet bir hafta izin almıştım. Laney beni Dickinson'a bıraktı. Liam beni oradan aldı ve Williston'a geri götürdü. Dickinson, Coal Haven'a rahat edemeyeceğimiz kadar yakındı. Williston'da restoranı olan bir otel tutmuş ve zamanımızı orada geçirmiştik. Beni jakuziye girmeye bile ikna etmişti.

Sonraki iki gün uçup gitmişti. Beni çalıştığı şantiyeye götürmüştü. Kırsal alan kuyularla doluydu ama şehri ve çalıştığı yeri ve yemek yemek dışında otelde kalmıştık. Birbirimizin bedenlerinde kaybolduk.

Ve bunu kutlamıştık.

Geçen hafta, Hattie'nin Washburn yakınlarındaki madenden arkadaşı Liam'ı aramıştı. Neredeyse bir saat konuşmuşlardı ve görüşme bittiğinde Liam'a iş teklif edilmişti. İşe gidip gelmek zor olacaktı ama düzenli vardiyalar ve sabit ücret olacaktı.

Şimdi gerçekliğe geri dönüyorduk. Kasaya kadar oyalandık, hızlı bir öğle yemeği yedik ve yola koyulduk. Bir kolunu rahatça direksiyonun üzerine atmıştı ve alnına düşen bir tutam saç ona şeytani bir çekicilik veriyordu.

Onun için her şey yerli yerine oturuyordu ve buna tanık olmak beni güneşten daha parlak bir hale getiriyordu. Üç gün boyunca onunla birlikte olmak, ona karşı hissettiklerimi daha da pekiştirdi. Ona söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım. Williston'da bunu yapmak yeterince kişisel değildi çünkü orası her şeyden uzaklaştığımız bir yerdi.

Ben yapardım. Yakında. Onun evinde. Ona evinde nasıl hissettiğimi söylemenin doğruluk hissinden kurtulamıyordum. Sinirlerim gecikmeyi seviyordu. Bu konuda kendime yalan söyleyemezdim. Son ilişkimde kıskırtıcı olmamıştım ama Liam'la işler farklıydı. Liam'la farklıydım ve kendimi bu şekilde seviyordum.

Manzaranın akıp gidişini izledim. Yumuşak inişli çıkışlı tepeler, çok daha uzun rastgele tepelerle kesiliyordu. Bazılarının üstü diğerlerinden daha düzdü. Eli ve Owen'ın en yüksek noktaya ulaşmaya kararlı bir şekilde yanlara tırmandıklarını hayal edebiliyordum. Tarlaların yanından geçtik. Eğer ekin mısır ya da ayçiçeği değilse Liam'a sormak zorundaydım. Kanola, soya fasulyesi ya da arpa derdi. Meralar tarlaların arasına serpiştirilmişti. Sığırlar otliyordu.

Çok huzurlu.

Hayatımda pek bir şey olmadığı için kendime zaman ayırmayı hak etmediğimi düşünerek uyutulmuştum. Üç gün sonra Kennedy Barron'un kim olduğunu bildiğimi hissettim. Bunca zamandır Liam'la birlikteydim ama onun cazibesi hep buydu. Onun yanında kendim olabiliyordum.

Telefonum çaldı ve çalmaya etti. "Annem olmalı." Ekrana baktım ve donup kaldım. Arayan Bruce'du. Ben bakarken vızıldadı.

Liam şöyle baktı. Kim olduğunu görünce kaşları kalktı ama bakışlarını yola çevirdi.

Zil sesi kesildi. "Kahretsin. Cevap vermeliydim."

Telefonum tekrar titredi ve tekrar donmadan önce cevapla tuşuna bastım. "Selam Bruce. Daha önce zamanında cevap veremediğim için üzgünüm."

"Kennedy, ? İyi misin?"

Bir de ja vu hissine kapıldım ve Liam bana, ben göldeyken annem panik içinde aradığında bana attığı bakışın aynısını attı. "Her şey yolunda. Neden?"

"Cevap vermiyorsunuz ve komşunuzla konuştum. Arabanın günlerdir aynı yere park ettiğini söyledi. Anneni tekrar endişelendirmek istemedim. Neredesin? Evde misin?"

cama baktım. "Şehir dışına çıktım." "Araban olmadan mı?"

"Bir arkadaşımla

birlikteyim." "Kiminle?"

Öfkelendim ve yanağımın içini çiğnedim. Bay Gilding'le konuşurken sahip olduğum çelik nerede kalmıştı? Ama müdür benim için bir baba gibi değildi ve Bruce gibi dehşete kapılmamıştı. "Laney beni Dickinson'a götürdü."

Liam bana bir bakış attı. Kendimi onunla yüzleşmeye ikna edemedim. Yalan söylemekten nefret ederdim ama Bruce'a hafta sonunu telefonda anlatamazdım.

"Laney?"

"Evet. Laney Granger. Biz arkadaşız." Liam'a bir göz attım. Çenesi taş gibi kaskatı kesilmişti.

"Oh." Bir an gergin bir sessizlik oldu. Kendimi bir daha gevezelik edip kendimi yalanın içine daha da gömdüm. "Eve ne zaman dönüyorsunuz?" "Aslında dönüş yolundayız."

"Güzel. Evet, bu iyi. Dikkatli sür."

Telefonu kapattım ve uzun bir iç geçirdim. "Özür dilerim. Anneme konserdeyken bir arkadaşının evinde olduğunu söyleyen kız kardeşim gibi hissettim. Ona telefonda söylemek istemedim."

"Anlıyorum." Ses tonunda daha önce Bruce'dan sır saklamaktan bahsettiğimizde olmayan bir ağırlık .

"Bu konuda arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Benim işim bu." Profili aynı kalmıştı ama ses tonunda bir yılgınlık vardı. Onun duygularını incitmiştim. Bana karşı çok dikkatliydi. Acaba

Bizden kimseye bahsetmemekle ilgili gerçek hislerini saklıyor muydu?

Otlaktaki inekler bakışlarımı hak etmiyorlardı ama hak ettiler. Liam'ı üzmüş müydüm? O anlıyordu. Anladığını . Ama onu incitme, hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni Bruce'u endişelendirme fikrinden daha çok rahatsız ediyordu.

BÖLÜM 20



L iam

Kasabayı çevreleyen ağaçlar görüldü. Sonra kasabanın kenarındaki evler. Golf sahası ve şehir kulübü. Bizi Kenny'nin evine götürecek olan sokağa saptım.

Bruce'un aramasının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Denedim ve başarısız oldum.

Bruce aptal değildi. Ona üç gündür benimle birlikte olduğunu söyleseydi, satır aralarını okurdu. Ve hayır, telefon ona söylemek için doğru zaman değildi.

Ama Büyükanne Gin'in sözlerini aklımdan çıkarmak zordu. Birlikte seks dolu üç gün geçirmiştik ve ben yüzlerce kez *seni seviyorum* demek zorunda kalmıştım. Kaçışı yokken ona söylemiyordum. Laney ile Dickinson'da olduğu yalanını söyledikten hemen sonra bunu ona söylemek de kalbime tam olarak yerleşmemiştir.

Dönemeci döndüğümde ayağa kalktı. Evinin önüne başka bir pikap park etmişti.

Kenny o kadar hızlı ileri fırladı ki emniyet kemeri sıkıştı. "Bruce'un burada ne işi var?"

Ön bahçenin ortasında duran çim biçme makinesi soruyu yanıtladı. Evin anahtarı olmayabilirdi ama yine de kilitli olmayan bir garaja girebilirdi.

"Belki de-"

Bruce çim biçme makinesinin yanından geçerken bizi fark etti. Başını eğdi ve gözleri kısıldı.

Bana sürmeye devam etmemi mi söyleyecekti? Asit boğazımı yakıp geçti. Belki de Büyükanne Gin'le yaptığım konuşmaydı. Belki de hafta sonu günlerini birlikte geçirmemizdi. *Üç gün*. Ama artık bunu yapamazdım. Kenny'nin iyileşmesiyle ilgili bir nokta vardı ve sonra utanç verici bir sır olma çizgisini aşıyordu. Birbirimizin zıttı olabilirdik. o çizginin iki yanında.

Bruce'un kamyonetinin arkasına park ettim.

"Onunla ben ilgilenirim," diye mırıldandı. "Senin onunla uğraşmana gerek yok."

Kenny'yi bırakıp kaçmayacak, onu açıklamak zorunda bırakmayacaktım. Laney'le nasıl tanıştığım ve yolun geri kalanında onu nasıl bıraktığım gibi bir hikâye uydurduğunu da dinlemek istemiyordum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Kenny." Arabadan indim ve çantasını arkadan çıkardım.

Kamyonetten dışarı kaydı. "Bruce" dediğinde sesindeki titremeyi kaçırmadım.

Evine doğru hareket etmedi. Çantasını arkasına koydum ve yanında durdum.

Bruce'un bakışları gidip geldi. "Laney ile birlikte olduğunu sanıyordum."

"Beni Dickinson'a götürdü, evet. Ama Williston'da Liam'la birlikteydim," bitirdi sessizce.

Tam olarak büyük bir duyuru sayılmazdı ama düşündüğümde daha ileri . Şimdi Bruce'un duygu fırtınasına katlanmak zorundaydık. Sonra Cameron'a söyleyecekti ve muhtemelen Kenny'den uzak durmam konusunda bir ziyaret daha bekleyebilirdim.

Bruce'un yüzü kıpkırmızı kesildi. Yüzü daha da kızarıırken Şaşkınlığı ve üzüntüsü öfkeye dönüştü. Yanlış duyuyormuş gibi başını salladı ama sonra bakışları kadının bavuluna takıldı. Bakışlarını bana çevirdi.

"Başka kimseyi düşünmüyorsun, değil mi?" Ellerini kalçalarına dayadı, ağzı öfkeden atlamıştı. "Derek konusu olduğunda seninle uğraşmak zorunda kaldım ve o gitti. Neden hâlâ seninle uğraşıyorum ki?"

"Sen neden ?" Ne demek istediğini biliyordum ama bana yönelttiği öfke hiç mantıklı gelmiyordu.

Parmağını bana doğru itti, tıpkı babamın yaptığı gibi, sadece Bruce bana dokunacak kadar yakın değildi. "Oğluma gelince, sen tüm sorunların arkasındaydı. şimdi de bunu ona mı yapmak istiyorsun?" Bir adım daha yaklaştı. "Seni her gördüğümde, sesini her duyduğmde ve Kennedy ve onun yaptıkları hakkında her endişelendiğimde ve bunların arkasında sen olduğunda, sanki bana hatırlatılıyor..." Keder yüzünde dalgalandı. Çenesi sıkıştı ve başka tarafa baktı.

Dehşet omuzlarımda gezindi. "Neyi hatırlatmak gibi, Bruce?" Sessizce sordum. Cevabı istemiyordum ama duymak zorundaydım. Ona söyletmek zorundaydım. Orada ortaya koymalıydım. Hayatım boyunca hissettiklerimi.

"Söyle Bruce. Benimle konuşurken ne düşünüyorsun? Doğmamam gerektiğini mi?"

Sert ela bakışları tekrar bana döndü ve üst dudağı seğirdi. Yıkılmış bir adamdı. Acısına tutunmaya çalışan bir adam. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Bana kadar. Ben onu itene kadar.

Bir adım daha attı, sesi titriyordu, bakışlarından kayıp ve acı . "Senin burada olduğunu ve oğlumun burada olmadığını ve bunun hiçbir anlam ifade etmediğini hatırlıyorum. Bu pek çok açıdan haksızlık, buna dayanamıyorum. Tıpkı sana katlanamadığım gibi."

şaşkın sessizliği yumuşak bir soluk bozdu. Kenny. "Bruce..."

Başını ona doğru çevirdi, bakışları ona yalvarıyordu, sanki aynı şeyi düşündüğünü onaylamasını istiyordu.

Gözleri yaşlarla doldu ve parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Hareket edemedim. Bu adam az önce oğlunun yerine benim ölmüş olmamı dilediğini söylemişti. Bir ömür boyu benim hiç doğmamam gerektiğini düşündüğünü açıkça belirttikten sonra.

Gözyaşları Kenny'nin yanaklarından aşağı süzüldü. "Bunu kastetmiş olamazsın."

Bruce başını salladı, sonra eğildi ve hıçkırıklarla vücudunu sarsarak yolun geri kalanını yere yığıldı. Kenny hemen onun yanına koştu. "Bruce, iyi misin?"

Bir adım geri attım. Ve bir adım daha. Dönerek, kamyonetin etrafında uyuşuk bir şekilde sürücü tarafına doğru yürüdüm.

"Liam." Kenny koştu. Bruce'u terk edeceğini düşünmemiştim. "Öyle demek istemedi."

"Evet. O yaptı."

"Hayır, sadece gerekiyor. İyi olduğundan emin olduktan sonra onunla konuşacağım."

Ona şu anda benim de ona ihtiyacım olduğunu söylersem aptallık etmiş olurum. Hayatım boyunca kendimi bok gibi hissetmeme neden olan bir adamın bana ölmemi dilediğini söylediğini duyduktan sonra benim de biraz desteğe ihtiyacım olabilirdi. Ama onun ön bahçesinde yığılıp kalmamıştım.

Büyükanne Gin ne demişti? Benim için de en iyi olanı yapmakta sorun yok.

Gitmek en iyisiydi. Eğer o benimle gelmiyorsa, olsun. "Acele etme. Benim için endişelenme."

"Liam?" Yüz hatlarına acı ve şaşkınlık yayılmıştı. Tekrar Bruce'a baktı. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

"Bak, daha fazla baskı yapmak istemiyorum. Sadece biraz zaman ayır. Gerçekten ne istediğini düşün. Çünkü Bruce bunu iyi karşılamayacak."

Benim için önemli olması gereken bir kişinin daha beni yüzüstü bırakmasına izin veremem. Sadece Eli ve Owen'la birlikte olmak istiyorum. Büyükanne Gin. Onların sevgisi koşulsuz. Beni kabul ediyorlar ve şu anda etrafımın bununla çevrili olmasına gerçekten ihtiyacım var."

Kaşlarının arasında bir çukur oluştu. Benim için çok açık olan bir şeyi anlamamış gibi başını hafifçe salladı.

Doğru.

bindim ve yola çıktım, dikiz aynama bakma zahmetine bile girmedim.



KENNEDY

LIAM ARABAYI SÜRDÜ. yapmadı. Hızla uzaklaşmadı ve kükreyerek köşeyi dönüp gözden kaybolmadı. Gitmekte tereddüt etmedi ama olay da çıkarmadı.

Koşulsuz sevgi.

Onu sevdiğimi bile söylememiştim, ama sevgim pek çok koşulla birlikte gelmişti.

Kahretsin.

Son birkaç dakika kafamda tekrarlandı. Liam için bunu duymak nasıl bir şey olmalıydı?

Ve önce Bruce'a gittim. Söyledikleri beni şok etmişti ve sonra yere yığıldı. Liam orada durmuş, güçlü davranmış ve her zaman yaptığı gibi kötü muameleye katlanmıştı. Ona gerçeği daha önce söyleseydim, oturup onunla konuşsaydım ve sonra da Liam'ın elini tutsaydım Bruce'un tepkisi ne kadar daha az şiddetli olurdu?

Her şeyi berbat etmiştim.

Bruce'a gittim ve önünde çömeldim. "Bruce, iyi misin?" "Bunu ona söylediğime inanamıyorum. İnanamıyorum..." Başını öne eğdi.
"Oğlumu gerçekten özlüyorum."

"Biliyorum. Ben de öyle. Ama bence dürüstçe konuşmamızın zamanı geldi. tartışma." Elimi omzuna koydum. "Sen ve Willow benimle çok ilgilendiniz ve size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Ama yapman gereken Derek'le yaşadığımdan farklı bir hayatım olacağının farkındayım ve bunu kiminle yapacağım sadece ve sadece beni ilgilendirir. Senin hayatımda olmanı istiyorum ama başkalarını dışarıda bırakma pahasına değil."

"Yapamam... Şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum." Yüzünü ovaladı.
"Bunu ona söylediğime inanamıyorum."

"Liam söz konusu olduğunda Cameron'ı dinlemeyi bırakın ve kendiniz karar verin. Belki de oğlunuzun onun hakkında yanılmadığına güvenin. Ve ben de değilim."

Başını salladı ama yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Saçlarımı yüzümden ittim ve ayağa kalkarken yorgun bir iç geçirdim.
"Şimdi Liam'la konuşmaya gidiyorum. Willow'u arayacağım. Sen burada onu bekle, tamam mı?"

Bana bakmadan başını salladı. Valizimi aldım, evin içine attım ve anahtarlarımı kaptım. Kasabadan hızla geçtim ve çakıl taşlarına çarptım. Onun evine doğru uçarken dakikalar çok yavaş ilerliyordu.

Park etme zahmetine girmedim, verandanın yanında durdum. Büyükanne Gin beni kapıda karşıladı. "Her şey yolunda mı?"

İçeri girmekten kaçındım. "Liam'la konuşmam gerek."

Başını eğdi, kaşları daha da çatıldı. "O burada değil. Eve gelmeden önce pizza alacağını söyleyen bir mesaj attı. Bir sorun mu var?"

"Sadece benim yüzümden." Kamyonetinin dükkânın yanına park etmediğini fark etmemiştim bile. Döndüm ve merdivenlerden aşağı koştum. Şaşkın Gin Nine'ye el salladım ve rotamı kasabaya, doğruca Rattler'ın yerine çevirdim.

Bu sefer Liam'ın kamyonetini aradım. Arazinin kenarına park etmişti, sanki insanlarla karşılaşmadan önce kendini toparlamak için fazladan yürüme zamanına ihtiyacı varmış gibiydi. Kendini eve sürüklemek, sonra yemek pişirmek, temizlik yapmak ve normal bir günmüş gibi hayatına devam etmek istemediği için onu suçlamadım.

Onun yanına park ettim ve güçle doğru yürüdüm. Kapılara çarptım. Birkaç çift göz üzerime dikildi ama hepsini görmezden geldim.

Liam barda bir tabureye çökmüş, pizzasının hazır olmasını beklerken sırtı bana dönüktü. Arkasına geçene kadar masaların arasından dolandım.

"William Robert Barron, sana söylemem gereken bir şey var."

Başını kaldırdı ve omzunun üzerinden bakmak için boynunu büktü. "Kenny? Burada ne işin var?"

Ben öne çıktım, o da taburesinde dönerek bana baktı. Mükemmel zamanlama. Kendimi tam bacaklarının arasına sıkıştırdım ve gömleğinin önünü avuçladım. "Seni sevdiğimi söylemek için buradayım. Kayıtsız şartsız. Ve bunu kanıtlayacağım."

Etrafımızdaki insanlar sessizleşti. Tüm bar sessizleşti, sessizlik restoranın geri kalanına da yayıldı. Liam benim bir halüsinasyon ya da çölün ortasında bir serap olduğumu düşünüyor gibiydi.

Ağzımı onunkine yerleştirdim. Sarsıldı ama çekilmedi. Ağzımı Beni öpmesine karşılık vermesini isteyerek baskı yapıyordum. Sonunda dudakları benimkilerin altında uysallaştı ve kolları belime dolandı. Bir an kontrol bendeyken, bir an sonra o öpücüğe hükmediyordu. Ağzımı yağmalarken ben ona yapışana kadar tutuşu sıkılaştı.

Uzaklaşmak için kullandığı büyük güç ellerimin altında yankılandı. Bana bakarken gözleri kapalıydı. "Ben de seni seviyorum, Kenny. Ama ne olur ne olmaz diye önce senin söylemeni bekliyordum."

"Korkak davrandım. Çok fazla konuda ve yanlış nedenlerle."

Hâlâ bacaklarının arasındaydım ve ortalık sessizdi ama biz bir vahaydık. Bir elini yüzümde gezdirdi. "Bruce nasıl?"

"O iyi olacak. Onunla fazla konuşmadım. Evinize koştum. Büyükanne Gin neden kapıya doğru koşup sonra da hızla uzaklaştığıma dair bir açıklama isteyecektir."

Bakışları benimkileri aradı ve önce Derek'in mezarına bile gitmediğimi fark ettiği anı gördüm. Ve şimdi de oraya koştumuyordum. Liam'la birlikte olmam gerekiyordu.

Etrafta işimize bakan herkese baktı. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Gömleğindeki tutuşumu gevşettim ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Kanada pastırmalı pizza mı aldın?"

Sırıttı orantısızdı. "Ananaslı."

"Aşkımın bir şartı olabilir, pizzamın yanına ananas yaklaştırmamak." O kıkırdarken dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Onu kaybetmekten korkmuştum. Bir daha asla böyle hissetmek istemedim. "Kendimi davet etmemin sakıncası var mı?"

"Asla, bebeğim. Hadi eve gidelim."

BÖLÜM 21



Verandada Liam'ın yanında durdum ve Bruce ile Willow'un uzaklaşmasını izledim.

"Berbattı," diye mırıldandı Liam.

"Evet. Ama bitti."

Liam'la Rattler'öpüşmemizin üzerinden üç ay geçmişti ve kasaba spekülasyon ve dedikodularla çalkalanıyordu. Konuşulanların bazıları inciticiydi. Ben Derek'le birlikteyken Liam ve ben birlikte mi takılıyorduk? Sadece cahillik. Hayatıma nasıl bu kadar çabuk devam edebildim? Ve cesaretlendirici. İkimiz de mutlu olmayı hak ediyorduk ve bu birlikte olursa daha iyi olurdu.

Mutluydum. Liam her gece evdeydi. Yeni işi iyi gidiyordu ve eserleri Hattie onları stokladıktan sonra bir hafta içinde satılıyordu. Evimi satmış ve parasını bu evi yenilemek için harcamıştım. Liam, çocuklar ve ben şenlik ateşi yakmıştık. Üzerinde çok zaman geçirdiğim kanepeyi .

Yarım saat uzaklıktaki Center kasabasındaki okulda öğretmenlik pozisyonu bile almıştım. Ama geri çevirmek zorunda kaldım. Bay Gilding teklifi öğrenmiş ve beni geri çağırmak için aramıştı. Personelin çoğu ayrılacağımı duyduktan sonra Bay Gilding'e başvurdu. Aspen'in başkanlığında, her biri Bayan Z'nin çocuklara yarardan çok zarar düşündükleri çeşitli durumları özetledi. İyi çocukları uzaklaştıran bir işyerinin

sorunlu çalışanları beslerken çalışmak istedikleri yer değildi. Daha sonra Hazen, New Salem, Mandan ve Bismarck'taki ğretmen açıklarından bahsettiler. Temel olarak, şikayet eden her ğretmen için bir iş açığı vardı. Bay Gilding dinleyebilir ya da

Okulun ilk gününden hemen önce beş öğretmenin yerini değiştirmek.

Tam bir blft. Aspen yle olmadığına yemin etti ama her iki durumda da onlara borçluydum. Bayan Z olanları öğrendiğinde hemen işi bıraktımış ve annesiyle birlikte Arizona'ya taşınmıştı. Birazcık alışan okul başlamadan önce değişiyordu ve ben beşinci sınıf sınıfımı geri alırken Aspen yeni anaokulu ğretmeniydi.

Aspen bunu hak ettiğimi söyledi ama bu, öğrettikleri çocukları önemseyen mükemmel iş bir hediyesiydi.

Eli ve Owen Aspen'i çok seveceklerdi. Eve geldiğinde bile ona Bayan Whitfield diyorlardı. O ve Laney Liam'ın evine taşınmama yardım etmişlerdi. Laney bazen sohbet etmek için atına biner ya da Aspen Lyric'i getirir, Liam da ızgara yapardı.

Bruce'un pikabı ortadan kaybolduktan sonra Liam beni kollarına aldı. Ona sarıldım. Artık saklanmadığımız için bana dokunmayı hiç bırakmadı.

"Sence söylediği gibi yaşayacak mı?" Liam kapıyı tekmeleyerek açtı. Büyükanne Gin, Bruce ve Willow evdeyken çocukları dondurma götürmüştü. Konuşmanın ağırlığı bölünmek için değildi.

Bruce söyledikleri için özür diledikten sonra Liam'la birlikte arazi kirası ve Derek ile Liam'ın arkadaşlığı hakkında konuştular. Derek hakkında, nehirdeki, su birikintilerindeki ve adamların tekerlekli bir şeye takılıp kaldıkları diğer her yerdeki dört tekerlekli araçların ardındaki gerçek hikayeyi de içeren hikayeler anlatmışlardı. Bruce ahır sormuş, Liam da ona gerçeği anlatmış ama Bruce'un bunu kendisine saklamasını istemişti. Büyükbaba Bob gitmişti ve bunun bir önemi yoktu.

Bruce, Cameron'la Liam'ı bırakması konusunda konuşacağını, Liam'a söylediklerinde ciddi olmadığını göstermenin en iyi yolunun bu olduğunu söyledi.

"Yapacak." Cameron Liam'ın hayatı üzerindeki gücünü kaybetmeye başlamıştı bile. Liam'ın yeni patronu Cameron'dan bir telefon almıştı bile, o da hemen görmezden *gelmiş ve iyi kaynakçıların ağaçta yetişmediğine* dair bir şeyler mırıldanmıştı.

Beni evin içinden yatak odamıza doğru taşırken boynuna sokuldum. "Herkes yakında dönmeyecek mi?"

"Hayır. Büyükannem onları bir geceliğine götürmeyi teklif etti." Başımı kaldırdım ve o da sırıttı. "Sen kahvaltı hazırlarken çantalarını hazırladım ve garajın yanına koydum."

Şaşkın bir ifade takındım. "Birlikte geçireceğimiz zamanda ne yapacağız?" Ayaklarımı yere koymak için eğildi. "Sen lambayı yak, ben de kapıyı kapatayım."

Sırıtarak, taşındığımda onun yaptığı parçayla değiştirdiğim lambaya döndüm. "Biliyorsun, kapıyı kapatmamıza gerek yok eğer-"

Abajurun altındaki düğmenin etrafına bir yüzük asılmıştı. Elmaslarla dolu altın yüzüğü gördüğümde küçük bir nefes aldım. Elime aldım, metal parmak uçlarımda serinledi. "Liam?"

Döndüğümde diz çökmüştü. Gözlerimden yaşlar boşandı.

Gülümsemesi nazikti. "Kenny, benimle evlenir misin?"

Ağzım hâlâ açıktı, gözlerim küçük elmaslarla dolu sade yüzük bandına takılmıştı. Daha önce taktıklarımдан farklıydı. Evlenme teklifi de öyle. Ben ve Liam'dı. Mükemmeldi.

Bu uzun zamandır vermek zorunda kaldığım en kolay karardı. "Evet, Liam. Seninle evleneceğim."

Sırıttı ve ayağa kalktı. Kollarımı ona doladım. Öpüşmedik ya da zıplamadık. Ona sıkıca sarıldım. İçimden suçluluk, sevinç, beklenti gibi duygu dalgaları geçerken o da beni toprakladı.

Heyecan galip geldi ve yüzüğü aramızda tutarak geri çektim.

Parmağıyla tepesine dokundu. "Yapabileceğimiz birkaç şey var.

Bu bir evlilik yüzüğü. Tek başına takabilirsin. Ya da alyansını takıp bunu ekleyebilirsin." Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, o da bir omzunu kaldırdı. "Derek her zaman bizim bir parçamız olacak ve yüzüğünü takmayı özlediğini biliyorum. Ama bizim için ayrı bir nişan yüzüğü almak istersen, bir tane seçebiliriz."

Şifonyerin üstündeki rafta duran, içinde evlilik yüzüğümü sakladığım özel mücevher kutusuna baktım. Altı aydır takmamıştım ama özlemiştim.

"Sakıncası yok mu?" Uygun görünüyordu. Ve her zaman olduğu gibi Liam en çok neye ihtiyacım olduğunu hissetmişti.

"Derek'in en iyi arkadaşım olması sayesinde setinizi nereden aldığını biliyordum, ben de ona uygun bir bant buldum. Tıpkı üçümüzün yaptığı gibi uyacaklar."

Bu adam daha mükemmel olabilir miydi? "Seni seviyorum, Liam."

"Ben de seni seviyorum, Kenny." Beni daha sıkı kavradı. "Bugün duş aldın mı? Çünkü seninle duş almak istiyorum."

EPİLOG



Laney

ARKA BAHÇEDEKİ DÜĞÜN tahmin ettiğim gibi çok güzeldi. Kendimi çocuklardan hoşlanan biri olarak görmezdim ama Eli ve Owen Barron oldukça sevimli yüzük taşıyıcılarıydı. Haziran ayının başlarıydı ve mutlu çiftin tek müziği Çiftin arasında cırcır böcekleri ve kurbağalar da vardı. Liam bahçesini sivrisinekler için bile ilaçlamıştı, bu yüzden sadece aileden kan emiciler vardı.

Ailem değil tabii ki.

Düğünlerden kaçınırdım. Daha doğrusu, hiçbirine davet edilmemiştim. Kendi düğünüm-

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Kendi mutlu günümün anılarını Kennedy'nin günüyle üst üste bindirmemek yeterince zor olmuştu. Tıpkı son dokuz aydır onun aptalca aşık oluşunu izlediğim gibi. Eski kıskançlık tehdit ediyordu, ama ben olduğum kızla . Kennedy'yi kıskanmıyordum. Kıskandığım şey, hayatında iki düzgün erkek bulmuş olmasıydı. Liam'ın kullandığı sivrisinek ilacı gibi iyi erkekleri kovuyor olmalıydım.

Düğün bitmişti ve ben de diğer konuklarla birlikte Rattler'daydım. Mutlu çift balayındaydı ve yanlarında iki küçük oğulları vardı.

Çekici. Gelecek yıl, yanlarında sürükleyecekleri bir küçükleri daha olabilir. zaman öğretmen olan Kennedy, bu yaz "üzerinde çalışmayı" planlıyordu, böylece gelecek yıl okul yılı boyunca doğum iznini sınırlandıracaktı.

Mutlu bir evliliğim olduğundan beri RIA'mı aldırmayı düşündüğüm zamanlar olmuştu. İyi ki de düşünmemişim, yoksa kayıinvalidem hayatıma olduğundan daha fazla müdahale etmek için bir neden bulabilirdi.

Sandalyemde geriye doğru tekmeledim ve neredeyse kovboy çizmelerimi masaya koyacaktım.

. Kocamın istediği gibi lanet olası bir hanımefendiydim. Ayrıca, kasabaya benim bir sürtük olduğumu düşünmeleri için zaten sahip olduklarından daha fazla neden vermem gerekmiyordu.

Aspen'in deyimiyile meyveli sidik suyundan bir yudum aldım.

Lyric ile yanımda oturuyordu. Nora bile buradaydı. O kız o kadar genç ve tatlıydı ki, muhtemelen Skittles gibi kokan gökkuşakları osuruyordu. Lyric'in en iyi arkadaşı Isla burada değildi. Büyük sürpriz. Cameron muhtemelen görmezden geldiği oğlunun evleneceği gerçeğini unutmak için ailesini bir tatil köyüne götürmüştü.

Bruce da katılmıştı. Evlilik yeminleri sonra onu gizlice çıkarken gördüm. İğneleyici bir şeyler söyleyecektim ama başı öne eğikti. Kırmızı çerçeveli gözlerini göremeyeceğim kadar değil.

Yani, evet.

Boğazımdaki sıkışıklığı temizledim ve bir içki daha aldım. İğneleyici yorumlar yapmayacaktım. Ben de Derek'i özledim. Yapamadım onun gittiğine inandım. Bir geçmişimiz vardı. Ben ona aşık olmamıştım, o da bana. Ama birlikte büyümüştük. önce birlikte çok zaman geçirmiştik. Ve sonra, bir uzvum kopmuş gibi hissettim. Konuşacak kimsem yoktu. En yakın arkadaşım taşınmıştı.

Şu anda en iyi arkadaşımın onun dul eşi olması ironik.

Aspen kehribar rengi bakışlarını avın üzerinde gezdirerek barı taradı. "Liam'ın daha seksi arkadaşlarının geleceğini düşünmüştüm."

Kıkırdadım. Aspen erkeklerden hoşlanıyordu. Biriyle çıkma özgürlüğüm olmadığı için onun yerine geçerek . İnsanlar bana pek çok şey diyebilirdi ama ben aldatan biri

Meyveli sidik suyumdan bir yudum daha aldım. Daha sert bir şey istiyordum, bu da daha sert bir şey içmemem gerektiği anlamına geliyordu. "Coal Haven'da seksi erkeklerin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Çoğu Barrons." Aspen'in ses tonu alaycıydı. "Liam alınmasın, çok havalı biri ama benim kendi Barron'uma ihtiyacım yok. Bu soyadının beraberinde getirdiği *çok şey var* gibi."

Lyric homurdanarak onayladı ve bir elini mor saçlarının arasından geçirdi. "Williston'dan birkaç arkadaşının gelmesini umuyordum."

Kennedy benimle bu konuda konuşmuştu. "Küçük, samimi bir düğün istediler. Sadece aile ve yerel arkadaşlarla sınırlı tuttular. O sadece ona yakın olan herkesin onu desteklemek için orada olmasını istedi. İki tanığı sürece kimin davetli olduğu umurunda değildi."

"Vay canına, bu çok tatlı," dedi Aspen.

"Öyle değil mi?" İkimiz de acı çekmiyorduk. Aspen'le ortak noktamızın bu olduğunu hissediyordum. İkimiz de yanmıştık. Geçmişte nasıl hayal kırıklığına uğradığımızı hatırlatacaksabaşka bir adamın romantik jesti üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

"Holden nerede?" Lyric Nora'ya sordu.

Nora'nın iri peygamber çiçeği mavisi gözleri önce sola, sonra sağa döndü, sanki annesinin dışarı fırlayıp elini Nora'nın ağzına kapatmasından korkuyordu. "O... Stetson'ın dikkatini dağıtıyor."

Yani Cameron sadece karısını alıp götürmüştü. "Barrons'ın düğünü basmasını mı engelliyorsun?"

Nora yüzünü buruşturdu. "Bruce Amcam Kennedy için en iyisini istediğini söyledi ve amcamla Stetson'a onları rahat bırakmalarını söyledi."

Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. "Cameron Liam'a Kennedy'den uzak durmasını emretti ve şimdi evlendiler. Bir süre daha kızgın olacak.

yirmi yedi yıl."

"Cameron beni korkutuyor," diye mırıldandı Lyric. Hepimiz ona baktık. "Yani, fiziksel olarak değil. O sadece çok..." Elini başının etrafında döndürdü. "Olumsuz. Son derece sinirli. Yemin ederim, ne zaman bir bahçenin yanından geçse çiçekler soluyor."

Teneke kutumdaki sekmeye bastım. "Naomi çocukların ruhlarını alıyor ve onları karanlık ağda satıyor." Nora öksürdü, masum bakışları genişledi. "Özür dilerim. Yüzlerine karşı söylemeyeceğim şeyleri söylemem ama annem bunu ona zaten söylemiş, o yüzden..."

Aspen homurdandı. "Sanırım anneni severdim. Burada büyümediğim için çok şey kaçırdım. Bruce'u tanıyor sayılırım. Cameron hakkında bir sürü şey duydum." Başını Nora'ya doğru eğdi. "Ve anneni şehirde görüyorum. Diğer Barron kardeşin nesi var?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Diğer kardeş mi?" Umursamaz görünmeyi başarabildim mi?

Nora parmaklarını boynundaki narin zincirde gezdirdi. "Sanırım Teksas'ta."

"Çocuğu var mı?" Aspen sordu.

Lyric'in bakışları Nora'ya kaydı. Akıllı kız. Dedikodu yayıldıysa Nora detayları anlattı. Lyric, Cameron ve Naomi'den biri kendilerinden bahsettiğini düşünürse, onların emriyle aile tarafından dışlanacaktı.

Nora söylememesi gerektiğini biliyormuş ama cevap vermekten kendini alamıyormuş gibi alt dudağını çiğnedi. "İki oğlum var. Onlarla tanışmadım. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Kaç yaşındalar?" Aspen öne doğru eğildi, merakı göğüs dekoltesi gibi dışarı taşıyordu. Böyle göğüsleri olan bir orospuyu keserdim. Ama bir daha Kocamın bazı arkadaşlarının önerdiği gibi, memeler için kesilmiş. Pislikler. Hepsinin.

"Um... Sanırım en yaşlısı Stetson'ın yaşına yakın, belki biraz daha genç, daha çok Evander ve Holden'ın yaşı gibi. Otuz yaşlarında. Daha genç olan

Bilmiyorum, belki de yaşıdır. Gerçekten tek bildiğim bu." Nora'nın bacağı masanın altında öyle sert sallandı ki, tüm vücudu titredi.

"Ohmigosh, daha fazla Barron erkeği mi? Hem de Teksas ağzıyla? Hayal edebiliyor musun?" Aspen ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Bu beni ."

Nora'nın sırtışı rahatlamayla dolup taşı ama bunu belli etmedi. "Herkes ve akrabaları hakkında konuşmazsak bu bir düşün olmaz."

Lyric kıs kıs güldü. "Değil mi? Sadece Nora buradayken güvendeyiz. O bir Barron."

Yanağımın içini ısırdım ve konservemin kapağıyla oynadım. Onlara masadaki tek Barron'un Nora olmadığını söylesem ne düşünürlerdi - hepsi ne düşünürdü? Kennedy ve Liam'ın sandığı gibi boşanmadığım ve Teksas ehliyetimde yasal adım yazdığı için ilçenin herhangi bir yerinde kenara çekilmekten korktuğumu: Delaney Barron?

YAZAR HAKKINDA

Marie Johnston paranormal ve çağdaş aşk romanları yazıyor ve her iki türde de birçok ödül topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyenidir ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalışmıştır. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve

Bir bingo salonunda kahve dökücüsü. Hepsi bir yazar için yem!! Dört çocuğu, kedileri ve yarı kör bir Corgie'si var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:



AYRICA MARIE JOHNSTON TARAFINDAN

Petrol

Barronları Beni

Bütünleştiriyor

Petrol Kralları

'ın Tacı

KralKral'KralKr

al'ın Kraliçesi'in

Fidyesi ın 'ın

Ülkesi Hazinesi



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.